

Jurisprudență

Ana Maria Istrate

Măsurile asigurătorii în materie comercială

Practică judiciară

*Editura
Stamangiu*

Adina Ciomaga
Hj

Măsurile asigurătorii în materie comercială

Practică judiciară

Copyright © 2007
Editura Hamangiu SRL

Editură acreditată **CNCSIS** - Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior

Toate drepturile rezervate **Editurii Hamangiu**
Nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată
fără acordul scris al **Editurii Hamangiu**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ISTRATE, ANA MARIA

Măsurile asigurătorii în materie comercială :
practică judiciară / Ana Maria Istrate. - București : Editura
Hamangiu, 2007

Index

ISBN 978-973-1836-09-6

347.7(498)

Editura Hamangiu:
București, Str. Col. Popeea
nr. 43, sector 5
O.P. 5, C.P. 91

Tel./Fax:
021.336.0443
031.805.8020
031.805.8021

Vânzări:
021.336.01.25
0788.854.348
0788.724.564
0724.364.369
0747.952.461

E-mail:
redactie@hamangiu.ro
distributie@hamangiu.ro

Ana Maria Istrate
Judecător la Tribunalul București

Măsurile asigurătorii în materie comercială

Practică judiciară

Editura
Stamangiu
2007

Cuvânt-înainte

În cuprinsul acestei culegeri de practică judiciară am analizat aspectele esențiale privind măsurile asigurătorii – obiect, condiții de instituire și procedură de judecată.

Abordarea aparține unui judecător care, de-a lungul timpului, s-a confruntat cu aplicarea și interpretarea dispozițiilor legale incidente – art. 907 și art. 908 din Codul comercial și art. 591-601 din Codul de procedură civilă.

În materie comercială, își găsesc aplicarea, cu întâietate, dispozițiile art. 907-908 din Codul comercial, în completare urmând a se apela la dispozițiile Codului de procedură civilă.

Uneori, în practică, sunt aplicate dispozițiile dreptului comun, în detrimentul celor speciale, astfel încât prin prezenta lucrare atragem atenția, în primul rând, asupra dispozițiilor legale incidente în materie comercială.

În al doilea rând, atragem atenția asupra aspectelor ce au generat o practică neunitară. Referitor la spețele ce relevă o practică neunitară, am ales să prezentăm fiecare soluție însoțită de argumente, astfel încât această lucrare să răspundă cerințelor de informare atât de necesare în primul rând practicienilor.

Nu în ultimul rând, față de celeritatea care guvernează relațiile comerciale, apreciem că se impune adoptarea unui Cod comercial care să răspundă noilor cerințe, inclusiv sub aspect procesual. Recenta intervenție a Curții Constituționale în interpre-

țarea art. 907 din Codul comercial (Decizia nr. 501/2006) pledează în favoarea unei intervenții legislative prin edictarea unor norme speciale, clare și eficiente. Instituirea unei măsuri asigurătorii va afecta buna desfășurare a activității comerciantului, astfel încât normele de procedură ar trebui să îi permită judecătorului să examineze aparența dreptului, în materie comercială.

Ana Maria Istrate

Listă de abrevieri

alin. art. C. civ. C. com. C.A. C.A.B.C.P.J.M.C. 2005

– alineatul – articolul – Codul civil – Codul comercial – Curtea de Apel – Curtea de Apel București.

Culegere de practică judiciară în materie comercială, Colecția Lex Expert, Ed. Brilliance, Piatra Neamț, 2006

– Curtea de Apel București, Practică judiciară comercială 2003-2004, Colecția Lex Expert, Ed. Brilliance, Piatra Neamț, 2005

– Curtea Supremă de Justiție C.S.J.

- M.J.C.P.J. 1999-2002 – Ministerul Justiției. Culegere de practică judiciară 1999-2002, Ed. All Beck, București, 2002
- M.J.C.P.J. 2002 – Ministerul Justiției. Culegere de practică judiciară 2002, Ed. All Beck, București, 2003
- O.G. – Ordonanța Guvernului
- O.U.G. – Ordonanța de urgență a Guvernului
- P.R. – revista Pandectele Române
- pct. – punctul
- R.D.C. – Revista de Drept Comercial
- R.R.D.A. – Revista română de Dreptul afacerilor
- T.C.C.J.M.C. 2000-2002 – Tribunalul Constanța. Culegere de jurisprudență în materie comercială 2000-2002, Ed. Lumina Lex, București, 2004
- Trib. – Tribunalul

Cuprins

Capitolul I. Sechestrul asigurator și poprirea asiguratorie 1

Secțiunea 1. Obiectul măsurilor asiguratorii 1

1. Aplicarea sechestrului asupra bunurilor imobile ale debitorului, în materie comercială. Netemeinicie 1
2. Admisibilitatea instituirii sechestrului asigurator asupra bunurilor imobile ale comerciantului 4
3. Instituirea sechestrului asigurator asupra bunului imobil. Aplicabilitate 7
4. Navă maritimă. Norme incidente. Convenția internațională pentru unificarea anumitor reguli asupra sechestrului asigurator de nave maritime, încheiată la Bruxelles la 10 mai 1952, la care România a aderat prin Legea nr. 91/1995. Interdicția sechestrării succesive pentru aceeași creanță 12
5. Necesitatea identificării de către creditor a bunurilor asupra cărora se solicită instituirea măsurii. Limitele cercetărilor efectuate de instanță în momentul soluționării cererii 13
6. Individualizarea bunurilor mobile sechestrate. Atribuția executorului judecătoresc 17
7. Instituirea sechestrului asigurator asupra acțiunilor. Condiții 20

Secțiunea a 2-a. Condițiile instituirii măsurilor asigurătorii.....	23
§1. <i>Inexistența titlului executoriu</i>	23
8. Imposibilitatea instituirii măsurii în situația în care există titlu executoriu. Scopul măsurii asigurătorii	23
§2. <i>Creanță constatată sau nu prin act scris. Condiția intentării acțiunii. Proba raportului juridic debitor – terț poprit, condiție specială a popririi asigurătorii</i>	26
9. Înțelesul noțiunilor de „act scris” și „intentarea acțiunii”. Factura acceptată la plată este un „act scris”, în sensul art. 591 C. proc. civ. Necesitatea probării unei acțiuni în care să fie analizat fondul raportului juridic	26
10. Existența unui litigiu de fond. Acțiune în emiterea somației de plată. Admisibilitate. Raportul juridic între debitor și terțul poprit. Necesitatea probării.....	32
11. Condiții de instituire a sechestrului. Necesitatea existenței unei creanțe.....	34
12. Creanță ce nu este constată în scris. Quantum cauțiune. Necesitatea consemnării cauțiunii odată cu depunerea cererii	36
13. Lipsa unui înscris doveditor al creanței. Obligatorietatea consemnării unei cauțiuni de ½ din valoarea reclamată. Inaplicabilitatea art. 723 ¹ C. proc. civ.....	38
14. Dovada calității de creditor. Temei juridic al cererii. Mod de examinare a cererii	42
15. Condiții de instituire a popririi asigurătorii. Lipsa unui înscris doveditor al creanței	44
16. Poprire asigurătorie. Condiții. Sarcina probei	47

§3. <i>Exigibilitatea creanței</i>	52
17. Poprire asigurătorie. Proba existenței unei creanțe certe și exigibile	52
18. Neexigibilitatea creanței. Verificare și consecințe	55
19. Prescrierea dreptului de a cere realizarea creanței. Consecințe asupra măsurii asigurătorii	56
20. Creanță neexigibilă. Acțiune de fond întemeiată pe răspundere civilă delictuală.....	59
21. Admisibilitatea cererii de instituire a sechestrului în situația în care se invocă o creanță născută dintr-o faptă ilicită. Condiții	60
22. Creanță neexigibilă. Răspunderea administratorilor societății aflate în încetare de plăți. Raportul lichidatorului. Condiții de instituire a măsurii asigurătorii	63
§4. <i>Scopul măsurii asigurătorii.</i> <i>Consecințe</i>	64
23. Insolvabilitatea debitorului. Nerelevanță asupra modului de soluționare a cererii	64
24. Diferențiere față de sechestrul judiciar. Obiectul litigiului de fond. Condiții de admisibilitate pentru luarea măsurii.....	67
25. Scopul sechestrului asigurător. Indisponibilizarea bunului. Sechestrul definitiv. Vânzarea bunului sechestrat. Cauza ilicită a actului de înstrăinare	72
26. Stingerea creanței după admiterea sechestrului. Consecințe.....	76
27. Finalitatea sechestrului. Conservarea bunurilor debitorului. Recuperarea creanței	78

<i>Secțiunea a 3-a. Cauțiunea</i>	81
28. Obligația creditorului de a consemna cauțiunea în materie comercială. Temei. Excepție	81
29. Dovada consemnării cauțiunii la dispoziția instanței. Scrisoare de garanție bancară	84
30. Respingerea cererii de sechestru. Consecințe. Eliberare cauțiune	87
31. Restituirea cauțiunii. Cerere de instituire a sechestrului admisă. Condiții. Termen	88
32. Consemnare cauțiune. Rolul activ al instanței. Obligatorietatea depunerii cauțiunii odată cu introducerea cererii	90
33. Quantum cauțiune. Aprecierea instanței	92
34. Necesitatea fixării cauțiunii de către instanță. Admisibilitatea cererii	93
35. Restituire cauțiune. Ridicarea măsurii asigurătorii. Lipsa unei determinări cauzale	97
36. Restituire cauțiune. Intrarea debitorului în procedură de faliment	100
<i>Secțiunea a 4-a. Ridicarea măsurilor asigurătorii</i>	101
37. Condiții. Instituirea măsurii în lipsa unui proces pe fond	101
38. Condiții. Sechestru asigurător. Acțiune respinsă prin hotărâre definitivă și irevocabilă	105
<i>Secțiunea a 5-a. Reguli de procedură</i>	106
39. Sechestru asigurător. Arbitraj. Instanța competentă	106
40. Procedură de judecată necontencioasă, fără citarea părților. Obligatorietatea atașării tuturor înscrisurilor doveditoare cererii de chemare în judecată și	

îndeplinirii obligației de consemnare a cauțiunii. Irelevanța situației financiare a creditorului asupra cuanțumului cauțiunii	109
41. Plata cauțiunii. Dovada	113
42. Instituirea sechestrului asupra unor bunuri imobile. Acordarea a mai mult decât s-a cerut. Casarea cu trimitere	114
43. Lipsa cauțiunii, constatată în recurs. Consecințe. Casarea cu trimitere	115
44. Judecarea cererii de instituire a măsurii asigurătorii cu citarea părților. Consecințe	117
45. Soluționarea fondului cauzei în primă instanță. Consecințe asupra capătului de cerere privind sechestrul	119
46. Soluționarea cererii fără citarea părților. Prezența reclamantei la termenul la care s-a judecat cererea. Consecințe	120
47. Competență. Caracterul accesoriu al cererii	124
48. Instanța competentă să judece cererea de sechestrul asigurător. Caracterul accesoriu al cererii în raport de acțiunea de fond	125
49. Raport de drept internațional privat. Poprire asiguratorie. Instanța competentă. Terț poprit de naționalitate străină	128

Capitolul al II-lea. Sechestrul judiciar..... 131

Secțiunea 1. Condiții 131

50. Încuviințarea sechestrului judiciar în lipsa unui proces. Condiții strict prevăzute de lege. Temerea privind sustragerea bunurilor ce constituie garanția creditorului	131
---	-----

51. Existența unui proces privind bunul. Înțeles.
Probarea oportunității înființării sechestrului 133
52. Caracterul litigiului de fond. Scopul măsurii.
Oportunitatea instituirii sechestrului. Posibila
înstrăinare a bunului. Numirea
administratorului-sechestrului..... 138
53. Insolvabilitatea debitorului. Garanția
creditorului. Acțiune pauliană pentru desființarea
actului de înstrăinare a bunurilor urmărite pentru
realizarea creanței. Netemeinicia cererii de
desemnare a executorului judecătoresc
de către instanță 142
54. Cercetarea cererii. Rolul activ al instanței.
Condiții pentru admisibilitatea cererii, în lipsa
unui litigiu de fond..... 146
55. Sechestrul judiciar asupra unui imobil.
Necesitatea identificării imobilului..... 149
56. Oportunitatea înființării sechestrului.
Criterii de determinare 152
57. Obiectul litigiului de fond. Somație de plată.
Netemeinicia cererii de instituire a sechestrului
judiciar 156
58. Interpretarea clauzelor contractuale prin care sunt
interzise măsurile asigurătorii. Admisibilitatea
sechestrului judiciar 157

Secțiunea a 2-a. Reguli de procedură..... 161

59. Administratorul bunului supus sechestrului
judiciar. Desemnare. Asigurarea conservării
bunului 161
60. Judecarea cererii de sechestrul în camera de consiliu.
Încălcarea principiului publicității procesului.
Consecințe..... 163

61. Executarea sechestrului. Aplicarea de peceti. Nelegalitate. Calea procesuală prin care se atacă modul de executare a sechestrului judiciar	165
62. Formularea cererii de instituire a măsurii asigurătorii pe calea ordonanței președințiale. Inadmisibilitate	166
Anexe	169
I. Cerere de sechestrul asigurător	169
II. Cerere de poprire asigurătorie	171
III. Cerere de ridicare a sechestrului asigurător	173
IV. Cerere de restituire a cauțiunii	175
Index alfabetic	177

Capitolul I. Sechestrul asigurator și poprirea asiguratorie

Secțiunea 1. Obiectul măsurilor asiguratorii

1. Aplicarea sechestrului asupra bunurilor imobile ale debitorului, în materie comercială. Netemeinicie

În materie comercială, cu privire la sechestrul asigurator, sunt aplicabile dispozițiile art. 907 C. com., iar nu dispozițiile art. 591 C. proc. civ. Pe cale de consecință, interpretând art. 907 C. com., prin raportare la art. 1 C. com., se apreciază că sechestrul asigurator nu se poate institui asupra bunurilor imobile în materie comercială.

C.A. București, Secția a V-a comercială, decizia comercială nr. 923 din 17 noiembrie 2004, în Lex

Prin cererea înregistrată la 12 august 2004 sub nr. 9757 pe rolul Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, reclamanta SC R. SRL a chemat în judecată pe pârâta SC T. SA, solicitând instituirea unui sechestrul asigurator asupra bunurilor imobile ale acesteia, respectiv teren și 2 corpuri de clădire, P și P+2, situate în București, teren situat în comuna Voluntari.

În drept, s-au invocat dispozițiile art. 591 și urm. C. proc. civ.

Prin încheierea din 26 august 2004, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, a respins ca neîntemeiată cererea, reținând că, în materie comercială, sunt aplicabile dispozițiile art. 907 C. com., care reglementează sechestrul asigurator, și nu dispozițiile art. 591 C. proc. civ.

De asemenea, se mai arată că sechestrul asigurător se instituie numai asupra bunurilor mobile, și nu cum s-a solicitat de reclamantă asupra bunurilor imobile.

Împotriva încheierii a declarat recurs reclamanta, înregistrat sub nr. 1990 din 17 septembrie 2004 la Curtea de Apel București, Secția a V-a comercială.

În motivarea recursului, s-a susținut că instanța a interpretat dispozițiile art. 907 C. com. vădit contrar spiritului acestora, neexistând niciun text de lege care să interzică în mod expres ori tacit instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile în materie comercială. În acest sens, se invocă dispozițiile art. 721 C. proc. civ., care stipulează că dispozițiile codului de față alcătuiesc procedura de drept comun în materie civilă și comercială.

Articolele 907-908 C. com. prevăd o derogare de la dispozițiile Codului de procedură civilă doar în ce privește cuantumul cauțiunii, fără a reglementa și situația sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile. Se menționează că art. 907-908 C. com. au devenit caduce față de actualul Cod de procedură civilă. De altfel, susține recurenta, ar fi illogic ca în materie comercială legiuitorul să ofere garanții mai reduse decât în materie civilă.

În concluzie, s-a solicitat casarea încheierii și admiterea cererii, fiind îndeplinite cerințele impuse de lege: dovada intentării acțiunii și plata cauțiunii pentru instituirea sechestrului asigurător.

Analizând motivele de recurs, instanța de control judiciar a reținut următoarele:

Părțile în cauză sunt în litigiu aflat în curs de judecată, care formează obiectul dosarului nr. 9380/2004 al Tribunalului București, Secția a VI-a comercială. Recurenta-reclamantă a introdus și o cerere de instituire a sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile deținute de intimata-pârâtă. Potrivit art. 1 C. com., în materiile reglementate de Codul comercial se aplică dispozițiile

acestui, derogându-se de la dispozițiile Codului civil sau ale Codului de procedură civilă, prin urmare, Codul comercial reprezintă dreptul special față de dreptul civil și respectiv dreptul procesual.

În materia sechestrului asigurator sunt aplicabile dispozițiile art. 907-908 C. com., și nu cele prevăzute de art. 591 C. proc. civ.

Criticile aduse încheierii sunt neîntemeiate sub acest aspect, obiectul pricinii fiind de natură comercială, acțiunea comercială, deci și cererea de instituire de măsuri asiguratorii, se supune dispozițiilor Codului comercial, care au însă un caracter derogatoriu de la normele stabilite de Codul de procedură civilă, și nu dispozițiilor art. 591 C. proc. civ. Această concluzie se desprinde din prevederile art. 889 C. com., care dispune că exercițiul acțiunilor comerciale se reglementează de Codul de procedură civilă, afară de dispozițiile codului de față. Prin urmare, sechestrul asigurator este reglementat de art. 907-908 C. com., care derogă de la art. 591-594 C. proc. civ.

Conform art. 907 C. com., partea interesată în cauza comercială va putea, deodată cu intentarea acțiunii, să ceară a se pune sechestrul asigurator asupra averii mobile a debitorului său. Ca atare, în materie comercială, sechestrul asigurator se poate institui numai asupra bunurilor mobile, și nu asupra bunurilor imobile, nefiind aplicabile dispozițiile art. 591 C. proc. civ.

Sub acest aspect, nu a fost primită critica recurenței, în sensul că sechestrul asigurator se instituie și asupra bunurilor imobile.

Așa fiind, nu subzistă niciunul din motivele de casare sau modificare prevăzute de art. 304 și nu se impune conformarea prin prisma art. 304 pct. 1 C. proc. civ.

Față de aceste considerente, recursul a fost respins, conform art. 312 C. proc. civ., în mod corect instanța de fond respingând cererea de instituire a sechestrului asigurator.

2. Admisibilitatea instituirii sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile ale comerciantului

În aplicarea dispozițiilor art. 907 C. com., prin raportare la art. 591 C. proc. civ., „averea mobilă” la care se referă art. 907 C. com. trebuie privită în sens larg, respectiv ca reprezentând toate elementele de patrimoniu ale unui debitor comerciant, inclusiv imobilele.

*C.A. București, Secția a V-a comercială,
decizia comercială nr. 3020
din 6 decembrie 2006, nepublicată*

Prin încheierea din camera de consiliu de la 13 septembrie 2006, pronunțată în dosarul nr. 29711/3/2006, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, în temeiul art. 591 și urm. C. proc. civ., cu aplicarea art. 907 C. com., a respins cererea de instituire a sechestrului asigurător, formulată de creditoarea S.I.B.S.I. SRL asupra bunurilor imobile ale pârâtelor-debitoare SC L.P.I. SRL și I.L., ca inadmisibilă.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a apreciat că dispozițiile art. 907 C. com., care reprezintă legea specială în materie, precizează că într-o cauză comercială se va putea cere a se pune sechestrul asigurător asupra averii mobile a debitorului, excluzându-se instituirea acestei măsuri asigurătorii asupra bunurilor imobile.

În ceea ce privește bunurile mobile ale debitoarelor, instanța a constatat că societatea creditoare nu a indicat niciun bun mobil asupra căruia să poată fi instituit sechestrul, astfel încât, în lipsa unor probe, nu se poate cunoaște despre ce bunuri mobile este vorba și care este valoarea lor.

De asemenea, din art. 591 alin. (3) C. proc. civ. rezultă că trebuie să se facă dovada că debitorii sunt pe cale să ascundă, să sustragă bunurile sau să își piardă averea.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs creditoarea, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând admiterea recursului, modificarea în tot a încheierii recurate și admiterea în tot a cererii sale, în sensul instituirii unui sechestrul asigurator asupra bunurilor mobile și imobile ale părâtelor-debitoare.

În motivare, se arată că instanța de fond a interpretat în mod greșit art. 907 C. com., transformând caracterul de facilitare acordată creditorului într-o cauză comercială, în restricție de aplicare numai asupra bunurilor imobile ale acestuia și, de asemenea, în mod greșit, a respins ca neîntemeiată cererea sa sub aspectul bunurilor mobile ale părâtelor-debitoare.

În opinia recurentei, art. 907 alin. (1) C. com. are un vădit caracter dispozitiv, fără a exclude sechestrul procedural civil, iar termenul de „avere mobilă” trebuie înțeles ca fiind totalitatea elementelor de patrimoniu ale debitorului ce pot fi înstrăinate sau pot circula pe o piață dată, pentru că la data adoptării Codului comercial existau clar conturate aspectele de patrimoniu constând în bunuri mobile sau imobile.

Recurenta a mai arătat că în cauză au calitate de părâte o persoană fizică și una juridică, în ceea ce privește societatea, recurenta considerând că este predispusă a deveni insolvabilă în cazul în care s-ar pune în executare un eventual titlu executoriu, iar persoana fizică este în etate, având aproape 60 de ani, bunurile sale neputând fi identificate.

În drept, a invocat dispozițiile art. 304 alin. (6)-(9) și art. 304¹ C. proc. civ.

Curtea a apreciat că recursul este întemeiat și l-a admis, în temeiul art. 312 alin. (1) și (3) C. proc. civ., pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

Potrivit art. 907 C. com., partea interesată într-o cauză comercială va putea, odată cu intentarea acțiunii, să ceară a se pune sechestru asigurător asupra averii mobile a debitorului său, conform dispozițiilor procedurale cuprinse în Codul de procedură civilă (art. 591 și urm. C. proc. civ.).

În conformitate cu art. 591 alin. (1) C. proc. civ., creditorul care nu are un titlu executoriu, dar a cărei creanță este constatată prin act scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestru asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat acțiunea.

Curtea a apreciat că instanța de fond a interpretat greșit aceste dispoziții legale, când a considerat că în materie comercială este exclusă instituirea acestei măsuri asigurătorii asupra bunurilor imobile, averea mobilă la care se referă art. 907 C. com. urmând a fi privită în sens larg, respectiv ca reprezentând toate elementele de patrimoniu ale unui debitor.

Nici sub aspectul obligativității identificării bunurilor mobile aparținând debitorului hotărârea instanței de fond nu este temeinică, dată fiind natura acestor bunuri, o asemenea identificare urmând a se face de către executorul judecătoresc, în limitele impuse de instanță, cu respectarea dispozițiilor legale corespunzătoare.

Mai mult, dispozițiile art. 591 alin. (3) C. proc. civ., reținute de prima instanță ca fiind incidente în speță, se aplică numai în situația în care creanța creditorului nu este scadentă, cu îndeplinirea celorlalte condiții: creanța să fie constatată prin act scris, creditorul să facă dovada intentării acțiunii având ca obiect valorificarea creanței, debitorul să fi micșorat prin fapta sa asigurările date creditorului sau să nu fi dat asigurările promise ori dacă există pericolul ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau

să-și ascundă sau să-și risipească averea, creditorul să depună o cauțiune în cuantumul fixat de instanță.

În considerarea celor expuse mai sus, Curtea a apreciat ca fondat recursul, care a fost admis, cu consecința modificării în tot a încheierii atacate, admiterii cererii creditoarei. Astfel, s-a dispus instituirea unui sechestrului asigurător asupra imobilului situat în B., sector 1, proprietatea debitoarei societate comercială și asupra bunurilor mobile urmăribile ale debitorilor-intimați până la concurența sumei de 40.000 euro.

Cererea intimaților având ca obiect obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată a fost respinsă ca nefondată, întrucât potrivit art. 274 C. proc. civ., partea care cade în pretenții suportă atât cheltuielile făcute de ea, cât și eventual, cheltuielile făcute de partea care a câștigat, fiind considerată a se afla în culpă procesuală.

3. Instituirea sechestrului asigurător asupra bunului imobil. Aplicabilitate

Întrucât dispozițiile Codului comercial se completează cu cele ale Codului de procedură civilă, este admisibilă cererea de instituire a sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile ale comerciantului. Interpretarea coroborată a dispozițiilor legale în sensul menționat corespunde realităților socio-economice actuale.

*C.A. Pitești, Secția comercială și de
contencios administrativ și fiscal,
decizia nr. 297/R/C din 16 martie 2007,
în Buletinul Curților de Apel nr. 2/2007, p. 29*

Prin sentința nr. 787/C/2006 a Tribunalului Vâlcea a fost admisă în parte acțiunea formulată de reclamanta D.G.F.P. Vâlcea

împotriva pârâților B.R. și O.V., administratori ai SC R.T. SRL, au fost obligați pârâții să plătească falitei suma de 259.076 lei. A fost admisă și cererea de instituire a măsurii sechestrului asigurător numai asupra bunurilor personale mobile ale pârâților. Instanța a reținut că prevederile art. 591 și urm. C. proc. civ. au valoare de normă specială, în raport de art. 907 și art. 908 C. com., iar sechestrul poate fi aplicat numai asupra bunurilor mobile.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta, invocând prevederile art. 304 pct. 9 și art. 304¹ C. proc. civ., recurs admis de Curtea de Apel Pitești, prin modificarea în parte a sentinței recurate și instituirea sechestrului asigurător și asupra bunurilor imobile.

Curtea a reținut că, deși dispozițiile Codului comercial constituie dreptul comun în materie, ele se completează cu prevederile Codului de procedură civilă, inclusiv în ceea ce privește bunurile asupra cărora se poate aplica sechestrul.

Această formă de indisponibilizare, care asigură acțiunea, poate privi și bunuri imobile, nu numai mobile, așa cum ar rezulta dintr-o primă lectură a prevederilor art. 907 C. com.

Textul se referă numai la bunurile mobile ale debitorului „conform art. 614 și urm. C. proc. civ.”. Articolul 614 privea, într-adevăr, numai bunurile mobile, însă aceste dispoziții au fost modificate, așa încât trimiterea nu se poate referi, în prezent, decât la prevederile procedurale în vigoare, care permit luarea acestei măsuri asigurătorii, atât cu privire la bunurile mobile, cât și la imobile (art. 591 C. proc. civ.).

Dincolo de acest argument de text, apreciem că această interpretare răspunde realităților socio-economice actuale.

Pentru aceste considerente, fără a contesta caracterul special al normelor comerciale, în raport cu cele din procedura civilă, fost admis recursul.

Notă: La spețele nr. 1, 2 și 3 au fost redată două decizii care se bazează pe interpretarea diferită a dispozițiilor legale incidente.

Inaplicabilitatea sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile în materie comercială este susținută de practicieni ai dreptului.

Această opinie este argumentată pe interpretarea dispozițiilor legale incidente și aplicarea principiului *specialia generalibus derogant*.

Astfel, se arată că potrivit dispozițiilor art. 1 C. com., „în comerț se aplică legea de față”, deci Codul comercial. În condițiile în care Codul comercial cuprinde reglementări speciale în materie comercială cu privire la sechestrul asigurător, urmează ca aceste dispoziții speciale să fie aplicabile, potrivit regulii *specialia generalibus derogant*.

În consecință, reglementarea sechestrului asigurător în materie comercială este stabilită prin dispozițiile art. 907-908 C. com. (dispoziții în vigoare și în prezent).

În încheierea din 19 noiembrie 2004 a Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, pronunțată în dosar nr. 12553/2004, s-a respins cererea de instituire a sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile ale comerciantului, ca inadmisibilă, apreciindu-se, în raport de dispozițiile art. 907 C. com., că sechestrul asigurător se poate înființa numai asupra averii mobile a comerciantului.

În încheierea pronunțată în dosarul nr. 19174/3/2006 a Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, s-a reținut că prin cererea cu a cărei judecată reclamantul a investit instanța, acesta a solicitat instituirea unui sechestrul asigurător asupra unor bunuri imobile – terenuri, situate în Ploiești și comuna Blejoi, invocând dispozițiile de drept comun, care, într-adevăr, permit instituirea sechestrului asigurător și asupra bunurilor imobile.

În materie comercială, există însă dispoziții speciale aplicabile în materia sechestrului asigurător, care își găsesc incidență, în temeiul principiului *specialia generalibus derogant*, astfel cum s-a reținut anterior, și nu dispozițiile de drept comun (prevăzute în art. 591-596 C. proc. civ.).

Astfel, art. 907 alin. (1) C. com. prevede că în materie comercială, sechestrul asigurător nu se poate institui decât „asupra averii mobile a debitorului”, deci doar asupra bunurilor mobile, și nu asupra unor bunuri imobile, cum s-a solicitat în cauză.

În consecință, având în vedere cele anterior expuse, în condițiile în care art. 907 C. com. permite instituirea sechestrului asigurător doar asupra bunurilor mobile, nu și imobile, cererea reclamantului de instituire a sechestrului asigurător asupra bunurilor imobile apare ca neîntemeiată și va fi respinsă în consecință.

A se vedea, în același sens, decizia comercială nr. 2464/2005 a Curții de Apel București, Secția a VI-a comercială, în P.R. nr. 4/2006, p. 94.

În Decizia nr. 501 din 13 iunie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 907 C. com. (M. Of. nr. 584 din 6 iulie 2006), Curtea Constituțională admite instituirea sechestrului asigurător în materie comercială și asupra bunurilor imobile, arătând că potrivit textului de lege criticat, pentru instituirea sechestrului asigurător în materia litigiilor comerciale, partea interesată trebuie să respecte dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la această măsură asigurătorie, prevederi la care face trimitere norma legală supusă controlului de constituționalitate. Or, Curtea constată că dispozițiile art. 614 și urm. din vechiul Cod de procedură civilă, la care face referire art. 907 C. com., se regăsesc în cuprinsul art. 591-596 din actuala reglementare, iar potrivit prevederilor art. 60, coroborate cu cele ale

art. 48 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, dispozițiile de modificare și de completare se încorporează, de la data intrării lor în vigoare, în actul de bază, care trebuie să țină seama de situația juridică a normei de trimitere.

În prezent, conform art. 591 alin. (1) teza I C. proc. civ., „creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată prin act scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat acțiune”. Așa fiind, potrivit reglementării în vigoare, prin înființarea sechestrului asigurător se realizează indisponibilizarea atât a bunurilor mobile, cât și a celor imobile ale pârâtului, până la finalizarea procesului, în scopul de a garanta reclamantului posibilitatea de a-și realiza creanța constatată prin hotărârea ce se va pronunța.

Prin urmare, conchide Curtea, critica autorului excepției de neconstituționalitate cu privire la pretinsa discriminare între creditori, sub aspectul bunurilor susceptibile de a fi supuse sechestrului asigurător și, implicit, sub aspectul garanțiilor procesuale este lipsită de obiect.

Curtea Constituțională a realizat o interpretare a dispozițiilor art. 907 C. com. prin prisma evoluției legislative. Din considerentele deciziei Curții Constituționale, rezultă că interpretarea dispozițiilor legale menționate în sensul excluderii bunurilor imobile de la instituirea sechestrului, în materie comercială, ar echivala cu existența unei discriminări, în sensul art. 16 și art. 21 din Constituție.

4. Navă maritimă. Norme incidente. Convenția internațională pentru unificarea anumitor reguli asupra sechestrului asigurător de nave maritime, încheiată la Bruxelles la 10 mai 1952, la care România a aderat prin Legea nr. 91/1995. Interdicția sechestrării succesive pentru aceeași creanță

Conform Convenției internaționale pentru unificarea anumitor reguli asupra sechestrului asigurător de nave maritime, încheiată la Bruxelles la 10 mai 1952, este interzisă sechestrarea unei nave maritime de mai multe ori în jurisdicția unuia sau mai multor state contractante pentru aceeași creanță și pentru același reclamant.

Atâta timp cât o instanță a instituit un ordin de interdicție a oricărui transfer de drepturi reale asupra navei maritime, față de dispozițiile convenției menționate, nu se mai poate institui sechestrul asigurător pentru aceeași creanță.

*I.C.C.J., Secția comercială, decizia nr. 797
din 26 februarie 2004, în R.D.C. nr. 11/2005, p. 202*

Prin încheierea nr. 281/MF/2003, Tribunalul Constanța, Secția maritimă și fluvială, a admis cererea de sechestrul asupra navei maritime C. Pârâții au declarat recurs, care a fost admis de Înalta Curte de Casație și Justiție pentru considerentele ce vor fi redată în continuare.

Din actele dosarului a rezultat că la data de 1 august 2003, s-a dispus sechestrarea navei C de către Curtea Comercială din Beyoglu. Ca atare, în raport de dispozițiile Convenției internaționale pentru unificarea anumitor reguli asupra sechestrului asigurător de nave maritime, încheiată la Bruxelles la 10 mai 1952, cu referire la interdicția sechestrării succesive pentru aceeași creanță, încheierea atacată este pronunțată cu încălcarea dispo-

zițiilor convenției menționate, recursurile fiind fondate sub aspectul acestor critici.

Instanța turcă a dispus ridicarea fizică a măsurii instituite și a emis un ordin de interdicție a oricărui transfer de drepturi reale asupra navei menționate. Prin instituirea acestui ordin, s-a realizat o protecție a drepturilor creditorilor, așa cum a reținut și instanța turcă investită cu soluționarea în fond a cauzei privind anularea actelor de înstrăinare a navei, constatarea dreptului de proprietate al creditoarei asupra acesteia și obligarea părților la plata despăgubirilor.

Pe de altă parte, cu referire la procesul de fond aflat pe rolul instanței turce, instanța investită cu cererea de încuviințare a sechestrului asigurător s-a pronunțat cu încălcarea dispozițiilor art. 591 și art. 592 C. proc. civ., respectiv art. 598 C. proc. civ., recursurile fiind fondate și sub acest aspect.

În consecință, pentru considerentele menționate, Curtea a admis recursurile și a modificat încheierea atacată, în sensul respingerii cererii de instituire a sechestrului.

5. Necesitatea identificării de către creditor a bunurilor asupra cărora se solicită instituirea măsurii. Limitele cercetărilor efectuate de instanță în momentul soluționării cererii

1. Întrucât instituirea măsurii asigurătorii a sechestrului constă în indisponibilizarea bunurilor debitorului, creditorul trebuie să identifice aceste bunuri, enumerându-le în cererea sa, pentru a se evita sechestrarea bunurilor terților.

2. Instanța investită cu o cerere de instituire a unei măsuri asigurătorii nu face cercetări asupra fondului dreptului, finalitatea sechestrului constând numai în indisponi-

bilizarea bunurilor pe durata procesului purtat în legătură cu debitul pretins neachitat.

*C.A. București, Secția a V-a comercială,
decizia comercială nr. 278 din 20 februarie 2003, în Lex*

Prin cererea înregistrată sub nr. 13852 din 30 iulie 2002, reclamanta U. Ltd a solicitat, în contradictoriu cu pârâta SC D. SRL, cu sediul în București, instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile ale pârâtei, aflate în magazinele pe care aceasta le deține în complexul București Mall, din și în depozitele Sorcetti sau alte spații de depozitare și comercializare folosite de pârâtă.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că pârâta îi datorează despăgubiri de 10.180.061 euro, pentru care a formulat acțiuni în justiție, ce formează obiectului dosarului nr. 9522/2002, că pârâta este în stare de insolvență notorie, fiind pârâtă în trei dosare aflate pe rolul aceleiași instanțe, că a fost acționată în justiție de către creditorii pentru a se declanșa în privința ei procedura lichidării și reorganizării judiciare, astfel că reclamanta are temerea că va fi în imposibilitatea de a-și recupera creanța împotriva pârâtei.

Prin încheierea din 25 septembrie 2002, Tribunalul București, Secția comercială, a admis în parte cererea formulată de reclamantă și a instituit sechestrul asigurător pe bunurile mobile obținute de pârâtă, în imobilele situate în București Mall, Calea Victoriei nr. 91 și Piața Dorobanți nr. 5, până la concurența sumei de 10.108.160 euro.

Pentru a se pronunța astfel, tribunalul a constatat îndeplinite cerințele art. 907 și art. 908 C. com.

Cât privește sechestrarea bunurilor din depozitul Sorcetti, tribunalul a apreciat că bunurile nu sunt identificate în așa măsură încât să fie posibilă evitarea sechestrării bunurilor unor terți.

De asemenea, pentru alte spații de depozitare, tribunalul a apreciat că folosirea generică a construcției „alte spații de depozitare” apare ca improprie și nu îndrituiește instanța la a face trimitere la ea.

Împotriva acestei încheieri au formulat recurs U. Ltd și SC D. SRL.

Criticile formulate de recurenta U. Ltd au vizat netemeinicia încheierii recurate sub aspectul respingerii cererii reclamantei de a se aplica sechestrul și asupra bunurilor mobile ale pârâtei aflate în depozitul Sorcetti și alte spații de depozitare și comercializare folosite de SC D. SRL.

În esență, recurenta a susținut că nu sunt fundamentate considerentele instanței de fond, câtă vreme depozitarea mărfurilor în depozite se face pe bază de documente contabile.

Față de natura specifică a bunurilor și de obligațiile privind ținerea evidenței contabile, nu se pot face confuzii sub aspectul formulei generice „alte spații de depozitare”, formula nefiind improprie dacă se are în vedere specificul activității debitoare de distribuitor de produse cosmetice către un număr de societăți.

Analizând recursul declarat în raport cu motivele invocate de recurentă și lucrările dosarului, Curtea a apreciat recursul nefondat, reținând că:

În mod corect a apreciat instanța de fond că prin neidentificarea exactă a bunurilor din depozitul Sorcetti este posibilă sechestrarea bunurilor unor terți.

Chiar dacă există obligația întocmirii documentelor contabile care ar permite identificarea bunurilor, la dosarul cauzei nu s-au depus înscrisuri din care să rezulte că pârâta are în depozitul Sorcetti și că este proprietarul exclusiv al acestora, pentru a se evita sechestrarea bunurilor altuia.

Aceleași considerente s-au avut în vedere și pentru al doilea aspect, respectiv pentru sechestrarea din alte spații de depozitare și

comercializare, cu atât mai mult cu cât acestea nu au fost nici identificate.

Prin recursul formulat de SC D. SRL și declarat împotriva aceleiași încheieri din 25 septembrie 2002, recurenta a susținut că reclamanta și-a întemeiat cererea de sechestrul pe baza unor facturi reprezentând contravaloarea facturii achitate de aceasta în locul pârâtei, în urma unei înțelegeri pe care însă nu a dovedit-o.

S-a solicitat instanței instituirea sechestrului fără a se prezenta acte scrise, în baza cărora s-au calculat creanțele.

Măsura dispusă de instanță nu se justifică față de situația financiară, de solvabilitatea și prestigiul firmei.

Analizând recursul declarat de SC D. SRL în raport cu motivele invocate, Curtea a constatat că este nefondat.

Măsura sechestrului asigurător reglementată de dispozițiile art. 591-594 C. proc. civ. constă în indisponibilizarea unei cantități de bunuri mobile ale pârâtului-debitor, care urmează a fi vândute silit pentru realizarea creanței reclamantului, dacă în momentul când acesta a obținut o hotărâre definitivă debitorul nu-și execută de bunăvoie obligația.

Prin urmare, cum sechestrul se încuviințează în baza art. 591 alin. (1), (2) și (3) C. proc. civ., instanța a apreciat corect că există creanță constatată prin act scris și că s-a promovat o acțiune pentru plata debitului de 10.108.160 euro.

Încuviințarea sechestrului asigurător constituie un act de procedură necontencioasă, iar instanța investită cu o asemenea cerere nu face cercetări asupra fondului (dreptul reclamantei, cuantumul creanței etc.), finalitatea sechestrului constând numai în indisponibilizarea bunurilor pe durata procesului purtat în legătură cu debitul pretins neachitat.

Cât privește motivul de recurs privind prestigiul firmei, acesta a fost respins, întrucât textele de lege arătate, art. 591-594

C. proc. civ. și art. 907-908 C. com., nu condiționează instituirea sechestrului asigurator de solvabilitatea debitoare și de prestigiul acesteia.

În aceste condiții și cu aceste considerente, Curtea a apreciat recursurile nefondate și, în baza art. 312 alin. (1) C. proc. civ., le-a respins.

Notă: În același sens, a se vedea și decizia comercială nr. 644/2003 a Curții de Apel București, Secția a V-a comercială, în R.R.D.A. nr. 1/2004, p. 119. Curtea a reținut că bunurile asupra cărora executorul urmează a aplica sechestrul asigurator trebuie să fie individualizate atât de creditor, cât și în dispozitivul încheierii prin care s-a încuviințat măsura sau cel puțin să prezinte elemente de identificare, pentru a nu se ajunge la sechestrarea unor bunuri care aparțin altor societăți comerciale.

6. Individualizarea bunurilor mobile sechestrate. Atribuția executorului judecătoresc

Pentru instituirea măsurii sechestrului asigurator nu este necesar ca reclamantul să precizeze bunurile mobile ce urmează a fi sechestrate și nici să producă dovezi în privința proprietății acestora, deoarece așa cum rezultă din art. 593 C. proc. civ., măsura asiguratorie a sechestrului se aduce la îndeplinire de executorul judecătoresc.

*C.A. București, Secția a VI-a,
decizia nr. 1223/R din 5 octombrie 2005, nepublicată*

Prin încheierea de ședință pronunțată în camera de consiliu la data de 16 august 2005, în dosar nr. 3920/2005, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, a respins ca nefondată cererea formulată de reclamanta SC R. SA împotriva pârâtei SC C.P. SA

de înființare a sechestrului judiciar asupra imobilului teren proprietatea pârâtei și a tuturor bunurilor mobile ale acesteia.

S-a reținut de instanță, că potrivit 907-908 C. com., dispoziții ce au fost exceptate de la abrogare prin pct. 88 din Legea nr. 219/2005, partea interesată va putea cere odată cu intentarea acțiunii, instituirea unui sechestrului asigurător asupra averii mobile a debitorului.

Dispozițiile citate sunt speciale și înlătură de la aplicare dispozițiile de drept comun ale art. 591 C. proc. civ.

În materie comercială nu este permisă instituirea sechestrului asupra bunurilor imobile ale debitorului.

Instanța a arătat că nu este posibilă nici instituirea sechestrului asupra bunurilor mobile, deoarece acestea nu au fost individualizate și reclamanta nu a făcut o minimă dovadă a aparentei dreptului de proprietate al pârâtei asupra bunurilor mobile.

Împotriva încheierii a declarat recurs reclamanta la data de 1 septembrie 2005, solicitând admiterea recursului, modificarea încheierii atacate, în sensul admiterii cererii.

În motivarea cererii, se arată că art. 591 C. proc. civ. nu distinge între natura comercială sau civilă a creanței, iar art. 721 C. proc. civ. prevede că dispozițiile Codului de procedură civilă alcătuiesc procedura de drept comun și în materie comercială.

De asemenea, recurenta a arătat că instanța nu i-a pus în vedere să individualizeze bunurile și că, în raport de dispozițiile art. 593 C. proc. civ., operațiunea de individualizare a bunurilor aparține executorului judecătoresc.

Analizând recursul în conformitate cu art. 304 pct. 1 C. proc. civ., Curtea a reținut, pe de o parte, că așa cum a constatat instanța de fond, în materie comercială, înființarea sechestrului asupra imobilelor nu este posibilă.

Pe de altă parte, sunt îndeplinite condițiile legale pentru înființarea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile ale debitorului.

Nu este necesară individualizarea și dovedirea dreptului de proprietate al debitoarei, întrucât potrivit art. 593 C. proc. civ., măsura asigurătorie a sechestrului se aduce la îndeplinire de executorul judecătoresc, potrivit regulilor de la executare silită, care se aplică în mod corespunzător, împotriva măsurii putându-se formula contestație la executare.

Creanța a fost recunoscută printr-un protocol încheiat între părți, iar pe rolul Tribunalului București se află dosarul nr. 3803/2005, astfel încât cererea reclamantei este întemeiată.

Drept consecință, Curtea a admis cererea în parte și a instituit sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile ale debitorului până la concurența sumei de 2.320.315 RON.

Notă: Am redat la spețele nr. 5 și 6 două puncte de vedere diferite ale instanțelor sub aspectul obiectului sechestrului.

Fără a critica opiniile instanțelor, ne permitem a aduce câteva precizări:

a) măsurile asigurătorii dispuse de instanță au ca finalitate indisponibilizarea temporară a bunurilor comerciantului, cu repercusiuni asupra activității acestuia, activitate ce presupune, prin natura ei, crearea de raporturi juridice și angajarea patrimoniului în operațiuni comerciale ce se desfășoară cu celeritate;

b) dacă instanța va specifica în încheiere bunurile sau conturile indisponibilizate, ca urmare a probării de către creditor a proprietății bunurilor mobile/a raportului juridic cu terțul poprit, măsura dispusă va fi eficientă și sunt excluse vătămări ale drepturilor unor terți;

c) este adevărat că terțul vătămat are la îndemână contestația la executare, dar apelarea la această formă de protecție judiciară

extremă trebuie să rămână una de excepție, după ce au fost depuse toate diligențele pentru neafectarea drepturilor terților, străini de litigiu;

d) în situația în care creditorul solicită instituirea măsurii asupra unui anumit bun, trebuie să facă dovada că bunul se află în patrimoniul debitorului.

7. Instituirea sechestrului asigurător asupra acțiunilor. Condiții

Pentru instituirea sechestrului asigurător asupra acțiunilor deținute de debitoare la o societate pe acțiuni, nu este necesară individualizarea acțiunilor prin indicarea numărului de ordine, atâta timp cât este posibilă identificarea acestora.

*I.C.C.J., Secția comercială, decizia nr. 2655
din 16 mai 2003, www.scj.ro*

Prin cererea înregistrată la data de 20 septembrie 2002 și precizată ulterior, reclamanta I.L.H. a chemat în judecată pârâta SC R. SA, solicitând ca, de urgență și fără citarea părților, în camera de consiliu, să se încuviințeze înființarea unui sechestru asigurător asupra acțiunilor deținute de aceasta la SC A. SA Slobozia, în număr de 316.974.993, cu valoarea nominală de 1000 lei fiecare și valoare reală preț referință la tranzacționare pe Bursa de Valori București, categoria a II-a, de 117 lei per acțiune la 16 septembrie 2002.

În susținerea cererii, reclamanta arată că la data de 10 iulie 2002 a încheiat un contract comercial de vânzare-cumpărare, în baza căruia aceasta, în calitate de furnizoare, s-a obligat să-i livreze cantitatea de 6000 tone uree în *bulk* la prețul de 89 dolari S.U.A. per tonă, valoarea contractului fiind de 534.000 dolari

S.U.A. Termenul livrării a fost convenit în intervalul 15-30 august, în funcție de graficul de încărcare a navei de transport.

Deși a plătit integral prețul, pârâta nu și-a respectat obligațiile asumate, situație în care, la data de 13 septembrie 2002, a sesizat Curtea de Arbitraj Internațional din Londra.

Până la soluționarea acțiunii arbitrale, în considerarea dispozițiilor art. 591-592 C. proc. civ., s-a formulat prezenta cerere.

Curtea de Apel București, Secția a V-a comercială, a respins ca neîntemeiată cererea formulată prin încheierea din 17 ianuarie 2003.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut că pentru aplicarea măsurii sechestrului asigurator, bunurile trebuiesc individualizate în materialitate, în cazul acțiunilor prin numero-tarea acestora, pentru a nu se prejudicia astfel interesele celorlalți acționari, având în vedere că societatea pârâtă este o societate pe acțiuni, în caz contrar, măsura dispusă neputând fi adusă la îndeplinire de către executorul judecătoresc.

Împotriva acestei încheieri, reclamanta a declarat recurs în termen și legal timbrat, criticile vizând aspecte de nelegalitate și netemeinicie, prevăzute de art. 304 pct. 8, 9 și 10 C. proc. civ., astfel cum rezultă din dezvoltarea motivelor depuse.

Se susține că este inadmisibilă citarea părților în procedura instituirii măsurii sechestrului asigurator, iar pe de altă parte, greșit instanța a apreciat că sechestrul asigurator se înființează asupra bunurilor ce formează obiectul acțiunii, făcând confuzie cu sechestrul judiciar, reglementat de art. 598 C. proc. civ.

De asemenea, recurenta susține că, față de dispozițiile art. 907 C. com. și art. 591 alin. (1) C. proc. civ., nu se impune individualizarea bunurilor în materialitatea lor, reglementările în materie făcând referire la averea mobilă a debitorului sau bunurile mobile și imobile ale acestuia.

Recursul este fondat.

Pentru a înlesni executarea hotărârii care va interveni în cauză și pentru a elimina eventualele posibilități de sustragere de la executare, legea, prin reglementările prevăzute de art. 591 și urm. C. proc. civ., permite luarea unor măsuri menite să asigure eficacitatea până la capăt a acțiunii judiciare.

Una din instituțiile prin care se realizează aceste măsuri este sechestrul asigurător.

Data fiind gravitatea acestei măsuri de asigurare, prin care uneori se indisponibilizează întreaga avere a debitorului, legislația procesuală, în art. 591 alin. (3) C. proc. civ., prevede că instanța, având dreptul de apreciere, nu trebuie să admită cererea pentru luarea unor asemenea măsuri numai când neluarea lor ar face imposibilă sau dificilă executarea hotărârii, să-și ascundă ori să-și risipească averea.

În speță, reclamanta a făcut dovada existenței creanței, iar pe parcursul soluționării măsurii asigurătorii, s-a pronunțat și Curtea de Arbitraj Internațional de la Londra, hotărârea a fost recunoscută și s-a încuviințat executarea acesteia pe teritoriul României prin sentința civilă nr. 461 din 25 aprilie 2003 a Tribunalului București.

De asemenea, creditoarea reclamantă a făcut dovada că debitoarea pârâtă încearcă să se sustragă de urmărire risipindu-și averea, stând mărturie adresa Bursei de Valori nr. 172984 din 18 noiembrie 2002, potrivit căreia pârâta a gajat în totalitate acțiunile deținute la SC T. SA și o parte din cele deținute la SC A. SA, operațiuni ce au avut loc după introducerea acțiunii arbitrale și a cererii privind măsura asigurătorie.

În aceste condiții, Curtea apreciază că în mod eronat, cu încălcarea dispozițiilor legale în materie, instanța de apel a respins cererea formulată, numerotarea acțiunilor nefiind necesară, individualizarea acestora la societatea care le deține fiind posibilă.

Față de cele arătate în considerarea dispozițiilor art. 312 C. proc. civ. și văzând și prevederile art. 274 C. proc. civ., Curtea a admis recursul, a admis cererea, încuviințând înființarea sechestrului asigurător asupra acțiunilor deținute de pârâta SC R. SA București la SC A. SA Slobozia.

Secțiunea a 2-a. Condițiile instituirii măsurilor asigurătorii

§1. Inexistența titlului executoriu

8. Imposibilitatea instituirii măsurii în situația în care există titlu executoriu. Scopul măsurii asigurătorii

Întrucât scopul măsurii asigurătorii constă în conservarea bunurilor debitorului până la obținerea titlului executoriu, nu se justifică instituirea măsurii în situația în care creditorul se află în posesia titlului executoriu.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 17 ianuarie 2006,
dosar nr. 38187/3/2005, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VIII-a civilă și litigii de muncă, la data de 7 iulie 2005, sub nr. 5522/LM/2005, reclamantul B.D. a chemat în judecată pe pârâta SC N.C. SRL, solicitând instanței ca pe cale de ordonanță președințială să se dispună interdicția de vânzare a activelor pârâtei, blocarea contului acesteia deschis la B.C.R. Sector 1 și să se instituie aceeași măsură și pentru imobilul declarat sediu social, situat în București, Sector 6.

În motivarea cererii sale, reclamantul arată că, după obținerea titlului executoriu, a notificat asociatul unic asupra obligativității

respectării dispozitivului sentinței și a cuantumului sumelor datorate ca despăgubiri, însă acesta nu înțelege să-și respecte obligația.

În susținerea cererii sale, reclamantul a depus la dosar, în fotocopie, sentința civilă nr. 4281 din 11 octombrie 2004, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VIII-a civilă, în dosarul nr. 1048/LM/2004, certificatul de înregistrare a pârâtei și notificarea adresată acesteia.

Prin încheierea pronunțată la data de 18 august 2005, Tribunalul București, Secția a VIII-a civilă, având în vedere obiectul acțiunii, respectiv măsuri asigurătorii, cauză ce privește sfera raporturilor comerciale, a admis excepția necompetenței funcționale și a trimis cauza la Secția a VI-a a Tribunalului București, unde cauza a fost înregistrată la data de 7 noiembrie 2005, formându-se dosarul nr. 5571/2005.

La termenul de judecată din data de 6 decembrie 2005, reclamantul, prezent personal în instanță, a învederat că obiectul cererii sale îl reprezintă instituirea unui sechestru asigurător, la data de 12 decembrie 2005 depunând și în scris cererea sa modificatoare în acest sens.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța a apreciat cererea reclamantului, astfel cum a fost modificată, privind instituirea sechestrului asigurător, ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Reclamantul a formulat cererea cu a cărei judecată a investit instanța, motivat de faptul că pârâta, deși notificată, refuză să execute dispozițiile sentinței nr. 4281 din 11 octombrie 2004, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VIII-a civilă, în dosarul nr. 1048/LM/2004. Tribunalul constată însă că această sentință este definitivă, fiind deja investită cu formulă executorie, astfel că potrivit dispozițiilor art. 376, art. 377, precum și art. 372 C. proc. civ.,

această hotărâre poate fi investită cu formulă executorie și poate fi deci pusă în executare silită.

Or, cererea de instituire a unui sechestrul asigurător presupune, prin definiție, lipsa unui titlu executoriu. Aceasta rezultă din dispozițiile art. 591 C. proc. civ., care prevăd *expressis verbis* necesitatea inexistenței unui titlu executoriu („creditorul care nu are titlu executoriu”).

În condițiile în care reclamantul are deja un titlu executoriu (sentința anterior menționată), acesta este îndreptățit să procedeze la executare silită, iar cererea sa de instituire a unei măsuri asigurătorii apare ca neîntemeiată.

Notă: 1. Încheierea a devenit irevocabilă prin decizia comercială nr. 718 din 1 martie 2006 a Curții de Apel București, Secția a V-a comercială, conform căreia recursul a fost respins ca nefondat.

2. În decizia nr. 76/R-C din 4 februarie 2005 a Curții de Apel Pitești, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal (în B.J. 2005, p. 171) s-a reținut că cererea pentru înființarea unui sechestrul asigurător este inadmisibilă dacă reclamantul se află în posesia unui titlu executoriu.

§2. Creanță constatată sau nu prin act scris. Condiția intentării acțiunii. Proba raportului juridic debitor – terț poprit, condiție specială a popririi asigurătorii

9. Înțelesul noțiunilor de „act scris” și „intentarea acțiunii”. Factura acceptată la plată este un „act scris”, în sensul art. 591 C. proc. civ. Necesitatea probării unei acțiuni în care să fie analizat fondul raportului juridic

1. Factura fiscală acceptată la plată reprezintă un „act scris”, în sensul art. 591 C. proc. civ., deoarece este un act constatatator de creanță, din care poate rezulta, fără intervenția unor alte împrejurări, existența datoriei.

2. Pentru admiterea unei acțiuni de instituire a unei măsuri asigurătorii, fără citarea părților, este imperios necesar, pentru evitarea abuzurilor, ca reclamanta ce se pretinde creditor să probeze împrejurarea că există un proces în care este devoluat fondul raportului juridic dintre părți. Simpla dovadă a intentării unei acțiuni de emitere a ordonanței conținând somația de plată, proces în cadrul căruia nu se analizează raportul juridic de bază, nu este suficientă.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
decizia comercială nr. 1110
din 4 octombrie 2006, nepublicată*

Prin încheierea din 17 august 2006 a Judecătoriei Sectorului 4 București, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea formulată de reclamanta SC N.T. CO SRL, în contradictoriu cu pârâta SC P.D. SRL.

S-a reținut de instanță că reclamanta a făcut dovada declanșării litigiului de fond, pe rolul Judecătoriei Sectorului 4 București fiind înregistrat dosarul nr. 9265/4/2006, având ca obiect somație de plată pentru sumele menționate în acțiunea de față.

Instanța a apreciat că reclamanta nu are împotriva pârâtei o creanță constatată prin act scris, cerință indispensabilă pentru admisibilitatea cererii de sechestrul asigurător și, implicit, a cererii de poprire asigurătorie. Astfel, reclamanta a pretins că are împotriva pârâtei o creanță în cuantum de 2.915.501 RON, reprezentând debit și penalități, în sprijinul pretențiilor sale invocând factura fiscală seria B XJF nr. 5331323 din 25 ianuarie 2005, pe care a depus-o la dosarul cauzei.

Conform mențiunilor înscrise în cuprinsul său, această factură fiscală constată doar obligația asumată de reclamantă de a livra pârâtei o cantitate de dulciuri, în valoare de 465.735 RON. Aceasta deoarece, prin ea însăși, factura fiscală face dovadă numai în contra emitentului, în cazul de față în contra reclamantei.

Referindu-se în art. 591 alin. (1) C. proc. civ. la un act scris care să constate creanța reclamantului, legiuitorul a avut în vedere deținerea de către reclamant a unei creanțe certe împotriva adversarului său, astfel cum această noțiune este definită de art. 379 alin. (3) C. proc. civ. și aceasta deoarece sechestrul asigurător și, implicit, poprirea asigurătorie se pot înființa asupra bunurilor debitorului numai în limita valorii creanței reclamantului, dincolo de această limită măsura dobândind un caracter abuziv.

Verificarea împrejurării dacă factura fiscală invocată de reclamantă a fost sau nu acceptată de către pârâtă și deci, dacă reclamanta are o creanță certă împotriva pârâtei pentru suma facturată de 465.735 RON, reprezentând prețul produselor livrate și, mai departe, dacă pârâta datora, în baza facturii menționate, penalitățile de întârziere calculate de către reclamantă, în cuantum de 2.449.765 RON, nu intră în competența instanței investite cu

cererea de poprire asigurătorie, ci conform art. 1 alin. (1) din O.G. nr. 5/2001, a instanței investite cu fondul cauzei, respectiv cu acțiunea având ca obiect somație de plată.

Așadar, față de cele expuse anterior, instanța a apreciat că reclamanta nu deține un act scris care să constate o creanță certă împotriva pârâtei, în cuantum de 2.915.501 RON, din care 465.735 RON debit și 2.449.765 RON penalități convenționale de întârziere.

În aceste condiții, poprirea asigurătorie putându-se institui numai în limita valorii creanței reclamantului, acțiunea de față apare ca neîntemeiată, câtă vreme reclamanta nu a probat nu doar cuantumul creanței pretinse, ci nici chiar existența unei creanțe.

În această situație, cererea reclamantei nu ar putea fi plasată nici în contextul dispozițiilor art. 597, raportat la art. 591 alin. (2) și (3) C. proc. civ., care instituie alte două cazuri în care poprirea asigurătorie poate fi înființată, verificarea îndeplinirii cerințelor acestor două texte de lege apărând, așadar, ca inutilă.

Totodată, reclamanta a indicat o serie de bănci în calitate de terți popriți, fără a face însă dovada că pârâta ar avea deschise conturi la aceste unități bancare. Or, existența între debitor și terțul poprit a unui raport juridic actual, în baza căruia terțul poprit datorează sau va datora în viitor debitorului sume de bani, este indispensabilă pentru instituirea popririi asigurătorii.

Împotriva încheierii a declarat recurs reclamanta la data de 6 septembrie 2006.

Recurenta susține că hotărârea a fost dată cu aplicarea greșită a legii, respectiv a dispozițiilor art. 597 C. proc. civ. și art. 46 C. com. Așa cum s-a arătat în jurisprudență, factura acceptată este o probă valabilă a obligațiilor comerciale, așa cum arată art. 46 C. com., acceptarea putând fi făcută „expres, în scris ori verbal sau tacit prin fapte concludente” (Tribunalul București, Secția

a VI-a comercială, sentința nr. 9940 din 28 august 2003, în *A. Pena, Somația de plată, Culegere de practică judiciară*, Ed. All Beck, 2005, p. 38). În cazul recurenței, acceptarea a fost făcută expres prin semnarea și ștampilarea facturii.

Potrivit jurisprudenței, „art. 46 C. com. înțelege factura ca un act sub semnătură privată, ce face proba contractului pe care îl constată (...). Pentru a avea însă forță probantă față de persoana care nu a redactat-o, în speță față de cumpărător, aceasta trebuie să fie semnată sau acceptată de către acesta” (Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, sentința nr. 9940 din 28 august 2003, în *A. Pena, Somația de plată, Culegere de practică judiciară*, Ed. All Beck, 2005, p. 38).

Este clar, față de aceste precizări, că factura pe care recurenta a înaintat-o este un înscris ce face dovada în contra pârâtului, cererea fiind întemeiată pe un act scris, așa cum cere legiuitorul pentru instituirea măsurii popririi asiguratorii.

În continuarea argumentării făcute, instanță adaugă la lege și impută recurenței faptul că nu are o creanță lichidă, arătând că nu a probat cuantumul creanței pretinse, aspect reieșit din dispozițiile art. 379 alin. (4) C. proc. civ., făcând confuzie între caracterele creanței.

În acest context, se poate observa că în mod greșit prima instanță a interpretat textul legii și că factura pe care a înaintat-o este un înscris în sensul legii, creanța rezultată din acest înscris având caracter cert, așa cum s-a arătat anterior.

Hotărârea cuprinde motive contradictorii. Pe de o parte, instanța recunoaște factura înaintată ca fiind un „mijloc de probă a raporturilor comerciale”, iar pe de altă parte, arată că factura fiscală nu are valoarea unui înscris care să constate creanța.

Cât privește susținerea instanței că recurenta a indicat o serie de bănci ca terți popriți, fără a face dovada că pârâta ar avea deschise conturi la acele bănci, este o susținere menită să evidențieze

neîndeplinirea rolului activ de către instanță, față de faptul că recurenta a fost tergiversată în plata facturilor succesiv, cerându-i-se să facă o dovadă imposibilă, în condițiile în care unitățile bancare nu transmit informații de acest gen decât instanțelor de judecată.

Recursul a fost legal timbrat.

Verificând hotărârea recurată prin prisma motivelor invocate, tribunalul a reținut că:

În acord cu susținerile recurente, factura fiscală acceptată la plată este un înscris sub semnătură privată apt să probeze un raport juridic obligațional în sensul art. 46 C. com.

În speță, recurenta invocă o creanță izvorâtă dintr-un raport juridic contractual, prevalându-se de valoarea de „act scris”, în sensul art. 591 C. proc. civ., a facturii fiscale nr. 5331323 din 25 ianuarie 2005.

Verificarea calității de creditor în acțiunile privind instituirea de măsuri asigurătorii se impune a fi făcută cu prioritate, deoarece numai această calitate poate justifica dispunerea unei măsuri asigurătorii, măsură ce poate avea consecințe păgubitoare pentru debitor.

Chiar dacă art. 591 alin. (2) C. proc. civ. permite instituirea unei măsuri asigurătorii și în situația în care creanța invocată nu este constată, în scris, textul legal nu înlătură necesitatea probării calității de creditor, nefiind suficientă simpla invocare a acesteia. Prin urmare, cel puțin indiciile unui raport juridic obligațional trebuie să rezulte din înscrisurile depuse, ceea ce în prezenta cauză nu se verifică.

Bineînțeles că raportul juridic se stabilește cu ocazia judecării cauzei în fond, dar judecătorul este obligat să realizeze un examen sumar pentru a evita cererile introduse șicanatoriu (a se vedea *V.M. Ciobanu*, *Tratat teoretic și practic de procedură civilă*, Ed. Național, 1997, vol. II, p. 76).

Așadar, instanța de recurs a constatat că recurenta probează printr-un act scris existența unei creanțe.

Deși a fost apreciată ca întemeiată critica recurentei referitoare la alegațiile instanței de fond asupra valorii probatorii a facturii fiscale, tribunalul a apreciat totuși că soluția de respingere a cererii este temeinică și legală, în baza considerentelor ce vor fi expuse în continuare și care vor substitui, parțial, considerentele instanței de fond.

Astfel, deși recurenta exhibă un titlu de creanță, aceasta a deschis împotriva intimatei o procedură judiciară simplificată pentru eliberarea titlului executoriu în condițiile O.G. nr. 5/2001.

Instanța investită cu o cerere de instituire a unei măsuri asigurătorii verifică existența intentării acțiunii principale pentru realizarea creanței.

În opinia tribunalului, legiuitorul a avut în vedere existența unui litigiu asupra fondului dreptului. Or, în procedura specială necontencioasă a somației de plată nu se verifică fondul dreptului, astfel încât nu este îndeplinită condiția intentării unei acțiuni, în sensul art. 597, raportat la art. 591 C. proc. civ. În procedura de emitere a ordonanței conținând somația de plată se analizează numai existența unei creanțe certe, lichide și exigibile.

De asemenea, analizând cererea de chemare în judecată, se constată că reclamanta a solicitat instituirea măsurii popririi asigurătorii asupra bunurilor mobile și imobile ale debitoarei, în condițiile în care obiectul popririi îl pot constitui numai sumele de bani, titlurile de valoare sau alte bunuri mobile corporale.

Față de dispozițiile art. 597 alin. (1) C. proc. civ., tribunalul constată că terțul poprit nu poate fi decât terțul care datorează sumele de bani debitorului sau care va datora „în temeiul unor raporturi juridice existente”. Creditorului îi incumbă sarcina probei în dovedirea raporturilor juridice existente între debitor și

terțul poprit, în lipsa acestei dovezi nefiind posibilă instituirea popririi, cum corect a reținut instanța de fond.

În raport de considerentele expuse, prevalându-se în drept de dispozițiile art. 304 pct. 1, 7 și 9, art. 312 C. proc. civ., tribunalul a respins recursul ca nefondat.

Notă: În același sens, a se vedea și decizia comercială nr. 644/2003 a Curții de Apel București, Secția a V-a comercială, în R.R.D.A. nr. 1/2004, p. 119.

De asemenea, în încheierea nr. 1263/Com. din 6 martie 2002 a Tribunalului Constanța (în T.C.C.J.M.C. 2000-2002, p. 498), s-a reținut că sesizarea instanței cu o cerere de emitere a ordonanței conținând somația de plată nu echivalează cu îndeplinirea cerinței intentării acțiunii reglementate pentru instituirea unei măsuri asigurătorii.

10. Existența unui litigiu de fond. Acțiune în emiterea somației de plată. Admisibilitate. Raportul juridic între debitor și terțul poprit. Necesitatea probării

1. Întrucât prin cererea de emitere a ordonanței conținând somația de plată se urmărește obținerea unui titlu executoriu, este îndeplinită condiția „intentării unei acțiuni” pentru instituirea măsurii asigurătorii.

2. Pentru instituirea popririi, creditorul trebuie să probeze raportul juridic dintre debitor și terțul poprit, drept condiție de instituire a popririi asigurătorii.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 16 noiembrie 2005,
dosar nr. 5369/2005, nepublicată*

Prin cererea formulată la data 25 octombrie 2005, înregistrată sub nr. 5369/2005, reclamanta SC N.S. SRL a solicitat înființarea popririi asigurătorii asupra sumelor de bani datorate sau pe care le va datora în viitor terțul poprit C.N.A.D.R. debitorului P. SA, până la concurența sumei de 62.109.909 lei, sume pe care debitorul le datorează creditoarei.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că a executat în favoarea debitoarei servicii de construcții montaj pentru obiectivul deviere cablu interurban pe traseul DN 66 – contract de reabilitare, pentru care prețul lucrărilor se cifrează la 48.216.003 lei, la care se adaugă penalități de întârziere cuantificate la 13.893.906 lei. Mai arată creditoarea că a inițiat împotriva debitoarei litigiul vizând obținerea titlului executoriu, respectiv somația de plată.

Analizând temeinicia cererii, instanța a reținut că, în conformitate cu dispozițiile art. 591 C. proc. civ., creditoarea deține împotriva debitoarei o creanță constatată prin act scris și exigibilă, pentru care nu are titlu executoriu, făcând, totodată, dovada introducerii unei cereri pentru obținerea acestuia.

În aceste condiții, dat fiind că măsura popririi asigurătorii se impune dincolo de aprecierea temeiniciei în fond a pretenției creditoarei, ca măsură preventivă și asigurătorie pentru o viitoare posibilă executare silită a creanței constatate în titlu, instanța a apreciat oportună instituirea acestei măsuri, constatând că la dosar se produce dovada raportului juridic dintre terțul poprit și debitor, raport în temeiul căruia terțul poprit datorează sau va datora în viitor debitorului sume de bani acoperitoare creanței afirmate.

În temeiul art. 597 C. proc. civ., instanța a admis cererea, a dispus înființarea popririi.

Notă: 1. Prin decizia comercială nr. 2790 din 10 noiembrie 2006 a Curții de Apel București, Secția a VI-a comercială, s-a

constatat perimat recursul declarat de debitoare împotriva încheierii pronunțate în dosarul nr. 5369/2005 al Tribunalului București.

2. Dovada raportului juridic dintre debitor și terțul poprit se impune a fi făcută pentru eficiența măsurii, dar în primul rând, pentru a se justifica interesul legitim în promovarea acțiunii. În decizia nr. 3704 din 22 octombrie 1998, Curtea Supremă de Justiție a arătat că potrivit art. 1169 C. civ., cel ce face o propunere în fața judecății trebuie să o dovedească. Or, în speță, creditoarea nu a făcut nicio dovadă în sprijinul afirmațiilor sale că debitoarea ar avea conturi deschise la cele două bănci, care au negat categoric o asemenea împrejurare.

3. Atragem atenția că, mai ales în materie comercială, printr-o simplă factură fiscală emisă de debitor se poate proba existența unui cont bancar al acestuia deschis la o anumită bancă. Comercianții sunt obligați să menționeze în factură banca unde au cont deschis.

4. Am prezentat la spețele nr. 8 și nr. 9 două spețe ce cuprind două puncte de vedere diferite în ceea ce privește înțelesul noțiunii de „intentarea acțiunii”. Astfel, prima instanță a apreciat că promovarea unei cereri de emitere a ordonanței conținând somația de plată nu este suficientă pentru instituirea măsurii asigurătorii, deoarece în acest proces nu este analizat fondul raportului juridic. În următoarea speță, instanța a apreciat că este îndeplinită condiția intentării unei acțiuni, atâta timp cât și prin cererea de somație se urmărește obținerea titlului executoriu.

II. Condiții de instituire a sechestrului. Necesitatea existenței unei creanțe

Pentru instituirea sechestrului asigurător, creditorul trebuie să probeze creanța prin act scris, iar aceasta trebuie să fie exigibilă. Dacă se invocă o creanță al cărei

obiect nu este constatat prin înscris, în litigiul de fond punându-se în discuție chiar limitele răspunderii civile contractuale, nu se poate institui sechestrul.

*C.A. Târgu-Mureș,
decizia nr. 86/R din 14 februarie 2002,
în M.J.C.P.J. 2002, p. 288*

Prin încheierea nr. 1571/2001 a Tribunalului Mureș, a fost admisă cererea de sechestrul asigurător formulată de reclamânți și s-a dispus instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile ale părților, precum și asupra unor bunuri imobile individualizate. Totodată, s-a fixat cauțiune de 50.000.000 lei, sumă ce s-a stabilit că se va plăti de către reclamânți până la data de 26 noiembrie 2001.

Instanța de fond a reținut că reclamânții au acordat părților împrumuturi pentru construcția unor spații de producție, în temeiul contractului de colaborare perfectat. Părțile nu au realizat investiția pentru care au primit finanțarea de 134.000 mărci germane.

În cauză, creanța este constată prin înscris, iar acțiunea pentru recuperarea ei face obiectul dosarului nr. 8527/2001 al Tribunalului Mureș.

Debitorii nu au dat asigurările promise creditorilor și sunt îndeplinite dispozițiile art. 591-592 C. proc. civ. și în privința imobilelor reclamânții nu au înfățișat extrasele de carte funciară.

Împotriva încheierii au declarat recurs părțile.

Părțile au criticat soluția instanței, arătând că au recunoscut o finanțare de 100.000 mărci germane, dar au precizat că reclamânții s-au obligat să furnizeze comenzi externe pentru a asigura rambursarea împrumutului, contractul de colaborare fiind modificat de mai multe ori. De vreme ce partea germană nu și-a executat obligația privitoare la asigurarea comenzilor externe, este

vădit că a anticipat situația creată, fiind interesată doar de bunurile mobile și imobile ale părților.

Curtea de Apel Târgu-Mureș a admis recursul și a modificat încheierea, în sensul că a respins cererea de sechestru asigurător formulată de reclamanti, pentru considerentele ce vor fi redată în continuare.

Pentru aplicabilitatea art. 591 și urm. C. proc. civ., creanța de 134.000 mărci germane invocată de creditor, trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții: să fie constatată într-un act scris și să fie exigibilă. În cazul dat, creanța are o situație juridică contestată, prin aceea că ea izvorăște nu din contractul de împrumut, ci din contractul de colaborare între comercianți, parțial executat, răspunderea civilă contractuală a recurenților făcând obiect de cercetare judecătorească.

În aceste condiții, arată Curtea, conform art. 304 pct. 9 C. proc. civ., se impune admiterea recursului.

12. Creanță ce nu este constatată în scris. Quantum cauțiune. Necesitatea consemnării cauțiunii odată cu depunerea cererii

Întrucât dispozițiile art. 591 alin. (2) C. proc. civ. sunt imperative, creditorul care nu se află în posesia unui înscris probator al creanței trebuie să depună, odată cu cererea de sechestru, dovada consemnării cauțiunii de $\frac{1}{2}$ din valoarea reclamată, sub sancțiunea respingerii cererii.

*C.A. Constanța, Secția comercială,
decizia nr. 300/Com/2004,
în C.S.M. Jurisprudența națională 2004-2005, p. 509*

Prin încheierea din 25 noiembrie 2004, Tribunalul Tulcea a admis în parte cererea creditoarei formulată în temeiul art. 591-593

C. proc. civ. și a dispus instituirea sechestrului asigurător asupra a două autoturisme aparținând societății debitoare.

Instanța a reținut că potrivit art. 591 C. proc. civ., creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată prin act scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat acțiunea.

Întrucât a constatat că valoarea bunurilor asupra cărora reclamanta creditoare a solicitat instituirea sechestrului asigurător este mai mare decât suma pretinsă pârâtei, instanța de fond a admis în parte cererea.

Împotriva încheierii a declarat recurs pârâta, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

În motivarea recursului, se susține că instanța de fond, nejustificat a admis cererea, a dispus instituirea sechestrului asigurător asupra celor două autoturisme individualizate numai după capacitatea cilindrică, fără a se preciza numărul de înmatriculare și fără a se face dovada că aparțin societății debitoare.

Pe de altă parte, a arătat recurenta, reclamanta nu a depus cauțiunea, iar instanța nu a obligat-o la plata cauțiunii prevăzute de lege.

Curtea a reținut următoarele: reclamanta nu a prezentat un titlu executoriu și nici un înscris în care să fie consemnată creanța sa.

Aceasta a făcut dovada că a intentat acțiunea la 18 noiembrie 2003, prin depunerea copiei cererii înregistrate la Tribunalul Tulcea, dar nu s-a conformat obligației stabilite prin art. 591 alin. (2) C. proc. civ., în sensul că odată cu cererea de sechestrul, să depună și o cauțiune egală cu jumătate din valoarea reclamată.

Cum această ultimă dispoziție a textului legal este imperativă, iar creditoarea nu a depus cauțiunea, condiție esențială pentru admiterea cererii de sechestrul, cu respectarea art. 312 C. proc. civ.,

Curtea a admis recursul, a modificat în tot încheierea recurată, în sensul că a respins, ca nefondată, cererea de instituire a sechestrului.

Notă: În acord cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Constanța, apreciem, prin confruntarea art. 591 alin. (1) C. proc. civ. cu art. 591 alin. (2) C. proc. civ., că numai în situația în care se solicită instituirea măsurii asigurătorii în temeiul unei creanțe consemnate prin înscris, instanța are obligația de a fixa cauțiunea. Dacă însă, creanța nu este constatată în scris, întrucât quantumul cauțiunii este fixat de legiuitor, nu este necesară intervenția instanței pentru stabilirea quantumului cauțiunii.

13. Lipsa unui înscris doveditor al creanței. Obligatorietatea consemnării unei cauțiuni de ½ din valoarea reclamată. Inaplicabilitatea art. 723¹ C. proc. civ.

În situația în care se solicită instituirea unui sechestrul asigurător în materie comercială de către un creditor ce nu posedă un înscris constatator al creanței, trebuie consemnată o cauțiune de ½ din valoarea reclamată. Nu se poate reține incidența art. 723¹ C. proc. civ. privind o cauțiune în limita maximă de 20%, deoarece textul legal menționat stabilește această limită a quantumului cauțiunii „doar dacă legea nu dispune altfel”, iar art. 591 alin. (2) C. proc. civ. impune o cauțiune de ½ din valoarea reclamată prin acțiunea formulată în justiție.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 17 octombrie 2006,
dosar nr. 34682/3/2006, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, la data de 10 octombrie 2006 sub

nr. 34682/3/2006, reclamanta SC D.I.P. SRL a chemat în judecată pe pârâta SC L.G. SRL, solicitând instanței ca prin hotărârea care se va pronunța să se dispună înființarea unui sechestrul asigurator asupra bunurilor mobile ale pârâtei.

În motivarea cererii sale, reclamanta arată că pârâta îi datorează suma de 1.801.964 lei, ca urmare a neplății chiriei și a costului utilităților, astfel cum rezultă din contractul de închiriere încheiat de părți sub nr. 803 din 29 iulie 2005 și din facturile emise de către reclamantă către pârâtă. Mai arată că pentru recuperarea creanței a depus cerere reconvențională la cererea de chemare în judecată, introdusă de către SC L.G. SRL în dosarul nr. 26708/3/2006, aflat pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială.

Atașat cererii formulate, reclamanta a depus la dosar dovada plății taxei de timbru, timbru judiciar și în fotocopie: facturi fiscale emise către pârâtă, contractul de închiriere nr. 803 din 29 iulie 2005, cererea reconvențională formulată în dosarul de fond.

La înregistrarea cererii de instituire a sechestrului asigurator, instanța a pus în vedere reclamantei să facă dovada plății unei cauțiuni, indicând și quantumul acesteia, în sumă de 9007 lei, respectiv de $\frac{1}{2}$ din valoarea reclamată, în condițiile art. 591 C. proc. civ., emițând și adresa reclamantei în acest sens.

La termenul de judecată acordat în acest sens, respectiv 17 octombrie 2006, reclamanta nu a făcut însă dovada plății cauțiunii, ci atât prin susținerile în fața instanței, cât și prin concluziile scrise, a arătat că apreciază că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 591 alin. (2) C. proc. civ., cauțiunea urmând a fi stabilită doar după ce se va admite cererea și se va înființa sechestrul, arătând că, oricum, cauțiunea nu poate depăși 20%, conform art. 723¹ C. proc. civ.

Având în vedere materialul probator administrat în cauză, tribunalul va respinge ca neîntemeiată cererea reclamantei privind instituirea unui sechestru asigurător, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 908 C. com., sechestrul asigurător se judecă fără citarea părților, rezultând că nu se desfășoară o procedură cu caracter de contradictorialitate, instanța pronunțându-se asupra cererii de sechestru asigurător în baza înscrisurilor depuse de reclamantă odată cu cererea de chemare în judecată, astfel că un reclamant care înțelege să introducă o cerere având un asemenea obiect, trebuie să atașeze cererii toate înscrisurile de care înțelege să se folosească și să respecte toate celelalte obligații impuse de lege, printre care și plata anticipată a cauțiunii.

La înregistrarea cererii, constatând că reclamanta nu a înțeles să facă dovada plății cauțiunii, în baza rolului activ al judecătorului, consacrat de dispozițiile art. 129 C. proc. civ., reclamantei i s-a pus în vedere să facă dovada plății cauțiunii, pentru a-i da posibilitatea să facă dovada respectării cerinței legale privind plata cauțiunii.

Deși a fost emisă o adresă în acest sens către reclamantă, conținând obligația învederată (de altminteri, o obligație stabilită imperativ de lege, respectiv art. 908 C. com.), reclamanta nu a înțeles însă să facă dovada plății cauțiunii.

Cererea de sechestru asigurător formulată de către reclamantă vizează o cerere în materie comercială, iar potrivit dispozițiilor art. 1 C. com., „în comerț se aplică legea de față”, astfel că, în condițiile în care Codul comercial cuprinde reglementări speciale în materie comercială cu privire la sechestrul asigurător, urmează ca aceste dispoziții speciale să fie aplicabile, potrivit regulii *specialia generalibus derogant*.

În consecință, reglementarea sechestrului asigurător în materie comercială este stabilită prin dispozițiile art. 907-908 C. com. (dispoziții în vigoare și în prezent).

Or, art. 908 C. com. prevede: „sechestrul nu se va putea înființa decât numai cu dare de cauciune”, reglementând, așadar, obligativitatea plății anticipate a cauciunii. În consecință, rezultă că dispozițiile speciale derogă de la dreptul comun, care permite dispunerea înființării sechestrului, cu posibilitatea plății ulterioare a cauciunii.

De asemenea, instanța reține că dispozițiile art. 907 C. com. statornicesc procedura aplicabilă în cazul solicitării înființării unui sechestr asigurător în materie comercială, făcând trimitere la dispozițiile de drept comun, care urmează a se aplica, cu excepția celor expres prevăzute în Codul comercial.

Ca atare, rezultă deci că, exceptând regulile speciale statornicate prin Codul comercial (printre care și necesitatea plății anticipate a cauciunii), se vor aplica regulile de drept comun. Având în vedere aceste dispoziții legale, tribunalul, la înregistrarea cererii, a pus în vedere reclamantei să facă dovada plății unei cauciuni de $\frac{1}{2}$ din valoarea reclamată, în condițiile art. 591 alin. (2) C. proc. civ., având în vedere că reclamanta nu are un act scris care să îi confirme creanța.

Pentru aceste motive, nu pot fi reținute susținerile reclamantei în sensul că nu ar fi aplicabile dispozițiile art. 591 alin. (2) C. proc. civ., constatându-se deci că instanța nu ar putea să stabilească un alt quantum al cauciunii, față de dispozițiile exprese ale art. 591 alin. (2) C. proc. civ. (care impune un quantum expres: $\frac{1}{2}$ din valoarea reclamată), înscrisurile invocate de către reclamantă (contractul de închiriere încheiat de părți și facturile fiscale emise) nereprezentând un „act scris care să constate creanța”, în sensul art. 591 alin. (1) C. proc. civ., ci, dimpotrivă, sunt incidente dispozițiile art. 591 alin. (2) C. proc. civ.

De asemenea, nu pot fi aplicabile nici dispozițiile art. 723¹ C. proc. civ., pentru a fi incidentă o cauțiune în limita maximă de 20%. Aceasta deoarece textul legal invocat de către reclamantă stabilește această limită a cuantumului cauțiunii „doar dacă legea nu dispune altfel”. Or, în cauză, legea dispune altfel, statornicind în mod expres cuantumul cauțiunii: $\frac{1}{2}$ din valoarea reclamată prin acțiunea formulată în justiție.

Având în vedere cele anterior expuse, constatând că, deși încă de la depunerea cererii de sechestru asigurător, reclamanta avea obligația de a face dovada plății unei cauțiuni, dar nu a respectat însă această obligație nici până la termenul acordat în acest scop, instanța a respins cererea ca neîntemeiată.

Notă: Încheierea a devenit irevocabilă prin respingerea recursului declarat de reclamantă prin decizia nr. 50/2007 a Curții de Apel București.

14. Dovada calității de creditor. Temei juridic al cererii. Mod de examinare a cererii

În soluționarea cererii privind instituirea măsurii asigurătorii și stabilirea calității de creditor a reclamantului, instanța trebuie să analizeze probele aflate la dosarul cauzei cu privire la raportul juridic dintre părți și să se raporteze la temeiul juridic invocat de reclamant.

*C.A. București, Secția a V-a comercială,
decizia nr. 2765 din 12 octombrie 2006, nepublicată*

Prin cererea formulată la data de 15 august 2006, înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, sub nr. 28040/3/2006, reclamanta SC M. & V.C.T. SRL a solicitat

înființarea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile aparținând SC S.C.I.T. SRL.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că pe rolul Tribunalului București se află cererea sa, prin care a solicitat constatarea rezilierii contractului de prestări servicii nr. 446/2005, încheiat de părți și obligarea pârâtei la plata sumei de 30.621.620 lei, întrucât pârâta nu și-a îndeplinit obligațiile contractuale.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 908 C. com.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a constatat că cererea reclamantei nu este întemeiată, aceasta nefăcând dovada, conform art. 1169 C. civ. și art. 591 C. proc. civ., a faptului că este creditoarea pârâtei.

Chiar dacă dispozițiile art. 591 C. proc. civ. dau posibilitatea instituirii sechestrului asigurător în situația în care există o creanță constatată prin act scris, dar și atunci când nu este constatată prin înscris, textul de lege impunând, în ambele situații, condiția ca reclamantul să aibă calitatea de creditor, reclamanta nefăcând această dovadă. Existența unui litigiu între părți nu este suficientă, a apreciat instanța, pentru stabilirea calității de creditor.

Față de considerentele expuse, tribunalul a respins cererea, ca nefondată, prin încheierea din 24 august 2006.

Împotriva încheierii a declarat recurs reclamanta, care a susținut că instanța a ignorat dovezile existente la dosar cu privire la natura relațiilor dintre părți. Probele din dosar atestă calitatea sa de creditor, factura redând contravaloarea serviciilor prestate de reclamantă.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 1 C. proc. civ.

Curtea a admis recursul, a modificat încheierea, în sensul că a admis cererea și a instituit sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile.

S-a reținut că între părți există raporturi contractuale în baza contractului de prestări servicii nr. 446/2005. Recurenta a formulat

cerere de chemare în judecată împotriva intimitei-pârâte, formându-se dosarul nr. 16420/3/2006 al Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, solicitând rezilierea contractului și plata facturii nr. 8862423/2005.

În aceste condiții, arată Curtea, recurenta și-a probat calitatea de creditoare, în cadrul dosarului de fond. De asemenea, recurenta a achitat cautiunea stabilită de instanța de fond. Ca atare, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 907-908 C. com.

Referirile instanței de fond la art. 591 C. proc. civ. nu au niciun suport, cererea de înființare a sechestrului fiind întemeiată pe art. 907 și art. 908. Chiar și în condițiile art. 591 C. proc. civ., cererea îndeplinește dispozițiile legale.

Instanța de fond nu a luat în considerare înscrisurile depuse la dosar, motivarea neavând suport probator și legal. Instanța de fond a depășit limitele în drept pe care s-a întemeiat cererea, analizând-o și cenzurând-o în raport de alte prevederi legale.

15. Condiții de instituire a popririi asigurătorii. Lipsa unui înscris doveditor al creanței

Și în materie comercială este posibilă instituirea unei măsuri asigurătorii în situația în care creditorul nu are un act scris constatator al creanței, însă este necesar să se probeze intentarea acțiunii și consemnarea cautiunii.

*C.A. București, Secția comercială,
decizia nr. 983 din 19 septembrie 2005,
în C.A.B.C.P.J.M.C. 2005, p. 191*

Prin cererea înregistrată la 8 februarie 2005 sub nr. 689 la Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, creditoarea SC M.I. SRL. a cerut instanței să se dispună înființarea popririi asigurătorii asupra sumei de 2.499.000.000 lei, consemnată la dispoziția

debitoarei SC S. SA la terțul poprit C.E.C., Agenția Piața Alba-Iulia București.

În motivarea cererii, creditoarea arată că are calitatea de reclamantă în dosarul nr. 10074/2004 al Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, cu termen de judecată la data de 2 martie 2005, având ca obiect transformarea daunelor cominatorii din decizia Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, nr. 1080/2001, în daune moratorii și obligarea pârâtei la plata sumei de 12.260.000.000 lei, constituind quantumul acestor daune.

Sustine creditoarea că debitoarea este de rea-credință, în condițiile în care nu a înțeles să execute de bunăvoie decizia arătată, astfel încât au curs daune cominatorii pe zi de întârziere, a căror cuantificare a solicitat-o Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, în dosarul mai sus arătat.

Mai arată că, având în vedere reaua-credință a debitoarei, care s-a opus constant cererilor sale legitime, este evident că nici după obținerea noului titlu executoriu, aceasta nu va dori să achite debitul, astfel că a fost nevoită a solicita, prin prezenta cerere, înființarea popririi asigurătorii asupra sumei consemnate la dispoziția debitoarei, sumă ce se află la terțul poprit C.E.C.

Prin încheierea de ședință din Camera de consiliu din 9 februarie 2005, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, în dosar nr. 689/2005, s-a admis cererea creditoarei, s-a dispus înființarea popririi asigurătorii asupra conturilor debitoarei aflate la terțul poprit C.E.C., Agenția Piața Alba-Iulia București, asupra sumei de 2.499.000.000 lei.

S-a fixat o cauciune de 25.000.000 lei, cu obligația de a fi depusă în 5 zile de la comunicarea hotărârii, sub sancțiunea desființării de drept a măsurii.

S-a reținut de instanță că, în speță, creditoarea are față de debitoare o creanță exigibilă de 11.580.000.000 lei, constatată prin act scris – contractul de cesiune de creanță autentificat sub

nr. 1773/2004 la B.N.P. M.G., ce a avut la bază sentința nr. 1080/2001 a Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, prin care debitoarea a fost obligată la plata daunelor cominatorii de 10.000.000 lei pe zi de întârziere și a promovat o acțiune de transformare a daunelor cominatorii în daune moratorii, ce face obiectul dosarului nr. 10074/2004 al Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, și există pericolul real ca debitorul să înstrăineze suma datorată de terțul poprit, aspect ce rezultă din atitudinea pe care debitorul a avut-o față de executarea sentinței nr. 1080/2001.

Cu chitanța nr. 590003-002618, creditoarea a probat consemnarea cauțiunii.

Împotriva încheierii de încuviințare a popririi, a declarat recurs în termen legal debitoarea, care a arătat că din sentința nr. 1080/2001 nu rezultă că societatea datorează creditoarei suma pe care aceasta o pretinde. Mai mult, în speță, nu este vorba de o creanță certă, lichidă și exigibilă, atâta timp cât prin decizia nr. 278 din 8 iunie 2004 a Curții de Apel București, Secția a V-a comercială, s-a consfințit faptul că daunele cominatorii nu pot curge în condițiile în care creanța nu îndeplinește condițiile mai sus arătate.

Se opune astfel la executarea silită în contul datoriei pretinse de creditoare prin înființarea popririi, solicitând admiterea recursului, respingerea cererii de înființare a popririi.

Curtea a apreciat recursul ca nefondat, pentru considerentele ce vor fi arătate în continuare.

Popririi asigurătorii reglementate de art. 597 C. proc. civ. îi sunt aplicabile dispozițiile art. 591, art. 592 și art. 595 C. proc. civ.

În raport de aceste texte legale, Curtea a reținut că măsurile asigurătorii pot fi înființate chiar și în situația în care creditorul nu

are act scris, deci nu este impusă de lege condiția unei creanțe certe, lichide și exigibile, așa cum susține recurenta.

Condiția este ca, odată cu cererea privind înființarea măsurii asiguratorii, să existe o acțiune pe rol și să se facă dovada plății cautiunii stabilite de instanță.

De altfel, acesta este și scopul popririi asiguratorii, care se intentează odată cu acțiunea comercială, și anume aceea de măsură conservatoare, accesorie acțiunii principale, prin aceasta ea deosebindu-se de poprirea făcută în virtutea unui titlu executoriu.

Cum în speță sunt îndeplinite toate condițiile cerute de lege privind măsurile asiguratorii, Curtea a concluzionat că hotărârea recurată este temeinică și legală, cu atât mai mult cu cât, s-a reținut în plus că pentru creditoare s-a făcut și dovada unei creanțe exigibile, constatată prin act scris, conform art. 591 alin. (1) C. proc. civ.

Drept consecință, recursul a fost respins ca nefondat.

16. Poprire asiguratorie. Condiții. Sarcina probei

Pentru instituirea măsurii asiguratorii a popririi, incumbă creditorului să facă dovada calității sale, a exigibilității creanței, prin înscrisurile atașate cererii și dovada raportului juridic dintre debitor și terțul poprit.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 28 noiembrie 2006,
dosar nr. 39902/3/2006, nerecurată, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, la data de 17 noiembrie 2006, creditoarea SC O.B. ROMANIA SRL, în contradictoriu cu debitoarea E.C. E.T. SRL Kromeriz (Cehia), Sucursala Brașov și terțul poprit

R. BANK, Agenția Brașov, a formulat cerere de înființare a poprii asigurătorii asupra sumelor de bani pe care debitoarea i le datorează cu titlu de preț mărfuri, respectiv suma de 14.217.493 lei.

În motivarea cererii sale, creditoarea arată, în esență, că debitoarea îi datorează suma de 14.217.493 lei, decurgând din vânzarea mărfurilor, conform facturilor fiscale nr. 2130146 din 16 mai 2006, nr. 2130147 din 16 mai 2006, nr. 2130148 din 16 mai 2006, nr. 2130149 din 16 mai 2006, nr. 2130150 din 16 mai 2006, nr. 2130151 din 16 mai 2006 și nr. 2130152 din 16 mai. Arată creditoarea că toate aceste facturi aveau scadența de plată la data de 15 august 2006, iar de la data scadenței și nici până în prezent debitoarea nu a achitat contravaloarea acestora, deși creditoarea a făcut demersuri pentru recuperarea creanței restante.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 597 C. proc. civ., raportat la art. 592-595 C. proc. civ.

Atașat cererii sale, creditoarea a depus la dosar chitanța ce atestă plata taxei de timbru, împuternicire avocațială și în fotocopii: centralizator al facturilor scadente și neachitate la termen de debitoare, în sumă totală de 14.217.493 lei, facturile fiscale nr. 2130146 din 16 mai 2006, nr. 2130152 din 16 mai 2006, nr. 2130150 din 16 mai 2006 și nr. 2130151 din 16 mai 2006.

Analizând materialul probator administrat în cauză, tribunalul a apreciat cererea creditoarei ca fiind neîntemeiată și a respins-o, pentru considerentele care vor fi arătate în cele ce urmează:

Prin cererea cu a cărei judecată creditoarea a investit instanța, aceasta a solicitat să se dispună înființarea unei poprii asigurătorii, până la concurența sumei de 14.217.493 lei, datorată de debitoare cu titlu de preț marfă livrată, prin facturile fiscale nr. 2130146 din 16 mai 2006, nr. 2130147 din 16 mai 2006, nr. 2130148 din 16 mai 2006, nr. 2130149 din 16 mai 2006,

nr. 2130150 din 16 mai 2006, nr. 2130151 din 16 mai 2006 și nr. 2130152 din 16 mai 2006.

Tribunalul a reținut apoi că înființarea măsurii asiguratorii este o măsură de surpriză, care se judecă fără citarea părților, pe baza cererii și a înscrisurilor pe care creditoarea înțelege să le atașeze cererii, în dovedirea pretențiilor sale.

La înregistrarea cererii, în temeiul principiului rolului activ, consacrat prin dispozițiile art. 129 C. proc. civ., instanța a pus în vedere creditoarei, dispunând emiterea unei adrese în acest sens, să facă dovada introducerii acțiunii de fond, să timbreze cererea formulată cu timbru judiciar de 0,3 lei și, în temeiul dispozițiilor art. 907 C. com., coroborat cu art. 591 alin. (2) C. proc. civ., să facă dovada plății unei cauțiuni de $\frac{1}{2}$ din valoarea reclamată.

Prin Serviciul Registratură, la data de 27 noiembrie 2006, creditoarea a depus la dosarul cauzei certificatul de grefă privind existența dosarului nr. 39120/3/2006 pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, având ca obiect somație de plată, timbru judiciar de 0,3 lei și ordinul de plată primit electronic nr. 2428 din 24 noiembrie 2006 de la ABN AMRO Bank, care atestă plata unei cauțiuni în cuantum de 1.421.750 lei.

Potrivit dispozițiilor art. 597 C. proc. civ., măsura asiguratorie a popririi asiguratorii se poate înființa asupra sumelor de bani datorate debitorului de o a treia persoană sau pe care aceasta i le va datora în viitor, în temeiul unor raporturi juridice existente, poprire care se poate înființa doar dacă sunt îndeplinite și condițiile prevăzute de art. 591 C. proc. civ.

Din dispozițiile art. 597, raportat la art. 591 C. proc. civ., rezultă că, pentru a se putea dispune înființarea unei popririi asiguratorii, este necesar să se facă dovada existenței a două categorii de raporturi juridice: pe de o parte, între creditorul popritor și debitorul poprit, iar pe de altă parte, între debitorul poprit și terțul poprit, care trebuie să fie debitor al celui din urmă.

În cauză, instanța apreciază că nu s-a dovedit îndeplinirea acestor condiții.

Astfel, în ceea ce privește primul raport juridic, pentru a se putea înființa poprirea asigurătorie, este necesar, în primul rând, să se dovedească, de către creditor (căci acestuia îi incumbă sarcina probei, în condițiile art. 1169 C. civ.), existența unei creanțe împotriva debitorului, iar creanța trebuie să fie certă și exigibilă.

În cauză, prin cererea formulată, creditoarea a susținut că are o creanță de 14.217.493 lei, scadentă la data de 15 august 2006. Din analiza înscrisurilor depuse de către aceasta la dosar, se observă însă că nu s-a făcut dovada afirmațiilor sale. Astfel, creditoarea a susținut că a livrat debitoarei marfa, suma pretinsă rezultând din mai multe facturi fiscale, respectiv: facturile fiscale nr. 2130146 din 16 mai 2006, nr. 2130147 din 16 mai 2006, nr. 2130148 din 16 mai 2006, nr. 2130149 din 16 mai 2006, nr. 2130150 din 16 mai 2006, nr. 2130151 din 16 mai 2006 și nr. 2130152 din 16 mai 2006, suma totală care este, într-adevăr, de 14.217.493 lei.

La dosar, creditoarea nu a depus însă toate aceste facturi fiscale, ci doar patru dintre acestea, respectiv facturile fiscale nr. 2130146 din 16 mai 2006, nr. 2130152 din 16 mai 2006, nr. 2130150 din 16 mai 2006 și nr. 2130151 din 16 mai 2006, din care rezultă doar suma de 6.093.617 lei, deci sub jumătate din suma afirmată de către creditoare.

Mai mult, în facturile fiscale depuse la dosar, se menționează existența unui contract încheiat de părți, având nr. 586, însă creditoarea nu a depus la dosar nici acest act juridic. În aceste condiții, nu se poate stabili nici scadența creanței, afirmată de creditoare ca fiind la data de 15 august 2006.

Ca atare, se constată că, deși creditoarei îi incumbă dovada probării afirmațiilor sale, aceasta nu a înțeles să depună la dosar

toate facturile fiscale și nici contractul încheiat de părți, astfel că nu se poate verifica, nici măcar sumar, existența unei creanțe împotriva debitoarei în cuantum de 14.217.493 lei, până la a cărei concurență să se dispună înființarea popririi asigurătorii și nici scadența creanței, art. 591 impunând necesitatea existenței atât a unei creanțe, cât și a exigibilității acesteia.

Tribunalul reține apoi că în cauză nu s-a făcut nici dovada existenței celui de-al doilea raport juridic, respectiv cel între debitor și terțul poprit. În condițiile în care creditoarea nu a depus la dosar cel puțin contractul încheiat de părți, în care să fie menționată deschiderea contului bancar al debitoarei la terțul poprit indicat de către creditoare și nici nu s-au administrat alte probe din care să rezulte raporturile juridice existente între debitoare și terțul poprit, astfel cum impun dispozițiile art. 597 C. proc. civ., cererea creditoarei de înființare a popririi asigurătorii apare ca fiind neîntemeiată și sub acest aspect.

Mai mult, în condițiile în care creditoarea nu a depus contractul încheiat de părți și nici toate facturile fiscale emise, nu se poate reține nici că aceasta ar avea un act scris, în sensul art. 591 alin. (1) C. proc. civ., pentru întreaga creanță pretinsă, astfel că devin incidente dispozițiile art. 591 alin. (2) C. proc. civ., care impun necesitatea plății unei cauțiuni de $\frac{1}{2}$ din valoarea reclamată, respectiv suma de 7.108.746 lei.

Sub acest aspect, instanța mai reține că în materie comercială este obligatorie plata anticipată a cauțiunii, deoarece potrivit dispozițiilor art. 1 C. com., „în comerț se aplică legea de față”, astfel că, în condițiile în care Codul comercial cuprinde reglementări speciale în materie comercială cu privire la poprirea asigurătorie, urmează ca aceste dispoziții speciale să fie aplicabile, potrivit regulii *specialia generalibus derogant*.

În consecință, reglementarea sechestrului asigurător și a popririi asigurătorii în materie comercială este stabilită prin dispo-

zițiile art. 907-908 C. com. (dispoziții în vigoare și în prezent). Or, art. 908 C. com. prevede că aceste măsuri nu se vor putea înființa decât cu dare de cauciune, reglementând, așadar, obligativitatea plății anticipate a cauciunii. Or, în cauză, creditoarea nu a făcut dovada plății integrale a cauciunii dispuse de instanță, astfel că cererea ei apare ca neîntemeiată și sub acest aspect.

Pentru considerentele anterior expuse, în temeiul dispozițiilor legale evocate, tribunalul a respins, ca neîntemeiată, cererea creditoarei de înființare a popririi asigurătorii.

§3. Exigibilitatea creanței

17. Poprire asigurătorie. Proba existenței unei creanțe certe și exigibile

Exigibilitatea creanței trebuie să rezulte în mod evident din înscrisul constatator al creanței. Nu este îndeplinită condiția existenței unei creanțe certe și exigibile, dacă, în raport de clauzele contractului încheiat între părți, în litigiul având ca obiect fondul cauzei sunt puse în discuție aceste condiții.

*C.A. București, Secția a V-a comercială,
decizia comercială nr. 1332 din 3 octombrie 2005,
în P.R. nr. 4/2006, p. 89*

Prin încheierea dată la 21 aprilie 2005 în camera de consiliu, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, a admis cererea reclamantei SC A. SA, în contradictoriu cu pârâtele SC R.I. SA și terțul poprit BCR SA, dispunând înființarea unei popririi asigurătorii asupra sumelor de bani aparținând pârâtei, care se află sau se vor afla în conturile acesteia, deschise la terțul poprit până la concurența sumei de 827.358 dolari S.U.A.

În motivare, instanța de fond a reținut că reclamanta deține o creanță constatată printr-un înscris și este exigibilă, conform art. 591 C. proc. civ.

Instanța de fond a apreciat exigibilitatea creanței în raport de clauza cuprinsă în art. 5 din contractul de *escrow*, suma pentru care este exigibilă fiind însă de 827.358 dolari S.U.A., și nu 1.107.201 dolari S.U.A., cum pretinde reclamanta, aceasta reieșind din rapoartele de conformare întocmite de SC A.B.S. SRL și de Președintele Curții de Arbitraj Comercial Internațional de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României, după cum au stabilit părțile în contractul de *escrow*. Cum reclamanta a făcut dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute la pct. 4 din contract, creanța acesteia este exigibilă, certă, lichidă pentru suma de 827.358 dolari S.U.A.

Împotriva acestei încheieri au formulat recursuri ambele părți, înregistrate pe rolul Curții de Apel București, sub nr. 2435/2005.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului, a reținut următoarele:

Pentru a admite cererea de poprire asiguratorie, instanța de fond a reținut că, în cauză, sunt întrunite dispozițiile art. 591 alin. (1) C. proc. civ., în sensul existenței unei creanțe constatate prin înscris și exigibilă.

Potrivit art. 379 alin. (3) C. proc. civ., creanța este certă dacă existența ei rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emenate de la debitor sau recunoscute de dânsul.

În speță, instanța de fond a reținut că reclamanta și-a susținut existența, certitudinea creanței prin rapoartele de confirmare întocmite de toți terții desemnați prin contractul de *escrow*.

Tot instanța de fond reținuse că părțile au prevăzut expres în art. 4 din contractul de cont, documentele pe baza cărora urmează a se opera în contul *escrow*, iar cele două documente reținute ca

fiind cele ce atestă realitatea, certitudinea creanței, sunt doar desemnate, fiind precedate de sintagma „printre care”, care duce la concluzia că nu doar cele două rapoarte de confirmare privite *ut singuli* sunt necesare și suficiente în spiritul convenției părților, astfel cum a fost consemnat prin clauza inserată în art. 4, ci doar unele dintre documentele necesare „printre altele” și că în afara celorlalte documente, cele două rapoarte nu sunt suficiente a certifica existența creanței.

Cu atât mai mult cu cât părțile au convenit în spiritul legii, prin art. 2.1.2 lit. d) din convenție, că raportul de *diligence* trebuie însoțit de pârâtă.

Per a contrario, dacă raportul nu este însoțit de pârâtă, nu se poate vorbi de existența unei creanțe în favoarea reclamantei constând în penalități, ceea ce este în spiritul art. 379 alin. (3) C. proc. civ., care dispune în sensul obligativității emanării actului de creanță sau al recunoașterii acestuia.

În speță însă, cele două rapoarte de confirmare sunt întocmite de terțe persoane, deci nu provin de la debitoare și nici nu sunt recunoscute de aceasta, ceea ce contravine dispozițiilor art. 379 alin. (3) C. proc. civ., cât și convenției părților.

Este nelegal ca atâta timp cât există între părți un proces pe rol având ca obiect tocmai existența unei creanțe, printr-o cerere accesorie menită a pune la dispoziția celor interesați posibilitatea și mijloacele de realizare a drepturilor recunoscute printr-o hotărâre judecătorească sau un alt titlu executoriu, în cazul în care debitorul nu le îndeplinește de bunăvoie și care constituie, în același timp, o garanție procesuală a debitorului pentru prevenirea oricărui abuz al creditorului.

Astfel, atestarea de către tribunal a faptului că reclamanta deține o creanță exigibilă, face inutilă cercetarea fondului cauzei.

Neprezentarea de către reclamant a tuturor documentelor solicitate de art. 4 din contractul de *escrow*, prezentarea doar a două rapoarte, din care unul întocmit de o persoană ce nu dovedește calitatea impusă de contract, raportul respectiv emanând de la o societate privată de avocatură, nevalidat de pârâtă, duce la constatarea netemeinicii cererii întemeiate pe dispozițiile art. 591 C. proc. civ.

Neexistând creanța, cu atât mai puțin se poate vorbi de exigibilitatea acesteia, acest aspect constituind obiectul litigiului de fond, potrivit celor susținute de părți prin motivele de recurs, în sensul că doar reclamanta afirmă că există o creanță exigibilă la data de 14 martie 2005, în timp ce pârâta debitoare și terțul poprit susțin că acest termen limită a fost depășit prin nedepunerea documentelor prevăzute la art. 4 din contract, ceea ce pune în discuție atât exigibilitatea creanței, cât și existența acesteia.

Drept consecință, instanța de recurs a apreciat ca fondate recursurile declarate de pârâtă și de terțul poprit și nefondat recursul reclamantei. A fost modificată în tot încheierea recurată, în sensul respingerii cererii de instituire a popririi asigurătorii.

18. Neexigibilitatea creanței. Verificare și consecințe

Dacă părțile au hotărât prin contractul de împrumut ca restituirea sumei împrumutate să se facă în trei rate, iar scadența să fie de circa 3 ani și jumătate, nu este îndeplinită condiția exigibilității creanței pentru instituirea măsurii asigurătorii a sechestrului, dacă reclamantul – împrumutător – se adresează instanței înainte de momentul scadenței obligației de restituire.

*C.A. Constanța, decizia civilă nr. 392/2004,
în B.J. 2004, p. 527*

Conform art. 591 C. proc. civ., se poate încuviința sechestrul asigurător, chiar dacă creditorul nu are titlu executoriu, dar justifică o creanță constatată prin act scris și exigibilă.

Actul pe care reclamantul își întemeiază pretențiile este convenția încheiată la data de 13 martie 2002.

Conform art. 1 din convenție, împrumutul poate fi achitat în trei rate, iar scadența este de aproximativ trei ani și jumătate. Deci debitorul poate achita în trei rate, dar nu poate fi obligat să plătească aceste rate. Scadența obligatorie a împrumutului este de circa trei ani și jumătate – deci aproximativ 13 septembrie 2005, existând stabilită și dobânda de 6,5% – dacă se achită mai repede, dobânda va fi în quantum mai mic.

În cauză, nu sunt îndeplinite cerințele art. 591 C. proc. civ.: creanța nu este exigibilă.

Față de aceste considerente, Curtea a admis recursul, a modificat în tot încheierea recurată, în sensul că a respins cererea de instituire a sechestrului.

19. Prescrierea dreptului de a cere realizarea creanței. Consecințe asupra măsurii asigurătorii

În situația în care s-a împlinit termenul de prescripție a dreptului de a cere realizarea creanței, nu este îndeplinită cerința exigibilității creanței pentru instituirea măsurii asigurătorii.

C.A. Oradea, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 248/2005, în Culegere de practică judiciară a Curții de Apel Oradea 2005, p. 81

Prin încheierea nr. 4 din 6 ianuarie 2005, Tribunalul Bihor a admis cererea formulată de reclamantul SIG, în contradictoriu cu

pârâta SC C.I. SRL și a dispus instituirea măsurii sechestrului asigurător asupra tuturor bunurilor mobile și imobile ale societății pârâte până la concurența sumei de 39.140 dolari S.U.A. și 142.491.380 lei, cu condiția achitării de către reclamantă a sumei de 2.000.000 lei în termen de 4 zile.

Instanța a reținut că, în speță, creanța reclamantului, în cuantumul precizat mai sus, este constatată prin act scris, respectiv scrisoarea societății pârâte nr. 28/2000, depusă la dosar.

Această creanță a ajuns la scadență, reclamantul dovedind că a intentat acțiune pentru recuperarea acestei creanțe.

S-a apreciat de instanță că sunt îndeplinite condițiile pentru instituirea măsurii și s-a dispus această măsură.

Împotriva hotărârii a declarat recurs pârâta, care a solicitat casarea încheierii și respingerea cererii de instituire a sechestrului asigurător, formulată de reclamantul S.I.G.

În motivarea recursului, se arată că cererea de instituire a sechestrului este inadmisibilă, deoarece acțiunea pentru emiterea somației de plată, întemeiată pe O.G. nr. 5/2001, nu avea caracterul unei acțiuni de fond, așa cum prevăd dispozițiile art. 591 C. proc. civ.

Pe de altă parte, cererea de instituire a măsurii sechestrului asigurător este lipsită de interes și neîntemeiată, întrucât prin A.G.A. a SC C.I. SRL s-a hotărât că vânzarea oricărui mijloc fix cu valoare de peste 500.000 lei se va face numai cu acordul reclamantului-intimat, situație în care instituirea sechestrului asigurător nu avea temei legal, din moment ce bunurile societății nu puteau fi înstrăinate fără acordul reclamantului.

Intimata a formulat întâmpinare și a solicitat respingerea recursului și menținerea încheierii prin care s-a instituit măsura asigurătorie, întrucât acțiunea prin care s-a solicitat instanței pronunțarea unei ordonanțe conținând somația de plată făcea dovada îndeplinirii condiției prevăzute de art. 591 C. proc. civ., a

intentării acțiunii, prin acțiune înțelegându-se toate cererile adresate instanței ce aveau obiect patrimonial.

Intimata a mai arătat că luarea acestei măsuri asigurătorii este întemeiată, urmărindu-se prin aceasta asigurarea recuperării creanței atunci când va avea titlu executoriu, cu plata unei cauțiuni legale.

Examinând cauza prin prisma motivelor invocate și din oficiu în temeiul art. 304 pct. 1 C. proc. civ., instanța a constatat că recursul este întemeiat.

Una din condițiile prevăzute de art. 591 C. proc. civ. pentru instituirea măsurii asigurătorii o reprezintă intentarea unei acțiuni civile, deoarece aceasta era o măsură asigurătorie temporară, destinată să indisponibilizeze bunurile mobile și imobile ale pârâtului până la terminarea procesului, în scopul de a garanta reclamantului posibilitatea de a-și realiza creanța, constatată prin hotărârea ce se va pronunța.

În speță, reclamantul a făcut dovada intentării acțiunii prin cererea pentru emiterea somației de plată, dar prin sentința comercială nr. 199/2005 s-a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune și s-a respins cererea, hotărârea fiind irevocabilă.

Prin urmare, față de soluționarea acțiunii principale, instanța a constatat neexigibilitatea creanței reclamantului.

Intimatul nu a făcut dovada faptului că debitorul a micșorat prin fapta sa asigurările date sau nu a dat asigurările promise sau există pericolul ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să-și ascundă ori risipească averea, conform art. 591 alin. (3) C. proc. civ., situație în care, față de faptul că, în speță, creanța nu este exigibilă, menținerea măsurii dispuse prin încheierea recurată nu se justifică.

Curtea a mai reținut că și acțiunea privind somația de plată, având ca scop obținerea unui titlu executoriu, făcea dovada intentării acțiunii în sensul art. 591 C. proc. civ., situație în care,

până la obținerea titlului executoriu, creditorul avea dreptul să-și asigure realizarea creanței prin instituirea sechestrului.

În temeiul art. 304 pct. 1 și art. 312 C. proc. civ., a fost admis recursul, modificată încheierea atacată și respinsă cererea reclamantului.

20. Creanță neexigibilă. Acțiune de fond întemeiată pe răspundere civilă delictuală

Nu este îndeplinită condiția existenței unei creanțe exigibile, în sensul art. 591 alin. (1) C. proc. civ., în situația în care acțiunea de fond a reclamantei este întemeiată pe dispozițiile art. 998 C. civ. privind răspunderea civilă delictuală, deoarece până la pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, reclamantul nu deține o creanță exigibilă, în sensul textului legal menționat.

*C.S.J., Secția comercială,
decizia nr. 1883 din 19 noiembrie 1996 (extras),
în Dreptul nr. 8/1997, p. 122*

Potrivit dispozițiilor art. 907 C. com., partea interesată într-o cauză comercială va putea, deodată cu intentarea acțiunii, să ceară a se pune sechestrul asigurător asupra averii mobile a debitorului său, cu respectarea procedurii civile, respectiv art. 594 C. proc. civ.

În speță, acțiunea de fond a reclamantei este întemeiată pe dispozițiile art. 998 C. civ., astfel că, înainte de rămânerea definitivă a soluției ce se va pronunța cu privire la pretențiile reclamantei, nu se poate vorbi de o creanță exigibilă, condiție de instituire a sechestrului asigurător.

21. Admisibilitatea cererii de instituire a sechestrului în situația în care se invocă o creanță născută dintr-o faptă ilicită. Condiții

Se poate institui sechestrul asigurător asupra unui bun și în situația în care creditorul invocă o creanță născută din lipsa de folosință a unui bun, fiind suficientă îndeplinirea condițiilor prevăzute la art. 591 alin. (2) C. proc. civ. Într-o atare situație, creditorul nu este obligat să facă dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 591 alin. (3) C. proc. civ. atâta timp cât nu poate fi pusă în discuție neexigibilitatea creanței față de raportul juridic invocat.

*C.A. Constanța, Secția comercială, maritimă și fluvială
și pentru cauze de contencios administrativ și fiscal,
decizia nr. 198/Com din 19 februarie 2007,
în Buletinul Curților de Apel nr. 2/2007, p. 24*

Prin încheierea nr. 7240/Com/2006 pronunțată de Tribunalul Constanța a fost admisă cererea formulată de creditoarea SC R.P.O. SA Constanța, în contradictoriu cu debitoarea CN A.P.M. SA Constanța și s-a dispus instituirea unui sechestrul asigurător asupra bunului mobil constând în antenă de radio-comunicații (turn-releu) aparținând debitoarei până la rămânerea definitivă a hotărârii ce se va pronunța în dosarul nr. 7013/Com/2006 al Tribunalului Constanța.

Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că prin cererea de chemare în judecată înregistrată sub nr. 7013/Com/2006 pe rolul Tribunalului Constanța, SC R.P.O. SA a solicitat, în contradictoriu cu pârâta CN A.P.M. Constanța, obligarea acesteia la plata sumei de 66.540,28 lei, cu titlu de daune, reprezentând contravaloarea lipsei de folosință a platformei din zona danei 16 a portului Constanța. Instanța a constatat îndeplinite condițiile cerute de dis-

pozițiile art. 591 alin. (2) C. proc. civ., creditoarea îndeplinindu-și obligația de plată a unei cauțiuni în valoare de 33.270,14 lei.

Împotriva sentinței menționate a declarat recurs pârâta debitoare Compania Națională A.P.M. SA Constanța, care a criticat soluția instanței de fond ca fiind netemeinică.

Cu privire la măsura sechestrului, recurenta a susținut că, întrucât creanța invocată de reclamantă nu este exigibilă, în cauză nu sunt îndeplinite condițiile instituirii sechestrului asigurator.

În drept, recurenta a invocat dispozițiile art. 304¹ și art. 592 alin. (2) C. proc. civ.

Intimata-reclamantă, prin întâmpinare, a solicitat respingerea recursului ca nefondat, susținând că a făcut dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute de art. 591 alin.(2) C. proc. civ.

Prin concluziile scrise, recurenta a solicitat admiterea recursului, precizând că, de la rămânerea dosarului în pronunțare și până la data depunerii concluziilor, între părți a intervenit un protocol privind stingerea litigiului, prin care intimata s-a obligat să ridice sechestrul.

Recurenta a depus la dosarul cauzei protocolul încheiat între părți la data de 16 februarie 2007, din care rezultă că recurenta CN A.P.M. SA s-a obligat la plata sumelor de bani reprezentând chirie pentru folosirea platformei pe care se află amplasat bunul supus sechestrului, iar intimata SC R.P.O. SA s-a obligat să renunțe la judecată în cauza înregistrată sub nr. 7013/Com/2006 la Tribunalul Constanța și să ridice sechestrul asupra bunului prin orice formă legală, inclusiv în cadrul recursului declarat împotriva încheierii nr. 7240/Com din 2 noiembrie 2006, numai cu condiția efectuării plății sumelor în termenul convenit.

Având în vedere că recurenta nu și-a exprimat poziția în raport de acest înscris nou, depus după închiderea dezbaterilor, și nici nu s-a probat achitarea sumelor prevăzute la pct. 1 din protocol, Curtea a apreciat că, în cauză, nu se poate reține o înțelegere a

părților în sensul renunțării intimătei-reclamante la măsura instituită, motiv pentru care urmează a analiza recursul pe fond.

Astfel, din înscrisurile depuse rezultă că reclamanta a făcut dovada că a intentat acțiunea și că a consemnat o cauțiune reprezentând jumătate din valoarea reclamată, conform art. 591 alin. (2) C. proc. civ., fiind îndeplinite condițiile instituirii sechestrului asigurător asupra bunului – turn-releu.

Nu se poate reține apărarea recurentei potrivit căreia reclamanta trebuia să dovedească îndeplinirea condițiilor prevăzute de art. 591 alin. (3). Dispozițiile invocate se referă la situația în care, pentru a-și asigura o creanță neajunsă la termen, creditorul are posibilitatea instituirii unui sechestrul asigurător, dar numai în anumite condiții, respectiv în cazurile în care debitorul a micșorat prin fapta sa asigurările date creditorului sau nu a dat asigurările promise ori atunci când este pericol ca debitorul să se sustragă de la urmărire sau să-și ascundă ori să-și risipească averea.

În cauză nu este vorba de o creanță neexigibilă, deoarece acțiunea de fond are ca obiect plata unei sume de bani reprezentând echivalentul lipsei de folosință pentru un bun al reclamantei, pe o perioadă de timp determinată, sumă pe care reclamanta o consideră datorată de către pârâtă în momentul introducerii acțiunii. Reclamanta nu invocă o creanță pentru care s-a prevăzut scadența la un anumit termen, doar într-o atare situație putându-se face aprecieri cu privire la exigibilitatea sau neexigibilitatea creanței, astfel că ea nu este ținută să facă dovada condițiilor cerute de dispozițiile art. 591 alin. (3) C. proc. civ.

Pentru considerentele expuse, apreciind că motivele invocate de recurentă sunt nefondate, Curtea a respins recursul ca atare, în baza art. 312 alin. (1) C. proc. civ.

22. Creanță neexigibilă. Răspunderea administratorilor societății aflate în încetare de plăți. Raportul lichidatorului. Condiții de instituire a măsurii asiguratorii

Chiar și în situația în care creanța nu este exigibilă, se poate institui măsura sechestrului asigurator, dacă debitorul este în pericol să se sustragă de la urmărire, să-și ascundă bunurile sau să-și risipească averea.

*C.A. Suceava, Secția comercială,
decizia nr. 1070 din 17 iunie 2005,
în C.S.M. Jurisprudența Națională 2004-2005, p. 515*

Prin încheierea nr. 109/2005, judecătorul-sindic, desemnat în cauza privind falimentul debitoarei SC N. SRL Botoșani, a dispus, în temeiul art. 139 din Legea nr. 64/1995, aplicarea sechestrului asigurator asupra bunurilor mobile și imobile ale pârâților F.C., B.D., B.T. și M.M., până la concurența sumei de 3.342.000.000 lei.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul-sindic a reținut că din raportul privind cauzele pentru care debitoarea a intrat în încetare de plăți, rezultă și faptul că administratorii se fac vinovați de săvârșirea faptelor prevăzute de art. 124 din Legea nr. 64/1995, astfel încât, în cauză, se impune luarea măsurilor asiguratorii prevăzute de art. 139 din Legea nr. 64/1995.

Împotriva încheierii au declarat recurs pârâții, care au criticat-o pentru nelegalitate, susținând că, în cauză, nu sunt îndeplinite condițiile cerute de lege pentru instituirea sechestrului asigurator, cum ar fi existența unei acțiuni de atragere a răspunderii administratorilor, precum și faptul că nu s-a demonstrat că aceștia au săvârșit vreuna din faptele prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995, iar raportul lichidatorului nu poate constitui temei

pentru ca judecătorul-sindic, din oficiu, să dispună instituirea sechestrului asigurător.

Curtea a apreciat, încadrând motivele de recurs la art. 304 pct. 9 C. proc. civ., că recursul este nefondat.

Sechestrul asigurător constituie, potrivit dispozițiilor legale, o măsură vremelnică, ce are caracter de urgență și de conservare a patrimoniului administratorilor, cu care aceștia urmează să răspundă în cazul în care se va constata temeinicia atragerii răspunderii materiale a administratorilor pentru aplicarea dispozițiilor art. 137 din Legea nr. 64/1995. Cum din raportul lichidatorului desemnat în cauză rezultă că printre cauzele care au determinat încetarea de plăți se află și faptele pe care le-au săvârșit administratorii, în contextul art. 124 din Legea nr. 64/1995, just judecătorul-sindic a dispus din oficiu instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale administratorilor.

Notă: Prin art. 156 din Legea nr. 85/2006 (M. Of. nr. 359 din 21 aprilie 2006) a fost abrogată Legea nr. 64/1995. Articolul 141 din Legea nr. 85/2006 permite instituirea măsurilor asigurătorii împotriva persoanelor care au cauzat insolvența unei societăți comerciale, la cererea administratorului judiciar/lichidator, precum și la cererea comitetului creditorilor, cu fixarea obligatorie a unei cauțiuni de 10% din valoarea pretențiilor.

§4. Scopul măsurii asigurătorii. Consecințe

23. Insolvabilitatea debitorului. Nerelevanță asupra modului de soluționare a cererii

Întrucât prin instituirea măsurii asigurătorii se urmărește conservarea patrimoniului debitorului până la momen-

tul obținerii titlului executoriu, situația juridică a acestuia sub aspectul solvabilității nu influențează modul de soluționare a cererii de sechestrul asigurator.

C.A. Cluj, Secția comercială și de contencios administrativ, decizia nr. 962 din 2 iunie 2003, în B.J. 2003, p. 529

Prin sentința civilă nr. 583 din 4 aprilie 2003 a Tribunalului Bistrița-Năsăud, s-a admis cererea reclamantei SC P.T.P. SRL împotriva pârâtei SC G.S. SRL și s-a dispus instituirea măsurii sechestrului asigurator asupra bunurilor materiale ale pârâtei situate la sediul acesteia și la punctul său de lucru.

S-a reținut de instanță că reclamanta a acționat-o în judecată pe debitoare pentru plata produselor livrate, a căror valoare este de peste 1 miliard, creanța fiind constatată prin acte scrise, respectiv contractul de vânzare-cumpărare și facturi.

Astfel, sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 591-596 C. proc. civ. pentru instituirea măsurii sechestrului.

Împotriva hotărârii a declarat recurs pârâta, care a solicitat admiterea lui și modificarea sentinței în temeiul art. 304 pct. 10 C. proc. civ.

În motivarea recursului, se susține că nu a fost posibilă achitarea prețului produselor livrate, deoarece la data de 15 iulie 2001, la societate a avut loc un incendiu devastator, care a distrus 90% din baza de producție.

A convenit cu reclamanta stingerea obligației de plată prin compensarea cu alte produse, dar reclamanta nu și-a îndeplinit obligația de ridicare a mărfurilor.

Fiind perfect solvabilă, nu se justifică instituirea sechestrului.

Examinând recursul, Curtea a reținut următoarele:

Reclamanta a chemat-o în judecată pe pârâtă pentru obligarea acesteia la plata sumei de 1.336.235.688 lei, contravaloare

produse livrate, acțiunea ce formează obiectul dosarului nr. 1277/2003, aflat pe rolul Tribunalului Bistrița-Năsăud.

În cazul cererilor de chemare în judecată care au ca obiect plata unei sume de bani, reclamantul creditor, pentru a preveni actele de înstrăinare de bunuri mobile ale debitorului, care ar periclita executarea silită în viitor a hotărârii ce se va obține, poate recurge la măsura sechestrului asigurător. Această măsură constă în indisponibilizarea unei cantități de bunuri mobile ale debitorului pârât, care urmează a fi vândute pentru realizarea creanței reclamantului în cazul în care debitorul nu-și execută de bunăvoie obligația.

Pârâta-recurentă nu neagă existența creanței, ci invocă intervenirea unei convenții de stingere a creanței, prin compensare cu o cantitate de marfă ce urma a fi livrată de o altă firmă.

Sechestrul este o măsură asigurătorie cu caracter temporar, care nu îi poate fi refuzată creditorului care îndeplinește condițiile legale și care dorește să se pună la adăpost de eventualitatea înstrăinării de către debitor a bunurilor proprietatea sa și care ar putea fi supuse în viitor executării silite.

Împrejurarea că la data formulării acțiunii în pretenții debitorul este solvabil este irelevantă în cauză. El poate deveni insolvabil până la rămânerea definitivă a hotărârii, fie prin vânzarea bunurilor, fie în alt mod.

De aceea, legea permite creditorului să-și asigure în viitor posibilitatea executării creanței.

Privitor la acțiune, Curtea a reținut că litigiul dintre părți are o natură comercială, fiindu-i aplicabile dispozițiile art. 907-908 C. com., potrivit cărora sechestrul se poate înființa numai cu dare de cauciune, completându-se cu dispozițiile Codului de procedură civilă, având în vedere că prin O.U.G. nr. 138/2000, modificată de

O.U.G. nr. 59/2001, au fost păstrate în vigoare cele două articole privitoare la sechestrul asigurator în acțiunea comercială.

Dispozițiile Codului de procedură civilă nu prevăd obligativitatea cauțiunii, ci numai posibilitatea obligării creditorului la plata cauțiunii.

Instanța de fond a soluționat cauza după dispozițiile legii civile, nu comerciale și de aceea nu a obligat-o pe reclamantă la plata cauțiunii. Sub acest aspect, sentința este nelegală, motivul de casare fiind prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

Drept consecință, recursul a fost admis în parte, modificată încheierea, în sensul obligării reclamantei la consemnarea unei cauțiuni de 75.000.000 lei, în 20 de zile de la pronunțarea deciziei. Potrivit art. 592 C. proc. civ., nedepunerea cauțiunii în termenul fixat de instanță va atrage desființarea de drept a sechestrului.

Au fost menținute restul dispozițiilor.

Notă: În decizia nr. 2156 din 24 noiembrie 2005 a Curții de Apel București (în C.A.B.C.P.J.M.C. 2005, p. 435), s-a reținut că pentru instituirea măsurii sechestrului asigurator nu este obligatoriu a se face dovada riscului înstrăinării bunurilor, art. 907-908 C. com. creând chiar prezumția legală că în cazul intentării unei acțiuni în pretenții, riscul înstrăinării bunurilor debitoare este iminent.

24. Diferențiere față de sechestrul judiciar. Obiectul litigiului de fond. Condiții de admisibilitate pentru luarea măsurii

1. Spre deosebire de sechestrul judiciar, prin care se urmărește protecția bunurilor ce fac obiectul drepturilor reale, posesiei, folosinței invocate și dezbătute în cadrul unui litigiu, în cazul sechestrului asigurator, creditorul

urmărește crearea unei garanții pentru îndeplinirea creanței.

Dacă reclamantul, în procesul de fond, în subsidiar, a solicitat contravaloarea bunurilor înstrăinate, poate fi instituit sechestrul asigurător în vederea îndeplinirii acestei creanțe.

2. Pentru instituirea sechestrului asigurător nu trebuie să se probeze necesitatea luării măsurii. Simpla constatare a îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege duce la admiterea cererii.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia comercială nr. 977/R
din 3 decembrie 2004, nepublicată*

Prin încheierea pronunțată în data de 28 iunie 2003, în dosarul numărul nr. 8369/2004 al Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, a fost admisă în parte cererea reclamantei SC F.A. SRL împotriva pârâtei SC R.P.A. A. SRL, încuviințându-se instituirea sechestrului asigurător asupra următoarelor bunuri aflate în posesia pârâtei: cabină vopsire uscare marca Blowtherm World 6000 cu două grupuri electroventilatoare de 5,5 Kwa, 1900 mclh, compresor marca Stenhoj PL 755,5 Kwa, mașină de spălat cu înaltă presiune XR 15, mască gaze marca TESA, mașina șlefuit pneumatică marca Hammach, a fost respinsă cererea de instituire a sechestrului asigurător asupra celorlalte bunuri, obligând pârâta la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru a hotărî astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Prin contractul nr. 1 din 7 februarie 2003, reclamanta a convenit să vândă pârâtei bunurile obiect al prezentei cauze, prețul total al contractului fiind de 344.998.241 lei, plus TVA, plata urmând a fi făcută la data întocmirii procesului-verbal de predare-primire a mărfurilor.

Așa cum rezultă din actul adițional și procesul-verbal de predare-primire încheiat la data de 8 martie 2003, reclamanta a predat pârâtei doar o parte din bunuri, convenindu-se asupra reducerii prețului stabilit prin contractul inițial cu valoarea produselor care nu au făcut predate, convenindu-se plata eșalonului în trei rate.

Pe rolul Tribunalului București există în curs de soluționare dosarul nr. 6490/2004, cu termen de judecată la 15 septembrie 2004, dosar având ca obiect cererea reclamantei privind rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare nr. 1/2003 și obligarea pârâtei la restituirea bunurilor sau la plata sumei de 390 milioane lei.

Împotriva acestei încheieri formulează recurs pârâta, solicitând modificarea în parte a încheierii, în sensul respingerii, ca nefondată, a cererii de instituire a sechestrului asigurator.

Motivele de recurs sunt, în esență, următoarele:

1. Hotărârea a fost dată cu greșita aplicare a legii. Astfel, instanța de fond a încuviințat cererea de instituire a sechestrului asigurator pentru bunuri asupra cărora ridică pretenții intimata, or, obiect al acestor măsuri îl pot constitui numai bunurile ce nu formează obiect al litigiului.

Recurenta consideră că prima instanță nu ar fi trebuit să facă aplicațiunea dispozițiilor art. 591 și următoarele C. proc. civ. și art. 908 C. com., ci să soluționeze cauza dedusă judecății potrivit art. 598-601 C. proc. civ.

2. Hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină, dat fiind că în cuprinsul considerentelor sale nu se face referire la o eventuală pagubă ce ar fi suferită de către intimată sau la vreun pericol în care s-ar găsi bunurile a căror restituire o cere aceasta, în lipsa aplicării sechestrului asigurator.

3. Instanța de fond a obligat-o la plata cheltuielilor de judecată în sumă de 588.000 lei, deși a admis cererea doar în parte, iar

pe de altă parte, există posibilitatea ca pârâta să recunoască pretențiile reclamantei la prima zi de înfățișare.

La data de 23 septembrie 2004, intimata depune întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

Curtea a reținut următoarele:

Potrivit art. 591 alin. (1) C. proc. civ., „creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărei creanță este constatată prin act scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestru asigurător asupra bunurilor mobile ale debitorului, dacă dovedește că a intențat acțiune. El poate fi obligat la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de instanță”.

Cererea intimatei-reclamante îndeplinește condițiile prevăzute de lege, respectiv creanța sa este constatată prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 1/2003 încheiat cu recurenta-pârâtă, în cauză este vorba de bunuri mobile aparținând debitorului, făcându-se dovada existenței pe rol a dosarului de fond nr. 6490/2004; cauțiunea fiind achitată în momentul stabilit de instanță.

Dispozițiile art. 598 C. proc. civ. referitoare la sechestrul judiciar se aplică în cazul în care există un proces asupra proprietății sau a altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună.

Așa cum rezultă din certificatul de grefă depus de intimata-reclamantă, obiectul acțiunii ce formează dosarul nr. 6490/2004 îl constituie rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare nr. 1/2003, cu consecința obligării pârâtei la restituirea bunurilor ce constituie obiectul contractului sau obligarea la plata sumei de 390.000.000 lei.

Ca atare, nu poate fi vorba despre un proces ce vizează posesiunea bunurilor, fiind vorba despre un drept de creanță, cu atât mai mult cu cât intimata-reclamantă a solicitat obligarea recurente-pârâte la

plata sumei de 390.000.000 lei (contravaloarea bunurilor mobile), alternativ cu restituirea în natură a acestora.

În concluzie, instanța de fond a apreciat în mod corect că este vorba de un sechestrul asigurator, și nu despre unul judiciar, aplicând în mod corect dispozițiile legale în materie.

Nu poate fi reținut nici cel de-al doilea motiv de recurs, hotărârea pronunțată cuprinzând atât în fapt, cât și în drept, motivele pe care se sprijină.

Întemeindu-și cererea pe dispozițiile art. 591 alin. (1) C. proc. civ., nu este necesară dovedirea necesității înființării sechestrului asigurator, așa cum în mod greșit susține recurenta, fiind suficientă constatarea îndeplinirii condițiilor prevăzute de lege.

În ceea ce privește cel de-al treilea motiv de recurs, Curtea constată că nici acesta nu este întemeiat.

Astfel, este adevărat că instanța a încuviințat doar în parte cererea reclamantei, însă aceasta se referea doar la o parte din bunurile asupra cărora s-a solicitat instituirea sechestrului, admiterea parțială nevizând anumite capete de cerere, astfel încât instanța să facă defalcarea cheltuielilor efectuate (taxa de timbru) pentru fiecare cerere. Fiind vorba de un singur capăt de cerere, pe care l-a admis, instanța a acordat în întregime cheltuieli de judecată, cu atât mai mult cu cât dispozițiile art. 276 C. proc. civ. nu sunt aplicabile în cauză, așa cum susține reclamanta, nefiind vorba de pretenții ale fiecărei părți, încuviințate în parte, litigiul soluționându-se fără citarea părților.

Soluționarea litigiului fără citarea părților este motivul pentru care recurenta-pârâtă nu ar fi putut niciodată să recunoască pretențiile reclamantei la prima zi de înfățișare, astfel încât să nu cadă în sarcina sa plata cheltuielilor de judecată.

Față de cele mai sus arătate, în temeiul art. 312 alin. (1) C. proc. civ., Curtea a respins recursul, ca nefondat.

25. Scopul sechestrului asigurător. Indisponibilizarea bunului. Sechestrul definitiv. Vânzarea bunului sechestrat. Cauza ilicită a actului de înstrăinare

Prin sechestrarea bunului pe calea măsurii asigurătorii, se urmărește indisponibilizarea acestuia pentru îndeplinirea creanței creditorului, după obținerea titlului executoriu. Vânzarea bunului astfel indisponibilizat nu poate produce efecte juridice, deoarece scopul urmărit de părțile contractului de vânzare-cumpărare este acela al scoaterii bunului de sub sechestrul, cu fraudarea creditorului.

*C.S.J., Secția comercială,
decizia nr. 3035 din 24 februarie 2002,
în R.R.D.A. nr. 4/2003, p. 84*

Prin contestația la executare înregistrată la data de 14 aprilie 2002, formulată de SC A.F. SRL, s-a solicitat anularea formelor de executare pornite în dosarul de executare nr. 15/1999 cu privire la gaterul vertical tip Braun complet. Procedura de executare a fost pornită la cererea creditoarei SC S. SRL împotriva debitoarei SC M.T. & T. Co SRL.

În motivarea contestației, s-a susținut că prin procesul-verbal de sechestrul definitiv din 1 martie 1999, executorul judecătoresc a aplicat sechestrul pe mai multe bunuri aparținând debitoarei urmărite, SC M.T. & T. Co. SRL București și care se aflau la sediul contestatoarei SC A.F. SRL, printre care și gaterul vertical, care face parte din bunurile proprietatea sa, iar nu proprietatea debitoarei.

Prin sentința nr. 244/2000, Tribunalul Covasna a admis contestația la executare și, în fond, a admis cererea de intervenție în interes propriu formulată de S.N.M. și, în consecință, a

desființat în parte, numai cu privire la gaterul vertical tip Braun complet, executarea silită pornită prin procesul-verbal de sechestrul definitiv din 1 martie 1999 al executorului judecătoresc.

Pentru a hotărî în acest mod, instanța de fond a reținut că anterior aplicării sechestrului, în ceea ce privește bunul gater vertical tip Braun, acesta a format obiectul unei convenții între SC A.F. SRL și SC S. SRL, încheiată sub condiție rezolutorie și cum aceasta nu a fost îndeplinită, obligația s-a desființat de drept și deci bunul nu a ieșit din patrimoniul contestatoarei și nici nu a fost proprietatea debitoarei.

S-a mai reținut ca valabilă înstrăinarea aceluiași bun la data de 31 martie 1999 către intervenientul S.N.M.

S-a mai arătat că împrejurarea punerii sub sechestrul și pe acest bun care aparținea contestatoarei, deci o executare îndreptată împotriva altei persoane, nu a debitoarei, nu poate lipsi de eficiență convenția prin care a fost înstrăinat bunul.

Apelul creditoarei a fost respins prin decizia nr. 50/2000 a Curții de Apel Brașov.

În motivarea deciziei, s-a reținut că, în speță, contestatoarea, în calitate de terț, a dovedit că este proprietara bunului în discuție și că prin anularea facturii fiscale referitoare la cumpărarea acestui bun, apelanta a avut interesul să scoată bunul de sub sechestrul.

Bunul aparținând contestatoarei, greșit a fost pus sub sechestrul și deși vânzarea unui bun aflat sub sechestrul este interzisă, contractul încheiat cu intervenientul este valabil, deoarece dispoziția de punere sub sechestrul a fost ilegală.

Împotriva deciziei menționate a declarat recurs creditoarea, care a invocat dispozițiile art. 304 pct. 7-11 C. proc. civ., solicitând casarea deciziei instanței de apel și pe fond respingerea contestației la executare și a cererii de intervenție.

Recurenta a susținut, ca prim motiv de recurs, faptul că hotărârea cuprinde motive contradictorii, în sensul că instanța a

reținut, pe de o parte, că, deși apelanta nu putea să anuleze o factură emisă de ea, iar pe de altă parte, că are interesul ca bunul să rămână sub sechestru și să continue executarea silită.

S-a mai susținut de către recurentă că hotărârea a fost dată cu încălcarea legii și aplicarea greșită a legii, deoarece a considerat că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. 1019 C. civ., referitoare la condiția rezolutorie, cu toate că SC A.F. SRL avea posibilitatea de a solicita pe calea unei acțiuni fie rezoluțiunea vânzării pentru neefectuarea integrală a prețului, fie plata diferenței de preț și nicidecum pe calea contestației la executare. La data formulării contestației la executare, SC A.F. SRL vânduse bunul unei alte persoane, deși se afla sub sechestru definitiv, iar prin această operațiune a urmărit să scoată bunul de sub sechestru.

Recursul a fost apreciat ca întemeiat de instanța de control judiciar, pentru motivele ce vor fi expuse în continuare.

Potrivit art. 399 C. proc. civ., împotriva executării silite și a oricărui act de executare se poate face contestație de cei interesați și de cei vătămați prin executare.

În cauză, instanța de apel a considerat că SC A.F. SRL a făcut dovada, în calitate de terț, că este proprietara gaterului vertical, tip Braun, menționat în procesul-verbal de sechestrul definitiv din 1 iunie 1999 a Tribunalului Covasna și că deci este îndreptățită să conteste executarea silită.

În acest sens, se constată că la data introducerii contestației la executare, respectiv 13 aprilie 2000, bunul în discuție a făcut obiectul unei convenții de vânzare-cumpărare anulate, de altfel, bun care apoi a fost vândut potrivit facturii fiscale nr. 0862022 din 31 martie 1999. În aceste condiții, contestatoarea nefiind proprietatea bunului urmărit, nu avea interes personal de a formula contestația.

De asemenea, se constată că s-a făcut o greșită aplicare a prevederilor art. 1019 C. civ. cu privire la condiția rezolutorie, deoarece în materie comercială, în caz de neplată a diferenței de preț, nu se poate anula retroactiv o convenție de vânzare-cumpărare, în cauză contestatoare, în calitate de vânzătoare, având posibilitatea solicitării diferenței de preț de la cumpărătoarea SC M.T. & T. Co SRL pe calea unei acțiuni, nu pe calea contestației la executare.

De altfel, aceeași contestatoare, anterior formulării contestației la 31 martie 1999, procedase la vânzarea bunului în discuție către intervenient.

Așadar, dat fiind că s-a înstrăinat un bun mobil asupra căruia a fost instituit sechestrul, cu încălcarea prevederilor art. 411 C. proc. civ., împrejurare reținută și de instanțele care s-au pronunțat în cauzele având ca obiect contestarea executării unor hotărâri rămase definitive, nu se poate concluziona decât că prin aceste încercări de înstrăinare s-a încercat scoaterea bunului în discuție de sub sechestrul.

Așadar, prin aplicarea măsurii sechestrului asigurator, ca măsură de asigurare a acțiunii principale, se indisponibilizează bunurile mobile ale debitorului până la terminarea judecății, pentru ca astfel creditorul să le poată urmări pentru îndeplinirea drepturilor sale și cum, în speță, factura de vânzare a gaterului către intervenient a fost întocmită după sechestrarea bunului, rezultă deci că aceasta nu poate produce efecte juridice și că s-a făcut special pentru scoaterea de sub sechestrul.

De altfel, această situație este confirmată de Tribunalul Covasna, care prin sentința civilă nr. 293/1999, a respins contestația la executare formulată de intervenientul din prezenta cauză.

26. Stingerea creanței după admiterea sechestrului. Consecințe

În situația în care după instituirea sechestrului, până la momentul judecării recursului, debitorul achită datoria, nu se mai justifică menținerea măsurii asigurătorii. Odată cu stingerea creanței prin plată, sechestrul își pierde finalitatea – conservarea bunurilor pentru recuperarea creanței.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia nr. 2955/2006, nepublicată*

Prin cererea de chemare în judecată formulată la data de 4 septembrie 2006, înregistrată sub nr. 29817/3/32006 pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a, reclamanta SC W.R. SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâta SC T.N.C. SRL, instituirea sechestrului asigurător asupra unui bun mobil, reprezentând o bucată stație de asfalt Ammann Global 160, în temeiul art. 591 C. proc. civ.

În motivare, se arată că în urma contractului încheiat între părți, a facturat debitoarei suma totală de 1.375.000 euro. Creditoarea menționează că cererea de față este întemeiată, întrucât există o creanță constatată printr-un înscris, creanța este exigibilă, pe rolul Tribunalului București existând o cerere pentru emiterea unei somații de plată în vederea obligării debitoarei la plata sumei totale de 2.68.511.839 RON.

Măsura sechestrului asigurător în materie comercială constă în indisponibilizarea unei cantități de bunuri mobile ale pârâtului debitor, care urmează a fi vândute silit pentru realizarea creanței creditorului, dacă în momentul în care acesta a obținut o hotărâre executorie, debitorul nu-și execută de bunăvoie obligația.

Instanța reține dispozițiile art. 889 C. com., potrivit cărora exercițiul acțiunilor comerciale se reglementează de Codul de

procedură civilă, afară de dispozițiile codului de față, iar potrivit dispozițiilor art. 907 C. com., partea interesată într-o cauză comercială va putea, deodată cu intentarea acțiunii, să ceară a se pune sechestrul asigurător asupra averii debitorului său, iar conform prevederilor art. 908 C. com., acesta nu se va putea înființa decât numai cu dare de cauciune.

Se constată că în cauza de față, creditoarea a făcut dovada consemnării cauciunii în quantum de 6.000 euro, potrivit dispozițiilor instanței, precum și dovada existenței unui litigiu având ca obiect o somație de plată.

În materie comercială, față de dispozițiile art. 1 și art. 889 C. com., pentru înființarea sechestrului asigurător, există norme speciale (și anume art. 907 și art. 908 C. com.), astfel încât dispoziția prevăzută de art. 907 C. com. este derogatorie de la art. 591-594 C. proc. civ., sechestrul asigurător putând fi instituit numai asupra bunurilor mobile.

S-a constatat că în cauza de față creditoarea a făcut dovada consemnării cauciunii în quantum de 13.651.184 RON, potrivit dispozițiilor instanței, dovada existenței unui litigiu având ca obiect o somație de plată privind obligarea debitoarei la plata sumei totale de 1.36.511.839 RON – potrivit precizărilor depuse la dosar, a actului constatator al creanței și ajungerea la termen a datoriei.

Având în vedere aceste considerații, în temeiul art. 907-908 C. com., instanța a admis cererea și a dispus instituirea sechestrului asigurător asupra bunului mobil constând în o bucată stație asphalt Ammann Global 160, până la concurența sumei de 136.511.839 RON.

Prin recursul declarat la 17 octombrie 2006, recurenta-pârâtă a solicitat casarea încheierii și trimiterea cauzei spre rejudecare.

În motivarea cererii, recurenta a arătat că nu a fost legal citată la data judecării cauzei și că a achitat suma pentru care s-a instituit sechestrul.

Prin decizia nr. 2955/2006 a Curții de Apel București, Secția a VI-a comercială, a fost admis recursul și s-a modificat în tot încheierea atacată, constatându-se că s-a stins obligația principală care a stat la baza admitterii sechestrului, stingându-se corespunzător și măsura instituită.

27. Finalitatea sechestrului. Conservarea bunurilor debitorului. Recuperarea creanței

Sechestrul asigurător nu este o cale procesuală de recuperare a creanței, ci o procedură specială de protecție a drepturilor subiective, prin care se urmărește conservarea activului patrimonial al debitorului, în vederea recuperării creanței creditorului, după obținerea titlului executoriu. Prin urmare, nu se poate susține că prin cererea de instituire a măsurii asigurătorii, creditorul a urmărit realizarea creanței.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
decizia comercială nr. 456/R
din 9 mai 2005, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București, la 1 septembrie 2003, sub nr. 10297/2003, reclamanta SC R. SA a chemat în judecată pe pârâta SC C. SA, solicitând obligarea acesteia la plata sumei de 135.223.490 lei, reprezentând contravaloarea folosinței spațiului proprietatea sa de către pârâtă, suma de 2.022.420 lei reprezentând utilități datorate de pârâtă, cu cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. 7099 din 14 noiembrie 2003, instanța a respins acțiunea, ca neîntemeiată. Pentru a pronunța această soluție, instanța de fond a reținut că reclamanta a încercat să își recupereze creanța împotriva pârâtei pe calea cererii de înființare a sechestrului asigurator.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâta, la 20 ianuarie 2004.

În motivarea recursului, se arată faptul că pârâta a avut încheiat cu societatea reclamantă contractul de închiriere înregistrat sub nr. 4607 din 25 octombrie 1994, prelungit inițial prin acte adiționale, expirat la 1 octombrie 1998.

Reclamanta a notificat pârâta – sub nr. 6360 din 8 decembrie 1998 – că nu dorește să prelungească contractul, punându-i în vedere să părăsească spațiul în termen de o lună, potrivit art. 1438 C. civ. Față de refuzul pârâtei de a părăsi spațiul, reclamanta a acționat-o în judecată, hotărârea de evacuare devenind irevocabilă la 6 iunie 2001. Pârâta a refuzat să evacueze spațiul, ținându-l ocupat, fără să plătească chirie până la data de 4 aprilie 2002.

Față de această situație, reclamanta a dat-o în judecată pentru a fi obligată de instanță la plata echivalentului folosirii spațiului pe perioada cât l-a ocupat ($17 \text{ luni} \times 244.08 \text{ dolari S.U.A./lună} = 4149.36 \text{ dolari S.U.A.}$, la cursul dolarului de la data când s-a efectuat calculul, revine suma de 135.223.493 lei). La această sumă se adaugă 2.022.420 lei/valoare utilități conform facturilor, în total suma de 137.245.913 lei.

Recurenta arată, totodată, că un debit se recuperează pe baza unui titlu executoriu obținut după un proces pe fond. Încheierea de sechestrul asigurator garantează doar că atunci când se obține titlul, reclamantul va avea ce urmări, și anume bunul sechestrat.

În drept, a invocat art. 25 alin. (2) din Legea nr. 114/1996, republicată, art. 304 pct. 7 și 9 C. proc. civ.

Dosarul a fost înregistrat pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția comercială, sub nr. 1001/2004, iar ulterior, pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, sub nr. 13381/2004.

Verificând recursul prin prisma motivelor invocate și potrivit art. 304 pct. 1 C. proc. civ., tribunalul a reținut următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată, recurenta-reclamantă a solicitat obligarea pârâtei la plata sumei de 135.223.493 lei/valoarea folosirii spațiului pentru ținerea lui ocupat și închis pe perioada cât a durat procesul de evacuare și 2.022.420 lei utilități datorate conform facturilor.

Între părți s-a încheiat un contract de închiriere nr. 4607 din 25 octombrie 1994, prelungit prin acte adiționale până la 1 octombrie 1998. Față de refuzul pârâtei-intimate de a elibera spațiul la expirarea termenului, în urma notificării reclamantei, prin care se arată că nu se dorește prelungirea contractului, prin sentința civilă nr. 21834 din 14 decembrie 1999, pronunțată de Judecătoria Sector 1, rămasă irevocabilă prin decizia Curții de Apel București nr. 699 din 6 iunie 2001, s-a dispus evacuarea pârâtei din spațiul situat în București, în suprafață de 81.36 mp pentru lipsa titlului.

Prin încheierea pronunțată la data de 23 iunie 2000, s-a dispus înființarea unui sechestru asigurător asupra bunurilor mobile ale SC C. SRL – mașini și utilaje – până la concurența sumei de 102.726.544 lei, reprezentând contravaloarea chiriei și utilități.

Ținând cont de dispozițiile art. 591 și art. 593 C. proc. civ și având în vedere faptul că sechestrul asigurător este o măsură asigurătorie ce constă în indisponibilizarea unei cantități de bunuri mobile ale pârâtului-debitor, care urmează a fi vândute silit pentru realizarea creanței reclamantului, dacă în momentul în care acesta a obținut o hotărâre definitivă debitorul nu-și execută de bunăvoie

obligatia, tribunalul a constatat că instanța de fond, în mod greșit, a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamantă, apreciind că aceasta a încercat să-și recupereze creanța pe calea cererii de înființare a sechestrului asigurator.

Tribunalul a mai reținut, față de dispozițiile art. 1437-1438 C. civ. și sentința civilă nr. 21834/1999, că de la expirarea termenului prevăzut contractual, pârâta-intimată datorează contravaloarea lipsei de folosință până la data la care a evacuat efectiv spațiul – 4 februarie 2002.

În consecință, ținând cont și de termenul de prescripție, se constată că modul în care recurenta-reclamantă a efectuat calculul pentru perioada de 17 luni, respectiv 1 septembrie 2000 – 1 februarie 2002, este corect.

Față de cele menționate, în temeiul art. 304 pct. 7 și 9 și art. 312 alin. (3) C. proc. civ., tribunalul a admis recursul și a modificat sentința recurată, în sensul că a admis cererea.

Secțiunea a 3-a. Cauțiunea

28. Obligația creditorului de a consemna cauțiunea în materie comercială. Temei. Excepție

În materie comercială, cauțiunea este obligatorie pentru înființarea sechestrului asigurator, cu excepția cazului în care cererea se face în virtutea unei cambii sau a unui alt efect de comerț, la ordin sau la purtător, protestat pentru neplată, așa cum prevede art. 908 C. com.

*C.S.J., Secția comercială,
decizia nr. 3497/2001, în P.R. nr. 5/2002, p. 51*

Prin sentința civilă nr. 1339/2000, Tribunalul Prahova a admis cererea de ordonanță președințială formulată de reclamantul

J.R. împotriva SC F.T. Breaza și a dispus, în conformitate cu art. 591 și art. 594 C. proc. civ., instituirea unui sechestru asigurător pe bunurile corporale, activele și valorile mobiliare ale pârâtei până la concurența sumei de 119.381 dolari S.U.A.

Instanța a reținut că reclamanta are o creanță certă, lichidă și exigibilă, că sunt indicii și informații că pârâta ar intenționa să înstrăineze bunuri din patrimoniu și că sunt îndeplinite cerințele art. 591 și art. 594 C. proc. civ.

Apelul declarat de pârâtă a fost respins prin decizia nr. 406/2001 a Curții de Apel Ploiești. Criticile aduse sentinței au fost apreciate ca neîntemeiate, reținându-se că sunt îndeplinite cerințele art. 581 C. proc. civ. Măsura asigurătorie, a mai reținut instanța, se impune în scopul realizării plății creanței, care rezultă din contractul de colaborare.

Împotriva deciziei a declarat recurs pârâta, care a invocat faptul că acțiunea a fost admisă, deși nu s-a probat existența acțiunii privind plata creanței. A fost invocată excepția lipsei calității procesuale active a reclamantului în formularea unei cereri asigurătorii pentru o plată ce nu i se cuvenea, deoarece nu are calitatea de creditor.

În motivarea acestei critici, recurenta a mai arătat că SC P. SRL nu a încheiat cu reclamanta un contract de cesiune de creanță, ci un contract de consultanță pentru recuperarea creanțelor.

Calitatea de colaborator a creditorului nu îl îndreptățește să recupereze creanța în favoarea sa, și nu a celui care îl angajase.

S-a admis cererea de ordonanță președințială, fără să existe interes și urgență în soluționarea pricinii.

Curtea a apreciat recursul, ca întemeiat, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Potrivit art. 907 C. com., partea interesată într-o cauză comercială va putea deodată cu intentarea acțiunii să ceară a se pune

sechestrul asigurător asupra averii mobile a debitorului său, conform art. 594 C. proc. civ.

Rezultă din textul citat că măsura asigurătorie a sechestrului nu se putea lua independent de intentarea unei acțiuni comerciale, or, în cauză, așa cum s-a susținut în primul motiv de recurs, o cerere de plată a creanței nu a fost introdusă.

Deși în considerentele deciziei pronunțate în apel se citează dispozițiile art. 594 C. proc. civ., instanța s-a oprit asupra celorlalte cerințe ale textului, trecând peste faptul că o astfel de cerere se introduce deodată cu cererea de chemare în judecată.

Un alt aspect nesocotit de instanțele care au soluționat cauza, privește obiectul cererii, care din motivarea cererii introductive de instanță ducea la concluzia că aceasta are natură comercială și ca atare, legea aplicabilă în această materie este Codul comercial, care se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă.

Pe lângă existența unei acțiuni pentru realizarea creanței, Codul comercial prevede că sechestrul se va înființa numai cu dare de cauțiuni, afară de cazul în care cererea se va face în virtutea unei cambii sau a unui efect de comerț, la ordin sau la purtător protestat pentru neplată.

În speță, nu s-a demonstrat că cerere a fost făcută în baza unui efect de comerț protestat pentru neplată, pentru a se admite că măsura putea fi luată fără dare de cauțiune.

În consecință, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 907 și art. 908 C. proc. civ., greșit s-a luat măsura asigurătorie a sechestrului.

Celelalte critici privind calitatea procesuală a intimatului și examinarea condițiilor cerute pentru a admite o astfel de cerere pe calea ordonanței președințiale nu se impun a fi analizate față de primul motiv, care privește neîndeplinirea cerințelor Codului comercial pentru a institui măsura asigurătorie a sechestrului.

Potrivit art. 304 pct. 9 și art. 314 C. proc. civ., a fost schimbată decizia recurată, admis apelul și respinsă cererea de instituire a măsurii asigurătorii.

Notă: În același sens, a se vedea și decizia nr. 4687 din 12 octombrie 2004 a Curții de Apel Cluj, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal, în B.J. 2004, p. 563, în care s-a reținut că este nelegală admiterea cererii de înființare a sechestrului asigurător în materie comercială, fără să se dispună în prealabil obligarea la consemnarea unei cauțiuni.

În decizia nr. 283/2001 a Curții de Apel Cluj, Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal (în B.J. 2001, p. 337) s-a reținut obligativitatea cauțiunii în materie comercială, indiferent dacă se invocă sau nu un „act scris” prin care să fie constatată creanța.

29. Dovada consemnării cauțiunii la dispoziția instanței. Scrisoare de garanție bancară

Scrisoarea de garanție emisă de o unitate bancară, prin care se pune la dispoziția instanței suma ce reprezintă cauțiunea, sumă care nu poate fi eliberată decât din dispoziția autorității judecătorești, probează consemnarea cauțiunii stabilite de instanță.

*C.S.J., Secția comercială,
decizia comercială nr. 187 din 18 ianuarie 2000,
în Juridica nr. 3/2000*

Prin încheierea din 22 martie 1999, pronunțată de Tribunalul Timiș, a fost respinsă cererea formulată de reclamanta C.E.T. din Timișoara privind instituirea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile ale pârâtei SC C.L.D. SRL Timișoara, cu

motivarea că reclamanta nu a depus cautiunea de 10%, așa cum impun dispozițiile art. 908 C. com.

Apelul declarat de reclamantă în contra acestei încheieri a fost respins, ca nefundat, prin decizia civilă nr. 523 din 10 iunie 1999, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, cu motivarea că reclamanta nu a făcut dovada plății cautiunii prin chitanță C.E.C., ce se depune la grefa instanței, așa cum prevăd dispozițiile Codului comercial.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs reclamanta C.E.T. din Timișoara, solicitând casarea hotărârii, pentru motivele prevăzute de art. 303 pct. 9 și 11 C. proc. civ.

Recurenta susține că a făcut dovada plății cautiunii cu scrisoarea de garanție bancară nr. 989 din 12 februarie 1999, emisă de B.C.I.C., Sucursala Timișoara și că în nicio dispoziție a Codului comercial nu se prevede plata cautiunii exclusiv prin depunerea garanției la C.E.C., care, în prezent, este tot o bancă.

Instanța admite recursul, având în vedere următoarele considerente:

Articolul 908 C. com. prevede că „sechestrul sau poprirea nu se va putea înființa decât numai cu dare de cautiune”.

Într-adevăr, în legislația comercială nu există dispoziții imperative prin care să se impună plata cautiunii numai la C.E.C., cu depunerea chitanței la grefa instanței.

În contextul în care relațiile economice actuale s-au diversificat și s-au răsfrânt și asupra sistemului bancar, în care se include și C.E.C., trebuie primită orice declarație de garanție, scrisoare de garanție, confirmare prin care se pune la dispoziția instanței suma ce reprezintă cautiunea, sumă care nu poate fi eliberată decât din dispoziția autorității judecătorești, chiar dacă practica până în anul 1989, primea cautiunea valabilă numai prin chitanța C.E.C., depusă la grefa instanței.

În speță, scrisoarea de garanție nr. 989 din 12 februarie 1999, prin care B.C.I.C. SA, Sucursala Timișoara, a blocat la dispoziția tribunalului suma de 20.500.000 lei, drept cauciune, îndeplinește condiția imperativă a depunerii cauciunii impusă de art. 908 C. com., astfel că, fără temei legal, instanțele au respins cererea de înființare a sechestrului.

Fiind întrunite cerințele art. 304 pct. 9 C. proc. civ., Curtea admite recursul reclamantei, casează decizia instanței de apel, admite, de asemenea, și apelul declarat de reclamantă împotriva încheierii din 22 martie 1999, pronunțată de tribunal, pe care o va schimba în tot. Admite cererea reclamantei și înființează sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile ale pârâtei în limita sumelor pentru care a fost admisă acțiunea reclamantei prin sentința civilă nr. 531 din 5 aprilie a Tribunalului Timiș.

Notă: 1. În decizia nr. 396/1995 a Curții Supreme de Justiție, Secția comercială (în Dreptul nr. 3/1996, p. 102), s-a reținut că, potrivit art. 452 lit. b) C. proc. civ., creditorii care n-au act scris sunt îndatorați ca, odată cu cererea de poprire și dovada de intentarea acțiunii, să dea și o cauciune de o jumătate din valoarea reclamației.

Recurenta a depus la dosar, odată cu cererea de poprire, scrisoarea de garanție nr. 30022 din 3 iunie 1993 a „Chemical Bank”, în cuprinsul acesteia stabilindu-se un termen de valabilitate de 6 luni.

Prevederile art. 452 lit. b) C. proc. civ. având caracter imperativ, cauciunea nu poate fi înlocuită cu scrisori de garanție bancară, întrucât, prin natura sa, fiind afectată de un termen, acest instrument bancar nu asigură scopul avut în vedere de legiuitor prin depunerea cauciunii.

Nefiind respectată de către recurentă obligația impusă de prevederile art. 452 lit. b) C. proc. civ., constând în depunerea cauțiunii în cuantumul prevăzut de lege, soluția de respingere a apelului este temeinică și legală și, astfel, recursul se respinge.

2. În prezent, conform art. 723¹ C. proc. civ., suma datorată de parte cu titlu de cauțiune se fixează de instanță și se poate depune la Trezoreria Statului, C.E.C. sau la orice altă instituție bancară, pe numele părții, la dispoziția instanței.

30. Respingerea cererii de sechestrul. Consecințe. Eliberare cauțiune

Dacă cererea de instituire a măsurii asigurătorii a fost respinsă prin încheiere, ce a devenit irevocabilă prin nerecurare, creditorul este îndreptățit la eliberarea cauțiunii, deoarece cauțiunea reprezintă o garanție menită să îl apere pe debitor de posibile abuzuri ale creditorului. În situația în care sechestrul nu a fost instituit, nicio vătămare nu a putut fi adusă drepturilor debitorului.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 26 iulie 2005,
dosar nr. 2359/2005, nerecurată, nepublicată*

La data de 23 iunie 2005, reclamanta SC S.I. SA a formulat cerere de restituire a cauțiunii ce a fost consemnată conform recipisei nr. 42.30.01/05/406/000187 din data de 27 aprilie 2005, eliberată de Agenția C.E.C. Victoria.

Analizând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut că prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 26 aprilie 2005 sub nr. 2359, SC S.I.T. SA a solicitat, în contradictoriu cu pârâții B.I. și R.R.A.A. SA, instituirea unui sechestrul asigurător asupra unui număr de 5001 acțiuni ale pârâtului B.I.

La dosar s-a depus recipisa de consemnare a cauțiunii nr. 42.30.01/05/406/000187 din 27 aprilie 2005 la C.E.C. Agenția Victoria, în cuantum de 12.000.000 lei.

Prin încheierea de ședință de la 28 aprilie 2005, instanța a respins cererea privind instituirea sechestrului asigurător.

Față de cele menționate, în temeiul art. 908 C. com și art. 591 și urm. C. proc. civ. și ținând cont de faptul că împotriva încheierii din 28 aprilie 2005 nu s-a formulat recurs, tribunalul a admis cererea, dispunând restituirea cauțiunii în cuantum de 12.000.000 lei, consemnată prin recipisa de consemnare a cauțiunii nr. 423001/05/406/000187 din 27 aprilie 2005 la C.E.C. Agenția Victoria.

31. Restituirea cauțiunii. Cerere de instituire a sechestrului admisă. Condiții. Termen

În situația în care cel îndreptățit nu a formulat cerere în despăgubiri pentru prejudicii cauzate de instituirea măsurii asigurătorii în 30 de zile de la data la care hotărârea prin care s-a soluționat fondul cauzei a devenit irevocabilă, creditorul este îndreptățit să obțină restituirea cauțiunii.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 12 iunie 2006,
dosar nr. 26593/3/2005, nerecurată, nepublicată*

Prin încheierea din 12 iunie 2006, pronunțată în dosarul nr. 26593/3/2005 a Tribunalului București, a fost admisă cererea formulată de reclamanta SC R. SA împotriva pârâtei SC C.P. SA și s-a dispus restituirea cauțiunii.

S-a reținut de instanță că prin încheierea de ședință pronunțată în Camera de consiliu la data de 16 august 2005, în dosar nr. 3920/2005, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, a respins, ca nefondată, cererea formulată de reclamanta SC R. SA

împotriva pârâtei SC C.P. SA de înființare a sechestrului judiciar asupra imobilului teren proprietatea pârâtei și a tuturor bunurilor mobile ale acesteia.

Prin decizia nr. 1223/R din 5 octombrie 2005 a Curții de Apel București, Secția a VI-a comercială, a fost modificată încheierea menționată, în parte, și s-a instituit sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile ale debitorului până la concurența sumei de 2.320.315 RON.

Litigiul de fond a fost soluționat de Tribunalul București prin sentința comercială nr. 75/2006, rămasă definitivă și irevocabilă la data de 20 februarie 2006, debitorul fiind obligat la plata sumei de 2.320.315 RON.

În soluționarea cererii de restituire a cauțiunii, instanța a arătat că acțiunile pentru dezlegarea cărora este nevoie de mijlocirea instanței, fără însă să se urmărească stabilirea unui drept potrivit față de o altă persoană, precum sunt cele privitoare la darea autorizațiilor judecătorești sau la luarea unor măsuri legale de supraveghere, ocrotire ori asigurare, sunt supuse dispozițiilor art. 331 și urm. C. proc. civ.

Cererile necontencioase care au ca obiect eliberarea unor valori aflate în depozitul unei instanțe se vor îndrepta la acea instanță.

Conform art. 723¹ alin. (3) C. proc. civ., cauțiunea se eliberează celui care a depus-o, în măsura în care asupra acesteia cel îndreptățit în cauză nu a formulat cerere pentru plata despăgubirii cuvenite, până la împlinirea termenului de 30 de zile de la data la care prin hotărâre irevocabilă s-a soluționat fondul cauzei. Cu toate acestea, cauțiunea se eliberează de îndată, dacă partea interesată declară în mod expres că nu urmărește obligarea părții adverse la despăgubiri pentru prejudiciile cauzate.

Având în vedere existența unei hotărâri definitive și irevocabile prin care cererea a fost admisă în fond, precum și faptul că pârâta nu a formulat o cerere privitoare la cauțiune în termenul legal, tribunalul a dispus restituirea cauțiunii.

32. Consemnare cauțiune. Rolul activ al instanței. Obligatorietatea depunerii cauțiunii odată cu introducerea cererii

1. Instanța are obligația de stabili cauțiunea și de a-i acorda creditorului posibilitatea de a o consemna și a depune la dosar dovada.

2. În materie comercială nu își găsesc aplicarea dispozițiile art. 592 C. proc. civ., conform cărora plata cauțiunii poate fi realizată și după înființarea sechestrului, deoarece art. 908 C. com. instituie obligativitatea plății anticipate a cauțiunii.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 14 septembrie 2004,
dosar nr. 10148/2004, nerecurată, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, la data de 6 septembrie 2004, reclamanta SBL Limited a solicitat înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor pârâtei OCTG Limited, până la concurența echivalentului în lei al sumei de 199.827.437 dolari S.U.A., indicând, totodată, bunurile asupra cărora solicită a se dispune înființarea sechestrului asigurător.

În motivarea cererii sale, reclamanta arată că prin sentința civilă pronunțată la data de 2 iulie 2004 de către Înalta Curte de Justiție, Secția Judecătorei Queens, Curtea Comercială, pârâta a

fost obligată să plătească reclamantei suma de 1.99.827.437 dolari S.U.A., dobânzi și cheltuieli de judecată.

Arată reclamanta că a solicitat recunoașterea și încuviințarea executării hotărârii străine, litigiul făcând obiectul dosarului nr. 10030/2004, aflat pe rolul Secției comerciale a Tribunalului București.

Mai învederează reclamanta că nu deține încă un titlu executoriu, dar creanța sa este constatată prin act scris, este exigibilă și a intentat acțiune, astfel că sunt îndeplinite condițiile pentru admiterea cererii.

În drept, reclamanta a invocat dispozițiile art. 591 alin. (1) și art. 592 C. proc. civ.

La termenul stabilit pentru judecarea pricinii, respectiv 7 septembrie 2004, având în vedere dispozițiile art. 908 C. com., care stabilesc necesitatea plății anticipate a cauțiunii, constatând și că la înregistrarea cererii reclamantei nu i s-a pus în vedere să facă dovada plății acesteia, în baza rolului activ al judecătorului, consacrat de dispozițiile art. 129 C. proc. civ., instanța a acordat un termen pentru a da posibilitate reclamantei să facă dovada respectării cerinței legale privind plata cauțiunii.

Deși a fost emisă o adresă în acest sens către reclamantă, care a luat cunoștință despre obligația învederată (de altminteri, o obligație stabilită imperativ de lege, respectiv art. 908 C. com.), semnând de primirea adresei la data de 10 septembrie 2004, reclamanta nu a înțeles însă să facă dovada plății cauțiunii.

Într-adevăr, din dispozițiile art. 592 C. proc. civ., rezultă că plata cauțiunii poate fi realizată după înființarea sechestrului, în condițiile stabilite de alin. (2) al acestui text normativ.

Aceste dispoziții legale nu își găsesc însă aplicabilitate în prezenta cauză, pentru următoarele considerente:

Cererea de sechestrul asigurător formulată de către reclamantă vizează o cerere în materie comercială, iar potrivit dispozițiilor

art. 1 C. com., „în comerț se aplică legea de față”, astfel că, în condițiile în care Codul comercial cuprinde reglementări speciale în materie comercială cu privire la sechestrul asigurător, urmează ca aceste dispoziții speciale să fie aplicabile, potrivit regulii *specialia generalibus derogant*.

În consecință, reglementarea sechestrului asigurător în materie comercială este stabilită prin dispozițiile art. 907-908 C. com. (dispoziții în vigoare și în prezent).

Or, art. 908 C. com. prevede: „sechestrul nu se va putea înființa decât numai cu dare de cauciune”, reglementând, așadar, obligativitatea plății anticipate a cauciunii. În consecință, rezultă că dispozițiile speciale derogă de la dreptul comun (art. 592 C. proc. civ.), care permite dispunerea înființării sechestrului, cu posibilitatea plății ulterioare a cauciunii.

Având în vedere cele anterior expuse, în baza dispozițiilor legale speciale aplicabile în cauză – art. 908 C. com., constatând că, deși încă de la depunerea cererii de sechestrul asigurător, reclamanta avea obligația de a face dovada plății unei cauciuni, dar nu a respectat însă această obligație nici până la termenul acordat în acest scop, instanța a respins cererea de înființare a sechestrului.

33. Quantum cauciune. Aprecierea instanței

În aplicarea dispozițiilor privind plata unei cauciuni, stabilirea quantumului cauciunii, atunci când nu este fixat de lege, este lăsată la aprecierea instanței.

*C.S.J., Secția comercială, decizia nr. 2965
din 9 iulie 1998, în Jurisprudența C.S.J. 1998*

Tribunalul a admis cererea formulată de creditoarea SC D.D. București și a dispus înființarea unui sechestrul asigurător simplu

asupra bunurilor mobile ale debitoarei SC Z.C. SRL Craiova, în limita valorii de 1.852.627.000 lei.

S-a reținut că, în speță, creditoarea a făcut dovada existenței pe rol a unei acțiuni pentru obligarea debitoarei la plata sumei privitor la care s-a cerut instituirea sechestrului asigurător.

Apelul declarat de pârâta-debitoare a fost respins de curtea de apel, care a reținut că petiționara a plătit cauțiunea de 5.000.000 lei, dispusă de instanța de fond.

Pârâta debitoare a declarat recurs, susținând că sechestrul s-a înființat la cererea avocatului creditoarei, iar cauțiunea stabilită este mult prea mică față de valoarea bunurilor indisponibilizate. Recurenta a mai susținut că soluția în dosarul de fond nu este definitivă, fiind atacată cu apel aflat în curs de judecată.

Recursul este nefondat.

Din verificarea actelor și lucrărilor dosarului, se constată că la înființarea sechestrului asigurător de către instanța de fond au fost respectate prevederile art. 594 și urm. C. proc. civ.

Astfel, creditoarea reclamantă a făcut dovada acționării pârâtei pentru recuperarea debitului, iar împrejurarea că litigiul de fond este în curs de soluționare nu justifică ridicarea măsurii sechestrului asigurător.

Sunt neîntemeiate și celelalte critici, întrucât stabilirea cuantumului cauțiunii rămâne la latitudinea instanței, iar cererea de sechestrul a fost însușită de directorul general al societății creditoare.

34. Necesitatea fixării cauțiunii de către instanță. Admisibilitatea cererii

În materia măsurilor asigurătorii, în conformitate cu art. 907-908 C. com., este necesară fixarea de către instanță a cuantumului cauțiunii și a termenului pentru

depunerea dovezii consemnării acesteia. Consemnarea cauțiunii este o condiție de admisibilitate a cererii.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia comercială nr. 1220/R
din 5 octombrie 2005, nepublicată*

Prin încheierea din camera de consiliu, pronunțată în data de 31 martie 2005 de Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, în dosarul nr. 1723/2005, s-a respins ca nefondată cererea formulată de reclamanta SC R.C.I. LR SRL, în contradictoriu cu pârâta SC C.C. SRL, de înființare a unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitoarei.

S-a reținut de instanță că dispozițiile art. 907-908 C. com., raportate la art. 591-594 C. proc. civ., prevăd posibilitatea instituirii sechestrului asigurător în materie comercială asupra averii mobile a debitorului, cu plata unei cauțiuni și dacă se invocă existența unei creanțe exigibile pentru valorificarea căreia a fost introdusă acțiune.

În speță, s-a solicitat înființarea sechestrului asigurător și asupra bunurilor imobile ale debitorului, ceea ce nu poate fi primit în materie comercială, iar cât privește averea mobilă, reclamanta nu a indicat și nu a făcut dovada existenței în patrimoniul societății a unor bunuri mobile și nici a valorii acestora, pentru a aprecia dacă se verifică în speță rațiunea sechestrului asigurător, constând în indisponibilizarea bunurilor pe durata procesului, pentru ca după obținerea titlului, creditorul să se dezdăuneze pe calea executării silite a acestora.

Totodată, simpla existență a unui proces pentru valorificarea unei creanțe nu justifică luarea acestei măsuri, partea fiind obligată să dovedească necesitatea ei, conform principiului general înscris pe art. 1169 C. civ.

În cauză însă nu au fost admise niciun fel de dovezi care să conducă la concluzia necesității acestei măsuri, rezultate din pericolul de degradare, înstrăinare sau risipire a averii mobile.

Împotriva acestei încheieri a declarat recurs reclamanta, invocând următoarele:

În mod neîntemeiat instanța de fond nu a ținut cont de vastul probatoriu constând în înscrisurile doveditoare depuse în susținerea cererii introductive.

Atitudinea manifestată prin refuzul constant de a-și achita debitele restarite dovedește reaua-credință a debitoarei, îndreptățind recurenta să prezume că nu s-ar da înapoi de la înstrăinarea bunurilor sau de la lichidarea averii pentru a o sustrage de la executarea silită.

Nu este un motiv suficient pentru a se respinge cererea, neindicarea bunurilor asupra cărora urmează să fie instituit sechestrul, atâta timp cât hotărârea va fi pusă în executare silită de un executor judecătoresc.

Condițiile impuse de lege sunt îndeplinite, în mod nejustificat, instanța de fond reținând că simpla existență a unui proces pentru valorificarea unei creanțe este doar una din condițiile impuse de art. 591 C. proc. civ., care completează în materie dispozițiile Codului comercial.

Potrivit art. 908 alin. (1) C. com., instanța avea obligația fixării unei cauțiuni în sarcina reclamantei ori aceasta nici nu a fost citată, fiind privată de posibilitatea de a-și manifesta disponibilitatea în ce privește achitarea cauțiunii.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 907 și art. 908 C. com., art. 591-596 C. proc. civ., precum și art. 304 pct. 9 C. proc. civ.

Analizând actele și lucrările dosarului în conformitate cu dispozițiile art. 304 C. proc. civ., Curtea a constatat și reținut următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 907-908 C. com., sechestrul în materie comercială se poate înființa numai cu dare de cauciune, cu excepția situațiilor când cererea de sechestrul se face în virtutea unei cambii sau a unui alt efect comercial la ordin sau la purtător, protestat de neplată.

Or, în cauză, deși cauciunea era obligatorie și reprezenta o condiție prealabilă de admisibilitate a cererii de sechestrul asigurător, nu a fost stabilită de instanța de fond, nici sub aspectul cuantumului și nici al termenului înăuntrul căruia să fie depusă cauciunea de către reclamanta-recurentă.

Legea dă posibilitatea stabilirii, conform art. 592 C. proc. civ., a unui termen ulterior pronunțării încheierii, de consemnare a cauciunii la dispoziția instanței, în scopul asigurării celerității judecării, pentru a nu se amâna judecarea cauzei din acest motiv, termen a cărui nerespectare ar atrage desființarea de drept a sechestrului instituit, fiind însă obligatorie fixarea cuantumului cauciunii potrivit aceluiași dispoziții legale, în absența acestuia nefiind posibilă analizarea temeiniciei cererii.

În consecință, pentru considerentele arătate, nefiind utilă cercetarea celorlalte motive de recurs, în conformitate cu dispozițiile art. 304 pct. 5 C. proc. civ., a fost admis recursul, casată încheierea recurată și cauza trimisă spre rejudecare aceleiași instanțe, respectiv Tribunalului București, Secția a VI-a comercială.

După casare, instanța de fond va fixa cauciunea în sarcina reclamantei, în conformitate cu dispozițiile art. 592 C. proc. civ. și va judeca cererea de înființare a sechestrului asigurător ținând seama de toate motivele invocate în susținerea cererii de fond și în recurs.

Notă: În același sens, a se vedea decizia nr. 1997 din 16 noiembrie 2005 a Curții de Apel București, Secția a V-a comercială, în C.A.B.C.P.J.M.C. 2005, în care instanța de recurs s-a prevalat și de dispozițiile art. 129 C. proc. civ.

35. Restituire cautiune. Ridicarea măsurii asiguratorii. Lipsa unei determinări cauzale

Cererea de restituire a cautiunii nu poate fi condiționată de ridicarea în prealabil a măsurii asiguratorii, în lipsa unei prevederi în acest sens.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia comercială nr. 636
din 1 septembrie 2005, nepublicată*

Prin încheierea pronunțată de Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, în ședința din Camera de consiliu de la 13 mai 2005, în dosarul nr. 8369/2004, a fost respinsă cererea prin care reclamanta SC F.A. SRL a solicitat, în contradictoriu cu intimata SC R.A. SRL, restituirea cautiunii de 39.000.000 ROL, consemnată în dosarul nr. 8369/2004.

Pentru a dispune astfel, prima instanță a constatat că în dosarul nr. 8369/2004, reclamanta SC F.A. SRL a solicitat, în contradictoriu cu intimata SC R.A. SRL, instituirea unui sechestrul asigurator asupra unor bunuri mobile, ce au făcut obiectul contractului de vânzare-cumpărare nr. 1 din 7 februarie 2003, încheiat între părți.

Tribunalul a citat prevederile art. 595 C. proc. civ. și a constatat că depunerea cautiunii este prevăzută de lege în scopul protejării debitorului împotriva unor acțiuni netemeinice sau abuzive, iar dacă se dovedește că cererea a fost formulată cu rea-credință, debitorul poate solicita despăgubiri, care se pot onora

cu precădere din cauțiunea depusă de către persoana la cererea căreia a fost instituit sechestrul.

În aceste condiții, instanța de fond a apreciat că cererea de restituire a cauțiunii este neîntemeiată, atât timp cât și în prezent este instituit sechestrul asupra bunurilor debitorului, iar soluția firească este cea a ridicării sechestrului, situație în care se va putea dispune și asupra restituirii cauțiunii.

Împotriva acestei încheieri, SC F.A. SRL a declarat recurs, calificat ca fiind apel, solicitând schimbarea în tot a acesteia, în sensul admiterii cererii de restituire a cauțiunii.

În motivare, apelanta a arătat că prin încheierea atacată, prima instanță adaugă la lege, atâta timp cât prevederile legale nu condiționează restituirea cauțiunii de ridicarea sechestrului. A mai arătat apelanta că textul art. 595 C. proc. civ. este rațional, atât timp cât creditorul nu are interes să solicite ridicarea sechestrului, iar pe de altă parte, debitoarea nu mai justifică o eventuală cerere de despăgubiri, atât timp cât și-a îndeplinit integral obligația, după instituirea sechestrului.

Analizând actele dosarului, Curtea a reținut următoarele:

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, sub nr. 6490/2004, reclamanta SC F.A. SRL, apelantă în cauza de față, a chemat în judecată pe SC R.A. SRL, solicitând rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare nr. 1 din 7 februarie 2003 și a actelor adiționale subsecvente și repunerea plăților în situația anterioară.

Ulterior, SC F.A. SRL a solicitat Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, în cadrul dosarului nr. 8369/2004, instituirea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor livrate intimatului în temeiul contractului sus-menționat. Pentru soluționarea acestei cereri, apelanta a consemnat o cauțiune de 39.000.000 ROL.

După instituirea sechestrului asigurator, pârâta-intimată a achitat prețul datorat în temeiul contractului de vânzare-cumpărare, motiv pentru care, în dosarul de fond ce poartă nr. 6490/2004, reclamanta-apelantă a renunțat la judecată.

În ceea ce privește cererea de restituire a cauțiunii, Curtea constată că, după cum a reținut prima instanță, depunerea cauțiunii este prevăzută de lege în scopul protejării debitorului împotriva unor acțiuni netemeinice sau abuzive, iar dacă se dovedește că cererea a fost formulată cu rea-credință, debitorul poate solicita despăgubiri, putând să se îndeplinească cu precădere din cauțiunea consemnată.

Cu toate acestea, intimata nu a formulat o asemenea cerere; mai mult decât atât, ea a fost de acord cu restituirea către apelantă a cauțiunii.

Potrivit art. 723 alin. (3) C. proc. civ., astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 219/2005, „cauțiunea se eliberează celui care a depus-o în măsura în care asupra acesteia cel îndreptățit în cauză nu a formulat cerere pentru plata despăgubirii cuvenite, până la împlinirea termenului de 30 de zile de la data la care, prin hotărâre irevocabilă, s-a soluționat fondul cauzei. Cu toate acestea, cauțiunea se eliberează de îndată, dacă partea interesată declară în mod expres că nu urmărește obligarea părții adverse la despăgubiri pentru prejudiciile cauzate”.

În aceste condiții, cum chiar intimata a fost de acord cu restituirea către apelantă a cauțiunii, iar admiterea unei asemenea cereri nu poate fi condiționată de ridicarea în prealabil a sechestrului, în lipsa unui text de lege expres, Curtea, văzând și textul de lege citat mai sus – de imediată aplicare – a apreciat că apelul este întemeiat, motiv pentru care, în temeiul art. 296 C. proc. civ., l-a admis, a schimbat în tot încheierea atacată, în sensul că a admis cererea și a dispus restituirea către reclamantă a cauțiunii consemnate.

36. Restituire cauțiune. Intrarea debitorului în procedură de faliment

Dacă după instituirea măsurii asigurătorii cu depunerea cauțiunii, se constată că debitoarea a intrat în procedură de faliment, iar creditorul a fost inclus în tabelul creditorilor cu creanța în baza căreia s-a instituit măsura, nu se mai justifică reținerea cauțiunii, deoarece îndeplinirea creanței se va realiza în procedura specială.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 29 noiembrie 2004,
dosar nr. 21170/2002, nerecurată, nepublicată*

Prin cererea înregistrată la data de 19 octombrie 2004, petentul T.D.C. a solicitat restituirea cauțiunii achitate în vedere instituirii sechestrului asigurător asupra bunurilor debitoarei sale, SC M.M. SRL, întrucât aceasta a intrat în lichidare judiciară.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut că prin încheierea din Camera de consiliu de la 12 decembrie 2002, a fost admisă în parte cererea creditorului T.D.C. și s-a dispus înființarea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile ale debitoarei SC M.M. SRL, până la concurența sumei de 13.000.000 lei.

La registrul de valori al instanței, a fost depusă recipisa prin care creditorul a consemnat cauțiunea de 1.300.000 lei, stabilită de instanță conform art. 907 C. com.

Așa cum rezultă din certificatul de grefă depus la dosar, pe rolul Tribunalului București, Secția a VII-a comercială, se află înregistrat dosarul nr. 1221/2002, în care a fost pronunțată sentința nr. 331/2003, prin care a fost deschisă procedura falimentului împotriva debitoarei SC M.M. SRL. Cauza are termen la data de 13 decembrie 2004 și așa cum rezultă din tabelul creditorilor,

petentul este înscris la poziția 8 cu o creanță de 388,6 dolari S.U.A.

Având în vedere că împotriva debitoarei s-a deschis procedura falimentului, creanța creditorului va fi realizată în cadrul procedurii reglementate de Legea nr. 64/1995, în baza art. 331-332 C. proc. civ., instanța a admis cererea și a dispus restituirea cauțiunii.

Notă: Legea nr. 64/1995 a fost abrogată prin Legea nr. 85/2006 a insolvenței (M. Of. nr. 359 din 21 aprilie 2006), dar speța este în continuare relevantă, deoarece conform art. 36 din Legea nr. 85/2006 a insolvenței, acțiunile judiciare se suspendă, iar realizarea creanței se realizează în cadrul procedurilor legii speciale.

Secțiunea a 4-a. Ridicarea măsurilor asiguratorii

Notă: Referitor la ridicarea măsurilor asiguratorii, atragem atenția și asupra dispozițiilor art. 908 alin. (3) C. com., conform cărora sechestrul asigurator nu poate fi ridicat decât dacă debitorul va consemna suma, capitalul, interese și cheltuieli pentru care s-a înființat acel sechestrul.

Așadar, spre deosebire de art. 594 C. proc. civ., care face vorbire de „garanție îndestulătoare”, dispozițiile precitate prevăd condiții exacte pentru ridicarea măsurii, la cererea debitorului.

37. Condiții. Instituirea măsurii în lipsa unui proces pe fond

Situația premisă instituită de art. 595 C. proc. civ. pentru ridicarea măsurii asiguratorii este aceea a respingerii cererii în temeiul căreia a fost încuviințat sechestrul.

Dacă instanța a încuviințat sechestrul fără a exista un proces, reținând temerea reclamantei că nu își va mai putea satisface creanța din cauza lipsei bunurilor în patrimoniul pârâtei, nu se poate dispune ridicarea măsurii asigurătorii.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 31 octombrie 2005,
dosar nr. 5433/2005, irevocabilă, nepublicată*

Prin cererea formulată la data de 28 octombrie 2005, înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, sub nr. 5433/2005, reclamanta D.C.F. SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâtele SC A.P.E. BV și L.W., ridicarea de sub sechestrul judiciar și restituirea bunurilor următoare: ruletă electronică, casa de bani, computere: două unități de culoare gri, un monitor plat, tastatură.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că prin încheierea din data de 24 august 2005 a Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, a fost instituit sechestrul judiciar asupra bunurilor proprietate reclamantei, până la concurența sumei de 193.300 euro, la cererea A.P.E. BV, motivând că a creditat societatea în mod repetat.

Prin încheierea de ședință din 9 septembrie 2005 a Judecătoriei Sectorului 2 București a fost încuviințat sechestrul, iar la 13 septembrie 2005, executorul judecătoresc a inventariat bunurile și le-a predat administratorului judiciar.

Prin decizia nr. 4224 din 14 octombrie 2005, tribunalul a respins cererea formulată de SC A.P.E. BV, având ca obiect somație de plată.

Având în vedere că a fost respinsă cererea creditoarei în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asigurătorie, se apreciază

de reclamantă că nu mai sunt întrunite condițiile potrivit cărora a fost instituit sechestrul.

Potrivit contractului de împrumut, rezultă că restituirea împrumutului nu devenise scadentă, întrucât nu a fost notificată restituirea împrumutului.

La data la care s-a solicitat instituirea sechestrului, societatea avea posibilitatea de a restitui împrumutul.

Instituirea sechestrului a fost solicitată cu rea-credință, pârâtul L.W. urmărind prejudicierea societății.

Având în vedere că după instituirea sechestrului, cererea creditoarei a fost respinsă, iar bunurile au fost ridicate de la sediul societății, care nu-și mai poate desfășura activitatea, se solicită admiterea cererii.

În drept, au fost indicate dispozițiile art. 595 C. proc. civ.

Verificând materialul probator administrat, tribunalul a reținut că prin încheierea pronunțată la data de 24 august 2005, în dosarul nr. 4273/2005 al Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, a fost admisă cererea formulată de reclamanta SC A.P.E. BV în contradictoriu cu pârâta SC D.C.F. SRL, s-a dispus instituirea unui sechestrului judiciar asupra bunurilor aflate în patrimoniul pârâtei.

S-a reținut de instanță că reclamanta are împotriva pârâtei o creanță de 193.300 euro, recunoscută de debitoare. Față de dispozițiile art. 599 pct. 3 C. proc. civ., instanța a reținut că sechestrul poate fi instituit chiar fără a exista un proces asupra bunurilor mobile ce alcătuiesc garanția creditorului. Instanța a precizat expres că acțiunea este admisă în baza art. 599 alin. (1) pct. 3 C. proc. civ.

Conform art. 595 C. proc. civ., în cazul în care cererea principală în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asiguratorie a fost anulată, respinsă sau perimată prin hotărâre irevocabilă ori dacă cel care a făcut-o a renunțat la judecarea acesteia, debitorul

poate cere ridicarea măsurii de către instanța care a încuviințat-o. Asupra cererii instanța se pronunță prin încheiere irevocabilă, dată fără citarea părților.

Față de cele menționate anterior, tribunalul a constatat netemeinicia cererii de ridicare a măsurii sechestrului judiciar, față de considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Instanța a încuviințat sechestrul judiciar asupra bunurilor pârâtei, iar nu sechestrul asigurător.

Reclamanta se prevalează de dispozițiile art. 595 C. proc. civ., dispoziții aplicabile sechestrului asigurător.

Se constată, având în vedere temeiul admiterii cererii de sechestrul judiciar – art. 599 pct. 3 C. proc. civ., că instanța a încuviințat sechestrul în lipsa unui proces de fond, deoarece tribunalul a apreciat că temerea reclamantei că nu își va mai putea satisface creanța din cauza lipsei bunurilor în patrimoniul pârâtei este justificată.

Este lipsită de relevanță soluția de respingere a cererii de emitere a ordonanței conținând somația de plată, atâta timp cât nu s-a judecat fondul cauzei, iar sechestrul a fost încuviințat în lipsa unui proces.

Situația premisă instituită de art. 595 C. proc. civ. este aceea a respingerii cererii în temeiul căreia a fost încuviințat sechestrul, situație ce nu se regăsește în prezenta cauză, deoarece instanța a încuviințat sechestrul fără a exista un proces. În încheierea prin care s-a admis instituirea măsurii asigurătorii nu se menționează că între părți există un litigiu de fond care fundamentează cererea. Numai în situația instituirii unui sechestrul judiciar în condițiile art. 598 C. proc. civ. era necesar a se face dovada existenței unui proces.

Motivele reclamantei privind modul de executare a sechestrului și incidentele apărute după instituirea sechestrului nu se subscriu

ipotezei instituite de legiuitor în art. 595 C. proc. civ. Deoarece prin art. 595 C. proc. civ. nu s-a instituit o cale specială de atac de retractare împotriva încheierii prin care s-a admis cererea de sechestrul judiciar, invocarea neexigibilității creanței apare ca neîntemeiată.

38. Condiții. Sechestrul asigurător. Acțiune respinsă prin hotărâre definitivă și irevocabilă

În situația în care cererea în considerarea căreia a fost instituit sechestrul asigurător a fost respinsă prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, se impune ridicarea sechestrului, conform art. 595 C. proc. civ.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 26 aprilie 2004,
dosar nr. 17526/2003, irevocabilă, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, sub nr. 17526/2003, reclamanta SC R.C.S. SA a solicitat ridicarea sechestrului asigurător înființat asupra celor 1856 acțiuni deținute de S.N., reprezentând 7,03667% din capitalul social al SC R.C.S. SA, sechestrul înființat în baza cererii numitului C.C., prin încheierea pronunțată în ședința camerei de consiliu din 6 aprilie 2000, în dosarul nr. 2728/2001.

Cererea este motivată de faptul că prin sentința civilă nr. 43634/2003, tribunalul a respins acțiunea formulată de C.C., sentință definitivă și irevocabilă prin respingerea căii de atac.

Analizând cererea formulată, tribunalul a reținut că aceasta este întemeiată, fiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 595 C. proc. civ.

Astfel, în cadrul dosarului în care s-a pronunțat cererea pentru care s-a înființat sechestrul asigurător, a fost respinsă acțiunea

formulată de C.C., care este aceeași persoană care a formulat cererea de înființare a sechestrului asigurător, prin hotărâre definitivă și irevocabilă.

Drept consecință, constatând îndeplinite condițiile prevăzute de art. 595 C. proc. civ., instanța a dispus ridicarea sechestrului.

Secțiunea a 5-a. Reguli de procedură

39. Sechestru asigurător. Arbitraj. Instanța competentă

Instanța competentă să soluționeze cererea de sechestru asigurător, formulată în cursul arbitrajului, în raport de dispozițiile art. 358⁸ C. proc. civ., raportat la art. 342 C. proc. civ., este instanța sub jurisdicția căreia s-ar fi aflat litigiul în fond spre soluționare, în lipsa convenției arbitrale.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia nr. 25 din 15 ianuarie 2003,
în C.A.B.P.J.C. 2003-2004, p. 538*

Prin cererea înregistrată la 1 august 2002 la Tribunalul București, Secția comercială, reclamanta L. Gmbh a solicitat instituirea unui sechestru asigurător asupra unor bunuri mobile ale pârâtei SC T. SA, care se află în sediul său și care sunt proprietatea reclamantei în baza contractului de prelucrare *lohn* nr. 2/2002, constând în 120.000 bucăți tricotaje și materii prime în valoare de aproximativ 10.000 euro.

Prin cererea formulată în cauză la 6 august 2002, reclamanta și-a completat cererea, solicitând ca, în cazul în care pârâta debitoare înstrăinează mărfurile asupra cărora a solicitat inițial instituirea sechestrului judiciar, să se dispună instituirea acestuia

asupra tuturor bunurilor mobile aflate la sediul pârâtei, până la concurența sumei de 37.626.285 euro.

Prin hotărârea pronunțată la 8 august 2002 în dosarul nr. 14052/2002, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, a admis cererea reclamantei astfel cum a fost completată și a dispus instituirea unui sechestrul asigurător asupra tuturor bunurilor mobile ale pârâtei, situate la sediul acesteia, până la concurența sumei de 37.626.285 euro.

Pentru a pronunța această încheiere, tribunalul a reținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 591 C. proc. civ., reclamanta făcând dovada existenței creanței, a intentării acțiunii și a achitării cauțiunii.

Împotriva acestei încheieri, pârâta SC T. SA a declarat recurs, timbrat și în termen legal, criticând hotărârea atacată ca netemeinică și nelegală.

Prin motivele de recurs formulate s-a arătat, în esență, mai întâi că tribunalul a dat mai mult decât s-a cerut, admitând, în concret, cererea completatoare, în ceea ce privește toate bunurile mobile ale pârâtei, deși reclamanta solicitase aceasta doar în ipoteza în care bunurile menționate în cererea inițială ar fi fost înstrăinate. Hotărârea atacată a fost dată de o instanță incompetentă material în soluționarea cauzei, competența aparținând Curții de Apel București.

Contractul de *lohn* nr. 2/2002, invocat drept titlu de reclamantă, nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 591 alin. (1) C. proc. civ., creanța invocată de reclamantă nefiind constatată în scris și exigibilă, astfel că tribunalul ar fi trebuit să stabilească plata unei cauțiuni, conform art. 591 alin. (2) C. proc. civ.; în același timp, în cauză nu erau îndeplinite nici condițiile prevăzute de art. 591 alin. (3) C. proc. civ.

Reclamanta nu a făcut dovada intentării acțiunii de fond (arbitrale), deoarece nu a depus la dosar dovada pertinentă în acest

sens, certificatul de grefă. De asemenea, o mare parte a înscrisurilor depuse la dosar nu au fost traduse în limba română.

Față de acestea, analizând actele și lucrările dosarului cauzei, Curtea a reținut următoarele:

Potrivit art. 358⁸ C. proc. civ., în cursul arbitrajului, oricare dintre părți poate cere instanței judecătorești competente încuviințarea unor măsuri asigurătorii, în care se include și sechestrul judiciar, la cererea formulată în acest scop atașându-se cererea de arbitrare.

Această din urmă cerere a fost depusă la dosarul primei instanțe și atestă că reclamanta a solicitat obligarea pârâtei la plata unei creanțe în sumă de cel puțin 37.626.285 euro.

În lipsa unei dispoziții legale în sens contrar, instanța competentă, potrivit art. 358⁸ C. proc. civ., să încuviințeze, în speță, sechestrul asigurător era, în raport cu art. 592 alin. (1), raportat la art. 342 alin. (1) și art. 3 alin. (1) C. proc. civ., Curtea de Apel București, având în vedere că din moment ce creanța până la concurența căreia s-a solicitat instituirea sechestrului asigurător este, în echivalent în lei, mai mare de 10 miliarde lei, judecata în fond ar fi fost de competența acestei instanțe, iar nu a tribunalului și, totodată, instanța competentă să judece cererea de sechestrul este instanța competentă material să judece acțiunea de fond.

Prin urmare, încheierea recurată a fost dată cu încălcarea competenței materiale a altei instanțe, ceea ce constituie cazul de casare prevăzut de art. 304 pct. 4 C. proc. civ., iar într-o astfel de situație dispozițiile art. 312 pct. 7 (raportat și la art. 312 pct. 4 C. proc. civ.) prevăd că, dacă instanța de recurs constată că ea însăși era competentă să soluționeze pricina în primă instanță, va casa hotărârea, urmând să soluționeze cauza potrivit competenței sale.

Având în vedere considerentele arătate, precum și art. 312 pct. 1-3 C. proc. civ., Curtea a admis recursul, a casat încheierea atacată și a reținut cauza, spre competență soluționare în fond, fixând în acest scop termen de judecată cu citarea părților.

40. Procedură de judecată necontencioasă, fără citarea părților. Obligatorietatea atașării tuturor înscrisurilor doveditoare cererii de chemare în judecată și îndeplinirii obligației de consemnare a cauțiunii. Irelevanța situației financiare a creditorului asupra cuantumului cauțiunii

1. Sechestrul asigurător este reglementat printr-o procedură specială. Litigiul se judecă fără citarea părților, într-o procedură lipsită de contradictorialitate, instanța pronunțându-se asupra cererii de sechestrul asigurător în baza înscrisurilor depuse de reclamantă odată cu cererea de chemare în judecată. Reclamantul care înțelege să introducă o cerere având un asemenea obiect trebuie să fie diligent și să atașeze cererii toate înscrisurile de care înțelege să se folosească. De asemenea, trebuie să respecte toate celelalte obligații impuse de lege, printre care și plata anticipată a cauțiunii.

2. Situația financiară a creditorului nu poate influența cuantumul cauțiunii stabilit imperativ de lege, în cazul în care acesta nu dispune de un act scris privind creanța invocată.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 20 iunie 2006,
dosar nr. 21307/3/2006, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, la data de 11 aprilie 2006, formându-se

dosarul nr. 13178/3/2006, reclamanta SC A. SA a chemat în judecată pe pârâta T.L. SA, solicitând instanței ca prin hotărârea care se va pronunța să se dispună obligarea acesteia la plata sumei de 2.280.801.978 lei vechi, cu titlu de prejudiciu provocat reclamantei, ca urmare a neîndeplinirii obligațiilor impuse de calitatea de administrator, precum și înființarea unui sechestru asigurător asupra acțiunilor și dividendelor ce urmează a le ridica în calitate de acționar, aferente anului 2005.

Prin încheierea de ședință din data de 13 iunie 2006, pentru considerentele reținute, instanța a dispus disjungerea soluționării cererii de înființare a unui sechestru asigurător, formându-se prezentul dosar.

La același termen de judecată, instanța a pus în vedere reclamantei să facă dovada plății unei cauțiuni, indicând și quantumul acesteia, respectiv $\frac{1}{2}$ din valoarea reclamată, în condițiile art. 591 C. proc. civ., însă la termenul acordat în acest sens, respectiv 20 iunie 2006, reclamanta nu a făcut dovada plății acesteia, prin cererea depusă la dosar arătând că apreciază că nu sunt aplicabile dispozițiile art. 591 alin. (2) C. proc. civ. și solicită fixarea unei cauțiuni într-un quantum mai redus.

Având în vedere materialul probator administrat în cauză, tribunalul a respins, ca neîntemeiată, cererea reclamantei, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 908 C. com., sechestrul asigurător se judecă fără citarea părților, rezultând că nu se desfășoară o procedură cu caracter de contradictorialitate, instanța pronunțându-se asupra cererii de sechestru asigurător în baza înscrisurilor depuse de reclamantă odată cu cererea de chemare în judecată, astfel că un reclamant care înțelege să introducă o cerere având un asemenea obiect trebuie să atașeze cererii toate înscrisurile de care

înțelege să se folosească și să respecte toate celelalte obligații impuse de lege, printre care și plata anticipată a cauțiunii.

La termenul stabilit pentru judecarea pricinii, respectiv 13 iunie 2006, având în vedere dispozițiile art. 908 C. com., care stabilesc necesitatea plății anticipate a cauțiunii, constatând și că la înregistrarea cererii reclamantei nu i s-a pus în vedere să facă dovada plății acesteia, în baza rolului activ al judecătorului, consacrat de dispozițiile art. 129 C. proc. civ., instanța a acordat un termen pentru a da posibilitatea reclamantei să facă dovada respectării cerinței legale privind plata cauțiunii.

Deși a fost emisă o adresă în acest sens către reclamantă, care a luat cunoștință despre obligația învederată (de altminteri, o obligație stabilită imperativ de lege, respectiv art. 908 C. com.), semnând de primirea adresei, reclamanta nu a înțeles însă să facă dovada plății cauțiunii.

Cererea de sechestrul asigurător formulată de către reclamantă vizează o cerere în materie comercială, iar potrivit dispozițiilor art. 1 C. com., „în comerț se aplică legea de față”, astfel că, în condițiile în care Codul comercial cuprinde reglementări speciale în materie comercială cu privire la sechestrul asigurător, urmează ca aceste dispoziții speciale să fie aplicabile, potrivit regulii *specialia generalibus derogant*.

În consecință, reglementarea sechestrului asigurător în materie comercială este stabilită prin dispozițiile art. 907-908 C. com. (dispoziții în vigoare și în prezent).

Or, art. 908 C. com. prevede: „sechestrul nu se va putea înființa decât numai cu dare de cauțiune”, reglementând, așadar, obligativitatea plății anticipate a cauțiunii. În consecință, rezultă că dispozițiile speciale derogă de la dreptul comun, care permite dispunerea înființării sechestrului, cu posibilitatea plății ulterioare a cauțiunii.

De asemenea, instanța reține că dispozițiile art. 907 C. com. statornicesc procedura aplicabilă în cazul solicitării înființării unui sechestru asigurător în materie comercială, făcând trimitere la dispozițiile de drept comun, care urmează a se aplica, cu excepția celor expres prevăzute în Codul comercial.

Ca atare, rezultă deci că, exceptând regulile speciale statornicite prin Codul comercial (printre care și necesitatea plății anticipate a cauțiunii), se vor aplica regulile de drept comun.

Având în vedere aceste dispoziții legale, tribunalul, la termenul de judecată din data de 13 iunie 2006, a pus în vedere reclamantei să facă dovada plății unei cauțiuni de $\frac{1}{2}$ din valoarea reclamată, în condițiile art. 591 alin. (2) C. proc. civ., având în vedere că reclamanta nu are un act scris care să îi confirme creanța.

Pentru aceste motive, nu pot fi reținute susținerile reclamantei, în sensul că nu ar fi aplicabile dispozițiile art. 591 alin. (2) C. proc. civ., constatându-se deci că instanța nu ar putea să stabilească un alt quantum al cauțiunii, față de dispozițiile exprese ale art. 591 alin. (2) C. proc. civ.

De asemenea, situația financiară a reclamantei nu poate constitui un motiv pentru a se stabili un alt quantum al cauțiunii, în condițiile în care legea, fără a distinge, impune un quantum expres: $\frac{1}{2}$ din valoarea reclamată, potrivit art. 591 alin. (2) C. proc. civ., aplicabil în cauză, astfel cum s-a reținut anterior.

Având în vedere cele anterior expuse, constatând că, deși încă de la depunerea cererii de sechestru asigurător reclamanta avea obligația de a face dovada plății unei cauțiuni, dar nu a respectat însă această obligație nici până la termenul acordat în acest scop, instanța a respins cererea de înființare a sechestrului.

Notă: Încheierea a rămas irevocabilă prin decizia nr. 3231 din 8 decembrie 2006 a Curții de Apel București, Secția a V-a

comercială, conform căreia a fost respins, ca nefondat, recursul declarat de recurenții-reclamanti.

Așa cum se observă din speța redată, cererea de sechestru a fost formulată în cuprinsul cererii în pretenții. Instanța a dispus disjungerea cererii de sechestru, deoarece aceasta se judecă după o procedură derogatorie de la dreptul comun, impusă de caracterul urgent al măsurii ce se solicită a se dispune și faptul că nu trebuie permis debitorului să-și ascundă bunurile (măsura trebuie să îl surprindă pe debitor, pentru a fi eficientă). În aceste condiții, apreciem că reclamantul trebuie să introducă acțiunea de instituire a sechestrului separat de acțiunea de fond.

41. Plata cauțiunii. Dovada

Pentru a dovedi consemnarea cauțiunii dispuse de instanță în aplicarea dispozițiilor art. 908 C. com., creditorul trebuie să depună originalul chitanței/foii de vârsământ, copia acestui document neavând valoare probatorie.

*C.S.J., Secția comercială,
decizia nr. 1901 din 14 mai 1998,
în Jurisprudența C.S.J. 1998*

Tribunalul a admis cererea creditoarei SC D.A.D., în contradictoriu cu debitoarea SC E.M.C. SRL și terțul poprit B.C.R., și a dispus înființarea unei popriri asiguratorii asupra disponibilităților bănești deținute de debitoare în conturile în lei și în devize, la terțul poprit, până la concurența sumei datorate.

Instanța de fond a reținut că între societatea creditoare și pârâtă a existat un litigiu de natură comercială și, cum potrivit art. 908 alin. (1) C. com., măsura asiguratorie a popririi este condiționată de depunerea unei cauțiuni, instanța a apreciat că suma depusă reprezintă o cauțiune corespunzătoare.

Hotărârea a fost confirmată de Curtea de Apel prin respingerea apelului declarat de pârâtă.

Pârâta a declarat recurs, susținând că instanțele greșit au reținut că s-a îndeplinit cerința legală a achitării cauțiunii, întrucât în recipisa depusă în copie în dosarul de fond, nu este trecut numărul dosarului în contul căruia ar fi fost achitată suma.

Recursul este fondat.

Conform art. 908 alin. (1) C. com., sechestrul sau poprirea nu se va putea înființa decât numai cu dare de cauțiune.

În speță, nu s-a depus originalul chitanței privind plata cauțiunii, ceea ce echivalează cu neplata acesteia, astfel că greșit instanțele au reținut că s-a respectat de către intimata-reclamantă cerința textului de lege amintit.

Ca atare, recursul pârâtei a fost admis, cu consecința respingerii cererii reclamantei.

42. Instituirea sechestrului asupra unor bunuri imobile. Acordarea a mai mult decât s-a cerut. Casarea cu trimitere

Este nelegală soluția instanței care a încuviințat sechestrul, fără a se face dovada intentării acțiunii și a instituit măsura și asupra bunurilor imobile, deși creditorul nu a solicitat, impunându-se casarea cu trimiterea cauzei spre rejudecare, deoarece nu s-a intrat în cercetarea fondului.

*C.A. Ploiești, decizia nr. 860/2001,
în M.J.C.P.J. 1999-2002, p. 306*

Prin decizia nr. 860/2001 a Curții de Apel Ploiești, a fost casată încheierea pronunțată în camera de consiliu la 27 iunie 2001 de Tribunalul Buzău și s-a trimis cauza spre rejudecare.

Obiectul cauzei privea înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile ale debitoare până la concurența sumei de 4.866.150.978 lei, majorată ulterior la 7.361.043.000 lei.

Din considerentele deciziei instanței de control judiciar a rezultat că, potrivit art. 591 C. proc. civ., reclamantul creditor trebuie să probeze atât introducerea cererii de chemare în judecată, cât și existența unui act scris, care să constate o creanță exigibilă.

În cauză nu au fost depuse la dosar astfel de dovezi, iar în cererea introductivă și cea modificatoare, creditoarea a solicitat numai indisponibilizarea unor bunuri mobile, astfel încât instanța de fond a acordat prin încheierea atacată mai mult decât s-a cerut, încuviințând sechestrul și asupra bunurilor imobile, încălcând principiul disponibilității.

Întrucât s-a concluzionat că pricina a fost soluționată fără a intra în cercetarea fondului, s-a considerat că se impune casarea cu trimitere.

Notă: Apreciem că, față de motivele de recurs, considerate ca întemeiate, se impunea modificarea încheierii atacate, nu casarea cu trimitere. Prima instanță instituisese măsura asigurătorie, deci „se intrase în cercetarea fondului”.

43. Lipsa cauțiunii, constatată în recurs. Consecințe. Casarea cu trimitere

Dacă se constată în recurs omisiunea instanței de fond de a stabili în sarcina creditorului cuantumul cauțiunii necesar a fi depusă, soluția este casarea cu trimiterea cauzei spre rejudecare.

*C.A. Alba-Iulia, decizia nr. 488/2001,
în M.J.C.P.J. 1999-2002, p. 305*

Prin decizia civilă nr. 488/2001, Curtea de Apel Alba-Iulia, Secția comercială și de contencios administrativ, a admis recursul declarat de debitoare – societate cu răspundere limitată – împotriva încheierii din data de 19 octombrie 2001, pronunțată de Tribunalul Alba, a casat hotărârea atacată și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe.

Prin încheierea atacată, prima instanță a admis cererea reclamantei și a dispus instituirea sechestrului asigurător asupra a trei camioane marca „Iveco”, proprietatea pârâtei.

În motivarea soluției, s-a reținut că, datorită caracterului evident al creanței reclamantei, nu se impune obligarea creditoarei la plata cauțiunii, potrivit art. 591 C. proc. civ.

Instanța de control judiciar a arătat că această susținere nu este fondată, întrucât acțiunea este de natură comercială, astfel încât depunerea unei cauțiuni este obligatorie, conform prevederilor art. 907-908 C. com. și se impune citarea părților și stabilirea cauțiunii, precum și analiza susținerilor părților în legătură cu această cerere.

Notă: Este adevărat că prima instanță era obligată să fixeze cauțiunea, dar soluția casării cu trimitere ni se pare pur formală. Opinăm în sensul că, în ipoteza în care se constată în faza recursului că prima instanță nu a stabilit cauțiunea, se impunea modificarea hotărârii atacate.

În decizia nr. 293 din 17 septembrie 2001 (în M.J.C.P.J., 1999-2002, p. 271), Curtea de Apel Alba-Iulia, examinând recursul declarat împotriva unei încheieri prin care se instituise sechestrul asigurător și poprire asigurătorie, a reținut că reclamanta nu a depus cauțiunea și a considerat că cererea de instituire a măsurilor asigurătorii este inadmisibilă.

Curtea de Apel Cluj, Secția comercială și de contencios administrativ, în decizia nr. 962 din 2 iunie 2003 (în B.J. 2003, p. 529), reține că este obligatorie consemnarea cauțiunii în materie comercială și constatând omisiunea instanței de fond de a stabili cauțiunea, a modificat încheierea, în sensul obligării reclamantei la consemnarea unei cauțiuni de 75.000.000 lei, în 20 de zile de la pronunțarea deciziei, atrăgând, totodată, atenția că potrivit art. 592 C. proc. civ., nedeplinirea cauțiunii în termenul fixat de instanță va atrage desființarea de drept a sechestrului.

44. Judecarea cererii de instituire a măsurii asigurătorii cu citarea părților. Consecințe

Dacă prima instanță a judecat cererea de instituire a măsurii asigurătorii cu citarea părților și fără prealabila stabilire a cauțiunii în sarcina creditorului, încălcând normele imperative edictate în materia sechestrului asigurător comercial în art. 908 C. com., se impune casarea cu trimitere.

*C.A. București, Secția a V-a comercială,
decizia comercială nr. 622 din 26 mai 2005,
în C.A.B.C.P.J.M.C. 2005, p. 431*

Prin încheierea pronunțată în camera de consiliu la data de 16 septembrie 2005, Tribunalul Giurgiu a respins cererea formulată de reclamantul M.A., prin care se solicita înființarea sechestrului asigurător asupra bunurilor debitoarei SC P.T. SRL, în vederea recuperării creanței de 192.00 dolari S.U.A., reprezentând împrumut nerestituit și dobânzi.

Pentru a hotărî astfel, instanța a reținut că între părți s-a încheiat o înțelegere numită „Promisorii Note”, prin care M.I. a declarat că a primit de la reclamant 160.000 dolari S.U.A., cu titlu

de împrumut pentru o perioadă de 2 ani, cu dobândă de 20% pe an, pentru care a garantat cu o proprietate personală, situată în jud. Giurgiu, că acest înscris olograf poartă doar o semnătură și este datat 1 februarie 2002. Față de acest înscris, s-a reținut că M.I. este cel ce datorează bani reclamantului, nu pârâta.

În termenul legal, a declarat recurs reclamantul, care a arătat că cererea este întemeiată, întrucât M.I. a înțeles să se folosească de legătura de rudenie cu administratorul pârâtei pentru a i se acorda un împrumut, că suma era destinată societății, iar dacă la scadență a refuzat restituirea împrumutului și nici nu i se recunoaște calitatea de creditor, există posibilitatea ca acesta să facă demersuri pentru ca societatea să nu mai dețină bunuri și să nu mai poată fi executată silit.

A invocat și voința lui M.I. concretizată în înscris, de a constitui o garanție reală imobiliară, iar bunurile asupra cărora a solicitat instituirea măsurii sunt proprietatea debitoarei, astfel încât sunt îndeplinite condițiile arătate în art. 591 alin. (1) C. proc. civ.

A susținut, de asemenea, că cererea trebuia să se judece în Camera de consiliu, fără citarea părților, dispoziție nesocotită de instanță.

La termenul din 26 mai 2005, Curtea a invocat din oficiu, față de motivele de recurs și de prevederile art. 306 alin. (2) C. proc. civ., nerespectarea dispozițiilor art. 908 alin. (1) și (2) C. com.

Curtea a apreciat recursul ca întemeiat și l-a admis, pentru considerentele ce vor fi arătate în continuare.

Față de natura comercială a litigiului, apreciată prin raportare la art. 4 și art. 56 C. com., în considerarea calității de comerciant a pârâtei, în speță, sunt incidente dispozițiile speciale în materia măsurilor asigurătorii, instituite de art. 907-908 C. com.

Astfel, dispozițiile art. 908 C. com. prevăd norme de procedură imperative, deci de ordine publică, nesocotite de prima instanță sub două aspecte.

Au fost nesocotite prevederile care impun ca judecata cererii să fie făcută fără prealabila chemare a părților, în speță, cererea judecându-se cu citarea părților, ceea ce este de natură a-l prejudicia pe creditor, prin înlăturarea efectului de surpriză pe care legiuitorul a înțeles să-l acorde acestei măsuri de asigurare.

Au fost nesocotite și dispozițiile referitoare la obligația reclamantului de a depune cauciune.

Pe cale de consecință, în temeiul art. 304 pct. 5, raportat la art. 105 alin. (2) C. proc. civ., Curtea a casat încheierea recurată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

Notă: A se vedea, în același sens, și decizia comercială nr. 1333 din 13 octombrie 2005 a Curții de Apel București, Secția a V-a comercială, în C.A.B.C.P.J.M.C. 2005, p. 447.

45. Soluționarea fondului cauzei în primă instanță. Consecințe asupra capătului de cerere privind sechestrul

Capătul de cerere privind instituirea sechestrului asigurător nu rămâne fără obiect după admiterea capătului de cerere privind pretențiile creditorului, atâta timp cât încuviințarea cererii de sechestrul reprezintă o garanție a faptului că reclamantul își va putea îndeștula creanța.

*C.A. Târgu-Mureș, Secția comercială
și de contencios administrativ, decizia nr. 385/R
din 13 mai 2003, în B.J. 2002-2004, p. 158*

Prin sentința civilă nr. 3364/2002, Tribunalul Mureș a admis în parte cererea formulată și precizată de reclamanta CN. A.R.-

D.A. Târgu-Mureș împotriva pârâtei SC L.M. SRL, a dispus rezilierea contractului de prestări servicii nr. IV din 24 iunie 2002, a obligat-o pe pârâtă la plata sumei de 126.908.708 lei, reprezentând preț neachitat și a respins ca rămas fără obiect petitul privind instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor pârâtei.

Reclamanta a declarat recurs, solicitând modificarea în parte a hotărârii, în sensul admiterii cererii de instituire a măsurii sechestrului asigurător.

Instanța de recurs a considerat că prima instanță în mod nejustificat a apreciat că acest capăt de cerere a rămas fără obiect, deoarece încuviințarea sechestrului asigurător reprezintă tocmai o garanție a faptului că reclamanta va obține realizarea creanței, iar împrejurarea că hotărârile pronunțate în primă instanță sunt titluri executorii, nu reprezintă o asemenea garanție. Aceasta cu atât mai mult cu cât debitorul poate uza de o serie de instituții procedurale pentru a întârzia executarea silită.

Hotărârea a fost modificată, în sensul că a fost instituită cererea de sechestrul asigurător.

Notă: Față de împrejurarea că, în prezent, conform art. 720⁸ C. proc. civ., hotărârile date în primă instanță, pronunțate în cererile și acțiunile comerciale sunt executorii, nu se întrevide interesul pentru instituirea măsurii asigurătorii, dacă cererea în pretenții a fost admisă.

46. Soluționarea cererii fără citarea părților. Prezența reclamantei la termenul la care s-a judecat cererea. Consecințe

Împrejurarea că reclamantul a fost prezent la termenul la care s-a judecat cererea de sechestrul asigurător, fără să

fi fost citat, a depus cauțiunea și a pus concluzii asupra cererii nu atrage nulitatea încheierii de instituire a măsurii asiguratorii, deoarece nu s-au încălcat principiul dreptului la apărare și principiul contradictorialității, atâta timp cât art. 908 C. com. impune judecata cererii fără citarea părților.

*C.A. București, Secția a VI-a comercială,
decizia nr. 1222/R din 5 octombrie 2005,
în C.A.B.C.P.J.M.C. 2005, p. 437*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, sub nr. 3625/2005, reclamanta SC A.G. SA a solicitat instanței, în contradictoriu cu SC H.M.O. SRL, să se dispună înființarea sechestrului asigurator asupra tuturor bunurilor mobile ale pârâtei, în vederea satisfacerii creanței reclamantei în cuantum de 62.568.029 dolari S.U.A.

Prin încheierea din 19 iulie 2005, s-a admis cererea și s-a dispus înființarea sechestrului asigurator asupra bunurilor mobile ale pârâtei până la concurența sumei de 62.568.029 dolari S.U.A., până la soluționarea dosarului nr. 406/2004, aflat pe rolul Curții de Arbitraj de pe lângă Camera de Comerț și Industrie a României.

În motivarea hotărârii, instanța a reținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 591 C. proc. civ. și art. 907-908 C. com.

În speță, creanța rezultă din contractul de închiriere încheiat la data de 6 iulie 1999, iar pe rolul Curții de arbitraj se află dosarul nr. 406/2004, în vederea realizării creanței, situație ce rezultă din certificatul de grefă depus.

Împotriva încheierii a declarat recurs pârâta, în termenul legal, solicitând instanței suspendarea executării încheierii până la soluționarea pe fond a cauzei.

Pe fondul cauzei se solicită casarea încheierii recurate și trimiterea cauzei spre soluționare aceleiași instanțe, urmând ca dosarul să fie soluționat cu respectarea principiului contradictorialității și egalității părților, iar în subsidiar, modificarea încheierii atacate, prin respingerea cererii.

În dezvoltarea motivelor de recurs formulate, recurenta arată că instanța a nesocotit principiul egalității părților și principiul contradictorialității în procesul civil, întrucât soluționarea cauzei s-a făcut fără citarea părților, dar la termenul din 12 iulie 2005, s-a dat cuvântul reclamantei, care a expus pe larg cauza sa, fapt ce rezultă din practica încheierii recurate.

Un principiu fundamental al dreptului procesual este principiul egalității părților, principiu ce nu a fost respectat de instanța de fond, care a dat cuvântul în susținerea cererii, încălcând formele de procedură, fapt ce duce la nulitatea hotărârii, în condițiile art. 105 alin. (2) C. proc. civ.

În mod greșit instanța a reținut că pretenția financiară a reclamantei este constatată prin înscris sau în măsura în care a fundamentat soluția sa pe art. 591 alin. (2) C. proc. civ., în mod greșit nu a solicitat cauțiunea de $\frac{1}{2}$ din valoarea creanței pretinse.

Măsura sechestrului asigurător este de natură a afecta activitatea recurente pe plan economic, cu atât mai mult cu cât în cauză nu s-a făcut dovada riscului insolvabilității, care să justifice o asemenea măsură.

Intimata a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii de recurs.

Recurenta a renunțat pe parcursul judecății la cererea de suspendare.

Analizând hotărârea recurată prin prisma motivelor invocate, Curtea a reținut că recursul este nefondat, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Potrivit art. 592 alin. (2) C. proc. civ., cererea de sechestrul asigurător se judecă de urgență și fără citarea părților.

În aceste condiții, nu se poate susține că instanța de fond a încălcat formele de procedură, fapt ce ar duce la aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 105 C. proc. civ. și nici principiul contradictorialității și egalității părților în procesul civil, având în vedere și dispozițiile art. 128 alin. (2) și art. 331 C. proc. civ.

Reclamantul fiind prezent în ședința din camera de consiliu de la data de 19 iulie 2005, fără a fi citat, a depus la dosar dovada depunerii cauțiunii, respectându-se astfel art. 592 alin. (2) și art. 128 alin. (2) C. proc. civ.

Nici motivul doi de recurs privind greșita admitere a cererii de sechestrul asigurător nu este întemeiat.

În materie comercială nu se cere pentru înființarea sechestrului asigurător ca solicitantul să producă vreun titlu de creanță, ci este suficient să probeze că a intentat acțiunea și a achitat cauțiunea.

În speța de față, s-a făcut dovada intentării acțiunii și s-a depus cauțiunea, conform art. 908 C. com., astfel încât în mod corect instanța de fond a instituit măsura sechestrului, iar cauțiunea corespunde satisfacerii intereselor debitorului, în situația în care măsura îl va prejudicia.

Instanța investită cu soluționarea cererii de înființare a sechestrului asigurător a constatat îndeplinite condițiile esențiale de admisibilitate prevăzute de art. 591 C. proc. civ. și în mod corect a soluționat cererea, fără a cuantifica creanța, caracterul ei pe baza facturilor sau a altor înscrisuri, acest control judecătoresc căzând în sarcina instanței ce soluționează fondul cauzei.

Prin urmare, susținerile recurente din celelalte motive de recurs nu pot fi primite, având în vedere caracterul procedurii speciale, ce nu permite judecătorului prejudecarea fondului.

Susținerea recurenței cu privire la cuantumul creanței și caracterul ei nu are relevanță, întrucât instanța de recurs în această procedură specială nu este investită cu cenzurarea cuantumului creanței, ci numai cu verificarea respectării legalității măsurii luate de prima instanță.

Măsura luată prin încheierea atacată are regimul unui sechestru asigurător simplu, fără depozitarea debitorului, care își poate continua activitatea în vederea realizării de venituri pentru acoperirea creanței.

În baza art. 312 C. proc. civ., recursul a fost respins ca nefondat.

Notă: Fără a critica decizia sub aspectul fondului, atragem atenția că art. 907 C. com. trimite la dispozițiile Codului de procedură civilă în ceea ce privește condițiile instituirii măsurii asigurătorii. Prin urmare, se vor avea în vedere, și în materie comercială, condițiile diferite pe care art. 591 C. proc. civ. le instituie în privința existenței sau inexistenței actului scris, constatat al creanței.

47. Competență. Caracterul accesoriu al cererii

Instanței competente să judece cererea principală îi revine competența să judece și cererea de instituire a măsurii asigurătorii, în baza art. 592 alin. (1) C. proc. civ., care consacră principiul *accessorium sequitur principale* sub aspect procesual.

*C.A. Alba-Iulia, decizia nr. 123/A/2001,
în M.J.C.P.J. 1999-2002, p. 305*

Prin decizia nr. 123/A/2001 a Curții de Apel Alba-Iulia a fost admis apelul pârâtei împotriva sentinței civile nr. 1431/2000 a

Tribunalului Sibiu, desființată sentința și cauza trimisă spre competență judecată Tribunalului București.

Instanța de apel a reținut că prin sentința menționată a fost admisă cererea formulată de reclamantă și s-a instituit înființarea sechestrului asigurator asupra bunurilor aparținând debitoarei, pentru recuperarea creanței de 3000 mărci germane.

S-a apreciat de prima instanță că sunt îndeplinite prevederile art. 907-908 C. com., pe rolul instanței existând anterior un litigiu care s-a finalizat prin pronunțarea unei hotărâri de obligare a pârâtei la plata sumei de 3000 mărci germane.

Instanța de apel a mai reținut că sentința Tribunalului Sibiu prin care debitoarea a fost obligată la plata sumei de 3000 mărci germane a fost desființată prin decizia nr. 753/A/2000 a Curții de Apel Alba-Iulia și cauza trimisă spre soluționare Tribunalului București. Pe cale de consecință, cererea de instrumentare a măsurilor asiguratorii, având caracter accesoriu litigiului de fond, se impune a fi trimisă spre soluționare aceleiași instanțe, conform prevederilor art. 595 C. proc. civ. și art. 907 C. com.

48. Instanța competentă să judece cererea de sechestrul asigurator. Caracterul accesoriu al cererii în raport de acțiunea de fond

Dacă acțiunea de fond are caracter comercial și este o acțiune în pretenții cu o valoare de peste 100.000 lei, de competența tribunalului în primă instanță, cererea de sechestrul asigurator trebuie soluționată tot de tribunal.

*Trib. București, Secția a III-a civilă,
decizia nr. 2116 din 8 decembrie 2006,
nepublicată*

Prin încheierea pronunțată la data de 10 iulie 2006 de Judecătoria Sectorului 1 București în camera de consiliu în dosarul nr. 21760/299/2006, a fost admisă cererea formulată de reclamanta SC D.I. SRL, în contradictoriu cu pârâții S.A. și N.G.A. S-a dispus înființarea sechestrului asigurător asupra imobilului situat în București, Sector 1, proprietatea pârâților.

Totodată, s-a fixat o cauțiune de 100.000 lei în sarcina reclamantului, ce urma a fi depusă până la data de 21 iulie 2006.

Pentru a se pronunța astfel, instanța a reținut că sunt îndeplinite condițiile art. 591 C. proc. civ., reținând că reclamantii nu au un titlu executoriu și au făcut dovada promovării unei acțiuni, conform certificatului de grefă depus, eliberat de Judecătoria Sectorului 1 București, au o creanță exigibilă, constatată printr-un înscris constând în antecontractul de vânzare-cumpărare, iar imobilul asupra căruia se solicită instituirea sechestrului este proprietatea pârâților.

Împotriva acestei încheieri au declarat recurs pârâții, solicitând admiterea acestuia și modificarea încheierii recurate, în sensul respingerii cererii, cu cheltuieli de judecată.

Primul motiv de recurs este cel prevăzut de art. 304 pct. 9 C. proc. civ., respectiv pronunțarea încheierii recurate cu încălcarea și aplicarea greșită a dispozițiilor art. 907-908 C. com. În susținerea acestui motiv de recurs, recurenții-pârâți au arătat că între părți există raporturi de natură comercială necontestate de intimata-reclamantă, aceasta convocându-i în mod repetat pentru soluționarea litigiului pe cale amiabilă.

Prin cel de-al doilea motiv de recurs, încadrat de recurenții-pârâți în dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ., aceștia au criticat soluția instanței de a pronunța înființarea sechestrului asigurător fără depunerea cauțiunii prevăzute în mod imperativ de dispozițiile art. 908 C. com., sens în care, au susținut recurenții,

instanța ar fi trebuit să pronunțe o încheiere interlocutorie, iar termenul trebuia să fi fost prealabil pronunțării instanței asupra admisibilității sau inadmisibilității cererii, raportat la îndeplinirea acestei obligații.

Analizând recursul în raport de aspectele redată anterior, tribunalul a reținut următoarele:

Intimata-reclamantă a solicitat, în contradictoriu cu recurenții-pârâți, instituirea unui sechestrul asigurător asupra imobilului proprietatea pârâților, situat în București, Sectorul 1, cererea fiind întemeiată pe dispozițiile art. 591 și urm. C. proc. civ.

Potrivit art. 592 C. proc. civ., cererea de sechestrul asigurător se adresează instanței care judecă procesul.

În speță, s-a reținut, din observarea actelor aflate la dosar, că între părțile implicate în proces există raporturi juridice de natură comercială.

Se are în vedere antecontractul de vânzare-cumpărare încheiat între reclamantă – societate comercială care are ca obiect de activitate, conform actului constitutiv depus, inclusiv vânzarea-cumpărare de imobile, și recurenții-pârâți, în calitate de promitenți-vânzători.

Se reține, de asemenea, că intimata-reclamantă a înțeles să procedeze în conformitate cu art. 720¹ C. proc. civ. pentru soluționarea în fond a pricinii.

Instanța de recurs a mai reținut că fondul litigiului vizează acțiunea în pretenții promovată de intimata-reclamantă împotriva recurenților-pârâți, de obligare a acestora la dublul sumei achitate conform clauzelor antecontractului și care raportat la valoarea pretențiilor, atrage competența materială de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului București, Secția a VI-a comercială.

În concluzie, s-a apreciat că, în speță, competența de soluționare a cauzei revine Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, prima instanță soluționând cererea cu încălcarea normelor de competență materială.

Reținând incidența art. 304 pct. 3 C. proc. civ., a fost admis recursul, casată încheierea recurată și cauza trimisă spre competență judecată la Tribunalul București, Secția a VI-a comercială.

Notă: Cererea de sechestru asigurător se soluționează, în primă instanță, de instanța care judecă procesul, conform art. 592 C. proc. civ. În această speță, fondul se judeca de judecătorie, astfel încât și cererea de sechestru trebuia soluționată de instanța care fusese investită cu soluționarea fondului.

În decizia nr. 2156 din 24 noiembrie 2005 a Curții de Apel București, Secția a V-a comercială (în C.A.B.C.P.J.M.C. 2005, p. 435), s-a reținut că acțiunea de instituire a măsurii asigurătorii are un caracter accesoriu și urmează soarta acțiunii de drept comun, iar câtă vreme nu s-a făcut dovada că în acțiunea de drept comun s-a pronunțat o soluție de declinare a competenței teritoriale în favoarea unei instanțe de același grad, nu se poate admite ideea declinării competenței în cererea de sechestru.

49. Raport de drept internațional privat. Poprire asigurătorie. Instanța competentă. Terț poprit de naționalitate străină

Dacă părțile au stabilit printr-o clauză contractuală competența exclusivă a instanțelor române în privința oricărui litigiu apărut în derularea raportului juridic cu element de extraneitate, cererea de instituire a măsurii asigurătorii cade sub jurisdicția instanțelor române, care vor

putea dispune poprirea asiguratorie și asupra conturilor deținute de debitor la bănci aflate în țara de origine.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 24 decembrie 2004,
dosar nr. 13159/2004, nerecurată, nepublicată*

Prin cererea înregistrată sub nr. 13159/2004 la data de 10 decembrie 2004, reclamantele SC J.D. România SRL, J.D.C. SRO au solicitat, în contradictoriu cu pârâta V.I. LTD, înființarea popririi asiguratorii asupra sumelor deținute de pârâtă la Banca C.B., precum și asupra conturilor deținute de pârâtă la băncile din Sofia Bulgaria, până la concurența sumei de 1.391.462 euro, cu titlu de preț al produselor vândute și livrate.

În motivarea acțiunii, reclamantele au arătat că, în conformitate cu art. 22 din contractul încheiat de părți la București la 1 aprilie 2003, acestea au hotărât ca legea aplicabilă contractului de distribuitor unic să fie legea română, iar litigiile ce se vor naște din contract să fie supuse competenței instanțelor române.

În conformitate cu condițiile contractuale, declarațiile vamale de export fac dovada caracterului cert al creanței, iar documentul de transport face dovada pertinentă și concludentă a livrării mărfii.

Creanța este și exigibilă, deoarece scadența stabilită de părți în art. 8 din contract este de maxim 60 de zile de la data vămii mărfurilor.

Pârâta debitoare nu a înțeles să-și execute de bunăvoie obligația esențială de plată a sumelor scadente cu titlu de preț al produselor vândute.

În drept, au fost invocate dispozițiile Legii nr. 105/1992, art. 597, art. 592 C. proc. civ.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut că, în conformitate cu art. 22 din contract și a dispozițiilor Legii nr. 105/1992, este competentă să soluționeze cauza astfel.

Astfel, art. 22 din contract prevede că acesta va fi guvernat de legea română și litigiile se supun jurisdicției românești.

De asemenea, potrivit art. 73 din Legea nr. 105/1992, contractul este supus legii alese prin consens de părți.

Conform art. 152 din aceeași lege, instanțele din România pot dispune, la cerere, măsuri asigurătorii în cazuri urgente, spre a ocroti drepturi, interese sau bunuri care au legătură cu jurisdicția lor, chiar dacă nu sunt competente să soluționeze fondul procesului în care măsurile sunt necesare.

În procesele privind raporturile de drept internațional privat, se aplică legea română, dacă nu s-a dispus altfel, în mod expres, iar instanța română stabilește dacă este vorba de o problemă de drept procedural sau material.

Pe fondul cauzei, instanța a reținut că poprirea este reglementată în dreptul român de dispozițiile art. 597, raportat la art. 592-595 C. proc. civ., precum și art. 907-908 C. com.

Poprirea asiguratorie se poate înființa asupra sumelor datorate sau care se vor datora în viitor, în temeiul unor raporturi juridice existente, în condițiile stabilite de art. 591 C. proc. civ.

Conform art. 591 C. proc. civ., creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată prin act scris și este exigibilă, poate cere înființarea unui sechestru asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat acțiunea.

Reclamantele au făcut dovada intentării acțiunii pe rolul instanței – dosar nr. 13225/2004, cu termen de judecată la data de 13 ianuarie 2005.

Conform art. 8 din contract și a înscrisurilor depuse la dosarul cauzei, reclamantele au o creanță constatată prin înscris și exigibilă.

În aceste condiții, tribunalul a admis acțiunea și a înființat poprirea asupra conturilor pârâtei deschise la Banca B., Sucursala T. Bulgaria, până la concurența sumei de 1.391.462 euro.

Capitolul al II-lea. Sechestrul judiciar

Secțiunea 1. Condiții

50. Încuviințarea sechestrului judiciar în lipsa unui proces. Condiții strict prevăzute de lege. Temerea privind sustragerea bunurilor ce constituie garanția creditorului

Este posibilă instituirea sechestrului judiciar, în lipsa unui litigiu de fond, în condițiile limitativ prevăzute de art. 599 alin. (1) C. proc. civ. Dacă există indicii că temerea creditorului, în sensul că bunurile mobile ce alcătuiesc garanția sa pentru recuperarea creanței pot fi sustrate, este justificată, se impune instituirea măsurii asigurătorii.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 24 august 2005,
dosar nr. 4273/2005, nerecurată, nepublicată*

Prin cererea formulată la data de 10 august 2005, înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, sub nr. dosar nr. 4273/2005, reclamanta SC A.P.E. BV a solicitat, în contradictoriu cu pârâta SC D.C.F. SRL, instituirea sechestrului judiciar asupra următoarelor bunuri ale pârâtei: ruletă electronică, casă de bani, 4 computere, mobilier de birou, până la concurența sumei de 193.300 euro.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că a creditat societatea debitoare cu suma de 199.300 euro, iar la data de 22 iulie 2005 a solicitat restituirea debitului. La 8 august 2005, administratorul pârâtei a comunicat reclamantei că nu poate restitui suma,

întrucât unul dintre asociați a sustras bunuri de la punctul de lucru, astfel încât activitatea curentă nu se mai poate desfășura.

Pârâta, legal citată, nu a depus întâmpinare.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța a reținut că reclamanta are împotriva pârâtei o creanță de 193.300 euro, din suma totală de 199.300 euro, pârâta achitând 6.000 euro. Datoria, arată instanța, rezultă din adresa emisă de pârâtă la 8 august 2005, în care se recunoaște debitul.

Întrucât prin aceeași adresă, administratorul pârâtei aduce la cunoștința reclamantei că un asociat al său a sustras bani și bunuri din patrimoniul pârâtei, motiv pentru care nu se poate restitui debitul, aspect ce rezultă și din plângerea penală formulată împotriva asociatului, tribunalul a apreciat că temerea reclamantei că nu își va putea satisface creanța din cauza lipsei de bunuri în patrimoniul pârâtei este întemeiată, fiind întrunite condițiile art. 599 alin. (1) pct. 3 C. proc. civ. pentru instituirea sechestrului judiciar.

Astfel, potrivit acestui text, sechestrul poate fi instituit chiar fără a exista un proces asupra unor bunuri mobile ce alcătuiesc garanția creditorului, când învederează sau are motive temeinice să se teamă de sustrageri sau deteriorări.

Drept consecință, prin încheierea din 24 august 2005 (dosar nr. 4273/2005) a Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, a fost admisă cererea formulată de reclamanta SC A.P.E. BV împotriva pârâtei SC D.C.F. SRL și s-a dispus instituirea unui sechestrului judiciar asupra bunurilor pârâtei: ruletă electronică, casă de bani, 4 computere, mobilier de birou, până la concurența sumei de 19.300 euro.

În baza art. 600 alin. (3) C. proc. civ., administratorul judiciar a fost numit administratorul pârâtei.

51. Existența unui proces privind bunul. Înțeles. Probarea oportunității înființării sechestrului

1. O cerință esențială pentru instituirea unui sechestr judiciar asupra unui bun, în condițiile art. 598 C. proc. civ., constă în existența unui proces în care să fie pusă în discuție proprietatea sau un alt drept real principal, posesia bunului imobil sau mobil ori folosința sau administrarea unui bun proprietate comună. Acest litigiu trebuie să fie apt ca, la finalizarea sa, bunul conservat prin sechestr să fie predat părții care a câștigat procesul.

2. Simpla existență a unui proces nu justifică, prin ea însăși, luarea măsurii, ci este necesar să fie verificată și o condiție de oportunitate, respectiv să se dovedească necesitatea înființării sechestrului judiciar.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 5 iulie 2005,
dosar nr. 3342/2005, nerecurată, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 16 iunie 2005, reclamanta SC R.G.S. SRL, în contradictoriu cu pârâții SC R.T.S. SRL și R.D. a solicitat ca prin hotărârea care se va pronunța să se dispună înființarea unui sechestr judiciar asupra autoturismului marca Land Rover Free Lander, cu număr de înmatriculare X, numirea ca administrator-sechestr a asociațului G.M. și obligarea pârâților la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii sale, reclamanta arată că la data de 23 decembrie 2004, a cumpărat autoturismul menționat, de la pârâta persoană juridică, în schimbul sumei de 700.000.000 lei, conform chitanței nr. 2809394 din 23 decembrie 2004.

În luna ianuarie 2005, între pârâți a intervenit contractul de vânzare-cumpărare a aceluiași autoturism, pentru suma de 30.862.650

lei, conform facturii fiscale nr. 237 din 26 ianuarie 2005, prin această vânzare reclamantei aducându-i-se un prejudiciu, întrucât prin această înstrăinare fictivă și la un preț derizoriu s-a urmărit împiedicarea intrării ei în posesia autoturismului.

Mai arată că măsura sechestrului este necesară pentru preîntâmpinarea înstrăinării autoturismului unor terți.

Mai arată reclamanta că pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, se află dosarul nr. 2383/2005, având ca obiect autorizarea convocării și prezidării adunării generale a asociaților SC R.T.S. SRL de către asociatul G.M., cu opt puncte pe ordinea de zi, la punctul 3 fiind emiterea și comunicarea facturii în sumă de 700.000.000 lei către SC R.G.S. SRL și predarea autoturismului.

În drept, reclamanta și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 598 și urm. C. proc. civ.

La data de 20 iunie 2005, pârâții au depus la dosarul cauzei întâmpinare, prin care solicită respingerea cererii de sechestru, ca neîntemeiată.

Arată pârâții că reclamanta a mai introdus o altă acțiune, ce a făcut obiectul dosarului nr. 2682/2005, care a fost respinsă, iar pe rolul aceleiași instanțe mai există alte dosare, între aceleași părți, respectiv nr. 2384/2005, având ca obiect nulitatea contractului de vânzare-cumpărare a autoturismului și nr. 3257/2005, având ca obiect revocarea aceluiași contract de vânzare-cumpărare.

Mai arată că R.D. și M.G. au fost asociați cu cote egale, însă, de comun acord, în decembrie 2004, primul s-a retras din societate. Mai arată că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 596 C. proc. civ., procesul principal nepurtând asupra proprietății unui bun sau asupra folosinței unui bun comun.

Prin aceeași întâmpinare, pârâții au mai invocat constatarea unui conflict de interese în ceea ce îl privește pe reprezentantul

reclamantei, verificarea de scripte și înscrierea în fals cu privire la chitanța invocată de către reclamantă și fixarea unei cauțiuni, cereri asupra cărora instanța s-a pronunțat la termenele de judecată din data de 28 iunie 2005 și respectiv 5 iulie 2005.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța a apreciat cererea reclamantei de instituire a unui sechestrul judiciar ca fiind neîntemeiată și urmează să o respingă, pentru considerentele care vor fi reținute în cele ce urmează:

Potrivit dispozițiilor art. 598 C. proc. civ., ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau a altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun imobil sau mobil ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța va putea să încuviințeze, la cererea celui interesat, punerea sub sechestrul judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.

Din dispozițiile legale anterior menționate rezultă, așadar, că pentru a putea fi încuviințată măsura sechestrului judiciar, este necesar să fie îndeplinite două condiții: să existe, cu privire la bunul care se solicită a fi sechestrat, un alt proces, de genul celui menționat de art. 598 C. proc. civ. și, de asemenea, măsura sechestrului să fie necesară pentru conservarea dreptului respectiv.

În cauză, instanța apreciază că nu s-a făcut dovada îndeplinirii nici uneia dintre aceste două condiții.

Astfel, în primul rând, ca o cerință esențială pentru instituirea unui sechestrul judiciar în condițiile art. 598 C. proc. civ. asupra autoturismului în discuție, ar fi fost necesară existența unui alt proces, care să aibă ca obiect proprietatea bunului în cauză.

Or, prin cererea de chemare în judecată, reclamanta menționează doar existența dosarului nr. 2383/2005, având ca obiect autorizarea convocării și prezidării adunării generale a asociaților SC R.T.S. SRL de către asociatul G.M.

Pe lângă împrejurarea că reclamanta nici nu a făcut dovada existenței pe rolul instanței de judecată a acestui proces, tribunalul apreciază că, oricum, un litigiu având acest obiect nu poate reprezenta un proces vizând proprietatea bunului, în sensul art. 598 C. proc. civ., care să permită instituirea sechestrului judiciar.

Sub același aspect, tribunalul mai reține că, la termenul de judecată din data de 21 iunie 2005, la interpelarea instanței, reprezentantul reclamantei a precizat că solicită încuviințarea sechestrului până la soluționarea dosarului nr. 3257/2005.

Din certificatul de grefă depus la dosarul cauzei rezultă că acest din urmă dosar are ca obiect revocarea contractului de vânzare-cumpărare din 26 ianuarie 2005 a autoturismului în cauză, acțiune introdusă de către reclamanta din prezentul dosar.

Deși prin cererea de chemare în judecată reclamanta a invocat un alt dosar ca fiind cel în care s-ar purta litigiul până la a cărui soluționare se solicită încuviințarea sechestrului (respectiv nr. 2383/2005), având în vedere totuși susținerile (doar verbale) ale reprezentantului reclamantei, instanța va analiza însă și posibilitatea ca reclamanta să fi dorit instituirea sechestrului până la soluționarea dosarului nr. 3257/2005.

Chiar și în această situație, tribunalul apreciază însă că tot nu este îndeplinită cerința existenței unui proces în sensul art. 598 C. proc. civ. În acest sens, instanța reține că un asemenea proces trebuie să vizeze însăși proprietatea bunului și, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 1634 și art. 1627 C. civ., trebuie să fie, de asemenea, și un litigiu apt ca la finalizarea acestuia, bunul conservat prin sechestrul să fie predat părții care a câștigat procesul.

Or, astfel cum rezultă din obiectul pricinii înregistrate sub nr. 3257/2005 pe rolul acestei instanțe, nu se poate susține că, urmare a soluționării în fond a acestei pricini, se poate preda și

autoturismul uneia dintre părțile litigante, în condițiile în care reclamanta a solicitat doar revocarea titlului pârâtului R.D.

Tribunalul apreciază că, de asemenea, nici cealaltă condiție impusă prin dispozițiile art. 598 C. proc. civ. nu este îndeplinită în cauză.

Astfel, pe lângă existența unui alt proces, legea prevede că măsura trebuie să fie necesară pentru conservarea dreptului respectiv. Cu alte cuvinte, simpla existență a unui proces nu justifică prin ea însăși luarea măsurii, ci este necesar să fie verificată și o condiție de oportunitate, respectiv să se dovedească necesitatea înființării sechestrului judiciar.

În cauză, reclamanta a susținut necesitatea înființării sechestrului prin înlăturarea pericolului înstrăinării autoturismului. Se observă însă că aceste susțineri rămân simple afirmații, reclamanta neadministrând nicio probă din care să rezulte acest pericol, deși sarcina probei îi incumbă, potrivit principiului *actori incumbit probatio*, statornicit prin dispozițiile art. 1169 C. civ. (cel care face o propunere în fața judecății trebuie să o dovedească).

În același sens, tribunalul mai reține și că înscrisurile pe care părțile le exhibă ca și acte doveditoare ale dobândirii proprietății autoturismului sunt încheiate în decembrie 2004 și respectiv ianuarie 2005, acțiunea prezentă fiind introdusă după aproximativ jumătate de an, perioadă în care bunul nu a mai fost înstrăinat, situație care contrazice susținerile reclamantei privind iminența înstrăinării bunului în discuție.

În consecință, având în vedere cele anterior reținute, constatând că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 598 C. proc. civ., instanța a respins cererea de înființare a sechestrului judiciar ca neîntemeiată.

52. Caracterul litigiului de fond. Scopul măsurii. Oportunitatea instituirii sechestrului. Posibila înstrăinare a bunului. Numirea administratorului-sechestrului

1. Dacă părțile își dispută în litigiul de fond dreptul de proprietate asupra unui bun, ambele susținând că sunt proprietari, exhibând titluri de proprietate diferite, este îndeplinită condiția existenței unui proces în sensul art. 598 C. proc. civ.

2. În situația în care există indicii privind posibila înstrăinare a bunului disputat, este îndeplinită și condiția necesității înființării sechestrului pentru conservarea dreptului și evitarea unor înstrăinări succesive ale imobilului.

3. Atunci când părțile nu au ales de comun acord o terță persoană pentru a îndeplini atribuțiile administratorului-sechestrului, instanța îl poate desemna pe deținătorul bunului.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 4 octombrie 2005,
dosar nr. 4617/2005, nepublicată*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, la data de 2 septembrie 2005, reclamanta SC P. SA, în contradictoriu cu pârâtul A.O., a solicitat instanței ca, prin hotărârea care se va pronunța, să se dispună înființarea unui sechestrul judiciar asupra spațiului comercial proprietatea sa, situat în București, Sector 6 și obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii sale, reclamanta arată că pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, se află dosarul nr. 13020/2004, având ca obiect constatarea nulității contractelor

de vânzare-cumpărare nr. 27 și nr. 28/2003, încheiate între P.X.G. SA și SC P. SA și a actelor subsecvente, autentificat sub nr. 152 și nr. 153/2004, încheiate între SC P. SA și A.O., precum și obligarea părților de a le lăsa în deplină proprietate și posesie spațiul comercial în cauză.

Mai arată că în luna iunie 2005, s-a constatat că spațiul fusese devastat, fiind plin de moloz, fără uși, fără vitrine, cu pereții deteriorați, reclamanta fiind obligată a lua măsuri de protecție, prin instalarea unui post de pază, pe cheltuială proprie. Mai arată că se impune instituirea sechestrului, deoarece există riscul înstrăinării spațiului pe parcursul judecării pricinii.

În drept, reclamanta și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 598-600 C. proc. civ.

La data de 9 septembrie 2005, pârâtul a depus la dosarul cauzei întâmpinare, prin care solicită respingerea cererii de sechestr, ca neîntemeiată.

Arată pârâtul că prin cererea de revendicare formulată, reclamanta a recunoscut că nu se află în posesia spațiului. Arată că spațiul face obiectul contractului de închiriere nr. 248/2004, încheiat cu banca și care urma să fie amenajat și, profitând de faptul că în spațiu nu se desfășurau activități zilnice, reprezentanții reclamantei au pătruns în spațiu prin efracție, ocupându-l cu forța.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța a apreciat cererea reclamantei de instituire a unui sechestr judiciar ca fiind întemeiată și a admis-o, pentru considerentele care vor fi reținute în cele ce urmează:

Potrivit dispozițiilor art. 598 C. proc. civ., ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau a altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun imobil sau mobil ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța va putea să încuviințeze, la cererea celui interesat, punerea sub sechestr

judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.

Din dispozițiile legale anterior menționate rezultă, așadar, că pentru a putea fi încuviințată măsura sechestrului judiciar, este necesar să fie îndeplinite două condiții: să existe cu privire la bunul care se solicită a fi sechestrat un alt proces, de genul celui menționat de art. 598 C. proc. civ. și, de asemenea, măsura sechestrului să fie necesară pentru conservarea dreptului respectiv.

În cauză, instanța apreciază că subzistă existența acestor două condiții, fiind, așadar, îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii de instituire a unui sechestr judiciar.

Astfel, în primul rând, ca și o cerință esențială pentru instituirea unui sechestr judiciar în condițiile art. 598 C. proc. civ., tribunalul reține că s-a făcut dovada existenței unui proces principal, care să aibă ca obiect discutarea proprietății imobilului în cauză. Din certificatul de grefă depus la dosarul cauzei, rezultă că pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, se află dosarul nr. 13020/2004, în care se solicită de către reclamanta SC P. SA revendicarea (lăsarea în deplină proprietate și posesie) spațiului comercial situat în București, Sector 6. În aceste condiții, rezultă cu evidență că subzistă cerința legală anterior menționată, de existență a unui litigiu principal privind proprietatea unui bun imobil, litigiu până la a cărui soluționare să se instituie sechestrul judiciar.

Tribunalul apreciază că, de asemenea, și cealaltă condiție impusă prin dispozițiile art. 598 C. proc. civ. este îndeplinită în cauză.

Astfel, pe lângă existența unui alt proces, legea prevede că măsura sechestrului trebuie să fie necesară pentru conservarea dreptului respectiv. Cu alte cuvinte, simpla existență a unui proces nu justifică prin ea însăși luarea măsurii, ci este necesar să fie

verificată și o condiție de oportunitate, respectiv să se dovedească necesitatea înființării sechestrului judiciar. În cauză, reclamanta a susținut necesitatea înființării sechestrului prin înlăturarea pericolului înstrăinării imobilului.

Tribunalul, analizând materialul probator administrat în cauză, a apreciat că este îndeplinită și această condiție. Astfel, suntem în situația în care ambele părți litigante susțin că le aparține proprietatea imobilului în cauză și, mai mult, ambele prezintă titluri de proprietate asupra aceluiași imobil-spațiu comercial: reclamanta SC P. SA exhibă sentința civilă nr. 9128 din 4 iulie 2002 a Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, prin care se constată că este proprietara spațiului comercial în discuție, iar pârâtul A.O. prezintă contractul de vânzare-cumpărare, autentificat sub nr. 152 din 20 ianuarie 2004 la BNP Ș.C.Ș.G., prin care a dobândit proprietatea asupra aceluiași spațiu comercial, prin cumpărare de la SC P. SA.

Mai mult, din adresa nr. 371 din 5 septembrie 2005, emisă de SC T.G.S. SRL (unitate de pază angajată de către reclamantă), rezultă că există indicii ale posibilității înstrăinării spațiului comercial în discuție.

În condițiile în care există aceste indicii privind eventuala intenție de înstrăinare a imobilului și, mai ales, față de existența a două titluri de proprietate diferite asupra aceluiași imobil, aparținând părților litigante, pentru a se evita înstrăinarea imobilului până la soluționarea litigiului principal (în care, prin compararea titlurilor din cadrul acțiunii în revendicare, se va stabili căreia dintre părțile litigante îi va reveni proprietatea spațiului comercial), tribunalul apreciază că măsura sechestrului judiciar este necesar a fi instituită, tocmai pentru conservarea dreptului și evitarea unor înstrăinări succesive ale imobilului.

În consecință, având în vedere cele anterior reținute, apreciind că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 598 C. proc. civ.,

instanța a admis cererea de înființare a sechestrului judiciar, aceasta apărând ca o măsură provizorie, până la soluționarea dosarului nr. 13020/2004.

Având în vedere dispozițiile art. 600 alin. (2) C. proc. civ., instanța l-a desemnat administrator-sechestrul pe pârât. Sub acest aspect, instanța a avut în vedere că părțile nu au desemnat de comun acord o terță persoană (fiecare propunând o altă persoană), situație în care tribunalul a desemnat pe deținătorul bunului.

Chiar dacă în prezent, astfel cum rezultă din cercetarea sumară a raporturilor juridice dintre părți, pe care instanța trebuie să o facă în procedura instituirii sechestrului judiciar, ar apărea că pârâtul nu mai are posesia bunului, datorită instituirii de către chiar reclamantă a unui post de pază la imobil, instanța apreciază că poate fi numit administrator-sechestrul pârâtul. Aceasta deoarece sechestrul se instituie pentru a se conserva situația anterioară izbucnirii litigiului judiciar dintre părți, or, anterior instituirii pazei materiale a imobilului, posesia o avea pârâtul.

53. Insolvabilitatea debitorului. Garanția creditorului. Acțiune pauliană pentru desființarea actului de înstrăinare a bunurilor urmărite pentru realizarea creanței. Netemeinicia cererii de desemnare a executorului judecătoresc de către instanță

1. Sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 599 alin. (1) pct. 2 și 3 C. proc. civ. în situația în care debitorul, după pronunțarea titlului executoriu, a înstrăinat activele sale și a fost evacuat din cauza rezilierii contractului ce constituie titlul sediului, pentru neplata chiriei, aflându-se în stare de insolvabilitate.

2. Este îndeplinită și condiția „existenței unui proces” în sensul art. 598 C. proc. civ., dacă actul de înstrăinare a bunurilor ce alcătuiau garanția creditorului face obiectul acțiunii pauliene promovate de creditor, al cărei efect, în ipoteza admiterii, constă în inopozabilitatea față de creditor a transferării proprietății, care poate urmări bunurile ca și cum nu ar fi ieșit din patrimoniul debitorului.

3. Desemnarea executorului judecătoresc care se va prezenta pentru darea în primire a bunurilor și va întocmi procesul-verbal de sechestrul, reprezentând o chestiune ce pune în discuție modalitatea de executare a sechestrului, nu este la latitudinea instanței care l-a pronunțat.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 26 mai 2005,
dosar nr. 2868/2005, nepublicată*

Prin cererea înregistrată sub nr. 2868/2005, reclamanta SC M.A.L. & T. SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâții SC E.A. SRL, SC. E. SRL și S.N., înființarea sechestrului judiciar asupra bunurilor mobile care formează obiectului de vânzare-cumpărare încheiat între pârâtele persoane juridice, cu încredințarea pazei bunurilor sechestrate pârâtei S.N. și desemnarea executorului judecătoresc G.J. pentru darea bunurilor în sechestrul și întocmirea procesului-verbal, cu cheltuieli de judecată.

În susținerea cererii, reclamanta a arătat că este creditoarea pârâtei E.A. SRL, conform titlului executoriu reprezentat de sentința comercială nr. 1024/2004 a Tribunalului București și a solicitat revocarea contractului de vânzare-cumpărare încheiat între pârâtele persoane juridice, prin care debitoarea și-a creat starea de insolvabilitate, transferându-și activele în scopul fraudării creditorului următor.

Astfel, denumirea celor două societăți este asemănătoare, obiectul de activitate similar, iar actul de vânzare-cumpărare este scris de pârâta S.N., care semnează factura atât la rubrica de cumpărător, cât și la cea de vânzător.

A mai arătat că bunurile asupra cărora se solicită instituirea sechestrului îndeplinesc condițiile art. 599 pct. 2 și 3 C. proc. civ., respectiv sunt dintre cele cu privire la care există temerea că vor fi sustrate de posesor, alcătuiesc garanția societății creditoare, având în vedere insolvabilitatea debitoare, iar în condițiile în care există un proces cu privire la ele, înființarea sechestrului se impune pentru conservarea dreptului creditoarei.

Au fost invocate și dispozițiile art. 600 C. proc. civ.

Cercetând actele și lucrările dosarului, tribunalul a reținut:

Potrivit art. 598 C. proc. civ., atunci când există un proces asupra proprietății sau posesiei unui lucru mișcător sau nemișcător, asupra administrării sau folosinței unui bun comun, instanța va putea, la cererea celui interesat și cu citarea părților, să încuviințeze sechestrul bunului a cărui proprietate, posesie, administrare sau folosință se discută, putând obliga pe reclamant la plata unei cauțiuni, ce se va fixa de judecător.

În condițiile art. 599 alin. (1) pct. 2 și 3 C. proc. civ., aceeași măsură asigurătorie se poate solicita și cu privire la un bun față de care cel interesat are motive temeinice să se teamă că va fi sustras, distrus sau alterat de posesorul său actual, respectiv asupra unor bunuri mobile care alcătuiesc garanția creditorului, atunci când acesta învederează că insolvabilitatea debitorului său sau are motive temeinice să bănuiască că debitorul va fugi sau să se teamă de sustrageri sau deteriorări.

În speță, reclamanta este creditoarea pârâtei E.A., conform titlului executoriu reprezentat de sentința comercială nr. 1024/2004.

Ulterior pronunțării titlului executoriu, debitoare a înstrăinat pârâtei SC E. SRL bunurile asupra cărora se solicită instituirea sechestrului judiciar, conform facturii nr. 162508/2004, iar prin procesele-verbale încheiate de executorul judecătoresc G.J. la 7 decembrie 2004 și 7 martie 2005, s-a consemnat că debitorul nu mai funcționează la vechea adresă, fiind evacuat în urma rezilierii contractului din cauza neplății chiriei, respectiv că bunurile găsite la punctul de lucru din București, aparțin SC E. SRL.

Actul de înstrăinare a bunurilor ce alcătuiau garanția creditorului face obiectul acțiunii pauliene promovate de creditor, al cărei efect, în ipoteza admiterii, constă în inopozabilitatea transferării proprietății față de creditor, care poate urmări bunurile ca și cum nu ar fi ieșit din patrimoniul debitorului.

În considerarea temeiurilor acțiunii pauliene susținute de înscrisurile depuse la dosar și dovezile cu privire la insolabilitatea debitorului, instanța a reținut probată necesitatea instituirii sechestrului judiciar, ca măsură utilă conservării bunurilor pe perioada cât durează procesul ce face obiectul dosarului nr. 28622005 al Tribunalului București, pentru evitarea pericolului înstrăinării potrivit dispozițiilor art. 598, art. 599 pct. 2 și 3 C. proc. civ. în persoana pârâtei S:N. Ca reprezentat al pârâtei, a reținut că nu este supus riscului unui prejudiciu, câtă vreme înființarea sechestrului nu presupune nefolosirea bunului.

Cât privește cererea de desemnare a executorului judecătoresc care se va prezenta pentru darea în primire a bunurilor și întocmirea procesului-verbal de sechestr, aceasta este lipsită de temei legal, reprezentând o chestiune ce pune în discuție modalitatea de executare a sechestrului, care nu este la latitudinea instanței care l-a pronunțat.

În baza considerentelor expuse, tribunalul a admis cererea în parte, a dispus înființarea sechestrului judiciar asupra bunurilor mobile în discuție și care formează obiectul contractului de

vânzare-cumpărare încheiat între părâte, conform facturii fiscale nr. 162508/2004 și a respins ca neîntemeiată cererea de desemnare a executorului judecătoresc G.J. pentru darea în primire a bunurilor. Pârătele au fost obligate la plata cheltuielilor de judecată.

Notă: Încheierea a devenit irevocabilă prin decizia comercială nr. 1132 din 29 septembrie 2005 a Curții de Apel București, Secția a VI-a comercială, prin respingerea recursului ca nefondat.

54. Cercetarea cererii. Rolul activ al instanței. Condiții pentru admisibilitatea cererii, în lipsa unui litigiu de fond

În examinarea cererii de instituire a măsurii sechestrului judiciar, revine instanței sarcina, conform art. 129 C. proc. civ., de a pune în vedere reclamantului să dovedească intentarea acțiunii de fond sau să aprecieze dacă este necesară instituirea măsurii, în lipsa unui proces, dacă există temerea că bunul va fi distrus, sustras sau alterat de posesorul său actual.

*C.A. București, Secția a V-a comercială,
decizia nr. 1554 din 24 octombrie 2005,
în C.A.B.C.P.J.M.C. 2005, p. 445*

Prin încheierea pronunțată la data de 3 martie 2005, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, a respins excepția necompetenței materiale a instanței, invocată de pârâtă, ca neîntemeiată.

A admis excepția inadmisibilității și a respins acțiunea formulată de reclamantul C.D.R., în contradictoriu cu pârătele SC E.A.C. SRL și B.E.A., ca inadmisibilă.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond a reținut, în ceea ce privește excepția necompetenței materiale de drept comun, că în art. 19 alin. (2) din contractul de societate, deși se prevede că litigiile intervenite între asociați se vor rezolva pe cale amiabilă, iar în caz de divergențe ce nu pot fi soluționate altfel, se va apela la un arbitru neutru și, în ultimă instanță, se va apela la instanța de drept comun, nu se stipulează că litigiile vor fi soluționate de o instanță arbitrală.

În aceste condiții, competentă să soluționeze litigiul este instanța de drept comun, potrivit dispozițiilor art. 598 C. proc. civ.

În ceea ce privește excepția inadmisibilității acțiunii, instanța de fond a apreciat că acțiunea este inadmisibilă față de dispozițiile art. 598 alin. (1) C. proc. civ., deoarece reclamantul nu a făcut dovada că pe rolul instanței la data introducerii cererii se afla o altă acțiune vizând fondul cauzei, în lipsa acesteia neputându-se discuta cererea de sechestrul judiciar.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs reclamantul C.D.R. și pârâta SC E.A.C., recursurile fiind înregistrate pe rolul Curții de Apel București, Secția a V-a comercială, sub nr. 856/2005.

Reclamantul critică hotărârea, deoarece instanța a respins cererea ca inadmisibilă, fără a intra în cercetarea fondului și fără a-și exercita rolul activ potrivit art. 129 C. proc. civ., în sensul de a solicita reclamantului să facă dovada situației pretinse.

Pârâta SC E.A.C. SRL a susținut, prin recursul său, întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 3 și 9 și art. 304 pct. 1 C. proc. civ. că instanța de fond a respins excepția necompetenței materiale fără o motivare pertinentă, deoarece potrivit contractului de societate autentificat sub nr. 98 la BNP S.C.D. la 17 ianuarie 2003, reclamantul trebuia să urmeze procedura arbitrală la momentul când a introdus acțiunea, apoi să sesizeze tribunalul comercial.

Curtea, analizând actele și lucrările dosarului, a constatat următoarele:

Recursul pârâtei este nefondat. Prin petitul cererii sale de sechestru judiciar, reclamantul a învederat instanței că solicită punerea sechestrului asupra bunurilor ce formează patrimoniul societății pârâte, deoarece există pericolul ca aceste bunuri să fie înstrăinate de către pârâta B.E.A., în calitate a acesteia de administrator al bunurilor, între părți existând un proces de excludere a pârâtei B.E.A. din SC E.A.C. SRL.

În contractul de societate se prevede că excluderea unuia dintre asociați se face prin hotărâre judecătorească. În această situație, cum cererea principală este de competența instanței de judecată, respectiv a tribunalului, nu numai datorită contractului părților, dar și datorită dispozițiilor legale statuate de Legea nr. 31/1990, și cererea accesorie sau incidentală, reprezentată de cererea de sechestru, este de competența aceleiași instanțe, potrivit art. 17 C. proc. civ.

Așa fiind, reclamantul nu era obligat să facă dovada promovării mai întâi a unei cereri arbitrale. Litigiul dintre părți nefiind de natură patrimonială și născut în legătură cu problemele societare, ci vizând excluderea unuia dintre asociați, ceea ce atrage competența de plin drept a instanței judecătorești.

Recursul declarat de reclamant a fost apreciat ca fondat, pentru considerentele ce vor fi redată în continuare.

Potrivit dispozițiilor art. 599 alin. (2) C. proc. civ., sechestrul judiciar se poate încuviința „chiar fără a exista un proces” asupra unui bun cu privire la care cel interesat are motive temeinice să se teamă că va fi sustras, distrus sau alterat de posesorul său actual.

În speță, reclamantul a învederat prin cererea sa că există pericolul ca pârâta să înstrăineze bunurile societății, părțile aflându-se într-un litigiu de fond, care vizează excluderea pârâtei din societate.

În exercitarea rolului său activ la care obligă expres dispozițiile art. 129 C. proc. civ., judecătorul fondului putea să dispună reclamantului să facă dovada procesului de fond, despre care a făcut vorbire în petitul acțiunii sau să aprecieze pe fondul cauzei, dacă sunt incidente dispozițiile art. 599 C. proc. civ., ceea ce face inutilă existența litigiului de fond.

Prin certificatul de grefă depus în recurs, reclamantul a făcut dovada existenței procesului având ca obiect excluderea pârâtei din societate.

În temeiul art. 312 C. proc. civ., Curtea a admis recursul reclamantului, a casat încheierea atacată și a trimis cauza pentru continuarea judecății.

55. Sechestrul judiciar asupra unui imobil. Necesitatea identificării imobilului

Pentru instituirea sechestrului judiciar asupra unui imobil și executarea măsurii asigurătorii în condiții de legalitate, este imperios necesar ca bunul ce face obiectul măsurii să fie precis determinat sau determinabil. Nu este îndeplinită această condiție dacă dreptul de proprietate afirmat de părți nu poartă asupra aceluiași bun.

*C.A. București, Secția a IX-a comercială,
decizia nr. 224/R din 4 noiembrie 2005,
în C.A.B.C.P.J.M.C. 2005, p. 533*

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București sub nr. 2670/2004, reclamantii D.B., Ș.N., IML și PVC au solicitat instanței instituirea unui sechestrul judiciar, în contradictoriu cu pârâtii D.E., SC A.C. SRL, asupra imobilului aflat în litigiu, respectiv asupra terenului în suprafață totală de 10.000 mp, situat în jud. Ilfov.

Prin încheierea pronunțată la 11 aprilie 2005, Tribunalul București a respins cererea ca nefondată.

Tribunalul a constatat că este îndeplinită condiția de admisibilitate cu privire la existența pe rol a unui litigiu care să privească dreptul real de proprietate asupra imobilului, făcându-se dovada că pe rolul Curții de Apel București se află apelul declarat de reclamanti la 8 noiembrie 2004 împotriva sentinței civile nr. 721/2004 a Tribunalului București, prin care s-a respins cererea în revendicarea terenului de 10.000 mp.

Articolul 598 C. proc. civ. permite luarea acestei măsuri atunci când ea este necesară pentru conservarea dreptului.

Reclamantii au susținut necesitatea încuviințării măsurii prin pericolul înstrăinării imobilului de către pârâți și prin posibilitatea continuării de societatea pârâtă a lucrărilor de construcții a ansamblului rezidențial de 24 vile la adresa în discuție, împrejurare care ar face dificilă predarea posesiei către reclamanti.

Față de soluția pronunțată în primă instanță pe fondul cererii în revendicare, tribunalul a apreciat ca neîntemeiată cererea de încuviințare a sechestrului judiciar.

Astfel, acțiunea în revendicare a fost respinsă pentru lipsa calității procesuale a reclamanților, motivat de faptul că, în compararea titlurilor de proprietate, nu s-a dovedit existența în patrimoniul reclamanților a dreptului de proprietate pretins, constatându-se că imobilul în litigiu a fost dobândit în proprietate de autorul lor, prin vânzare-cumpărare, însă a trecut în patrimoniul statului, prin confiscarea averii, efect al condamnării penale a autorului lor.

Reținându-se că pedeapsa complementară a confiscării averii nu a fost desființată printr-o cale extraordinară de atac, s-a constatat că reclamantii nu au în patrimoniu dreptul pretins.

Împotriva încheierii au declarat recurs reclamantii.

Recursul a fost apreciat ca nefondat, pentru considerentele ce vor fi redată în continuare.

Măsura sechestrului judiciar, ca măsură procesuală civilă din ansamblul măsurilor prevăzute de lege, este o măsură energică, având efectul indisponibilizării temporare a imobilului asupra căruia poartă litigiul între părți și ea trebuie justificată de necesitatea conservării dreptului pretins.

Contrar celor susținute de tribunal și celor invocate de intimată, instanța investită cu soluționarea cererii de sechestr judiciar nu este ținută să evalueze drepturile pe care părțile le opun, nici să cântărească în favoarea cui ar opera aparența de drept.

Ca atare, instanța de fond, motivându-și soluția în corelație cu sentința asupra cererii în revendicare formulată de recurenți, a pronunțat o soluție netemeinică, ale cărei considerente vor fi substituite de cele ce urmează.

Pentru soluționarea unei cereri de sechestr judiciar, instanța trebuie să constate îndeplinirea condiției premise: existența pe rol a unui proces privind dreptul de proprietate sau alt drept real principal, fiind o cerere formulată în condițiile art. 598 C. proc. civ. și să aprecieze dacă măsura este necesară pentru conservarea dreptului respectiv.

Condiția formală de admisibilitate a cererii de sechestr este îndeplinită, deoarece între părți există proces pe rol asupra proprietății terenului din com. V., jud. Ilfov, astfel cum rezultă din petitul cererii înregistrate sub nr. 4221/2003, în prezent cauza aflându-se în apel.

Recurenții-reclamanti afirmă un drept de proprietate asupra unui teren în suprafață de 10.000 mp, în timp ce intimata a dobândit o suprafață de 14.703,39 mp prin contract de vânzare-cumpărare, autentificat sub nr. 4493/2002.

Fată de aceste împrejurări, Curtea a constatat că dreptul de proprietate afirmat de fiecare dintre părți, nu poartă asupra aceluiasi imobil, întinderea dreptului fiind diferită pentru fiecare dintre ele, iar încuviințarea sechestrului judiciar trebuie să vizeze un imobil precis determinat sau determinabil, în funcție de vecinătăți, astfel încât cu ocazia executării măsurii și a încheierii procesului-verbal de executorul judecătoresc, în conformitate cu art. 600 C. proc. civ., să nu se indisponibilizeze un alt imobil decât cel asupra căruia poartă procesul.

Astfel, Curtea a apreciat că este inutil a se aprecia dacă măsura este necesară pentru conservarea dreptului, recurenții având la îndemână alte mijloace legale pentru menținerea situației juridice actuale și a stării de fapt prezentate a terenului, cu privire la care pretind un drept de proprietate în limita a 10.000 mp.

În baza art. 312 C. proc. civ., Curtea a respins recursul, ca nefondat.

56. Oportunitatea înființării sechestrului. Criterii de determinare

Acțiunile prin care debitorul deteriorează bunul sau îl privează pe coproprietar de atributele dreptului său de proprietate pot constitui motive temeinice pentru înființarea sechestrului judiciar asupra bunului în litigiu.

*I.C.C.J., Secția comercială,
decizia nr. 1891 din 27 martie 2003,
www.scj.ro*

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 4 București, reclamanta SC G.C. SRL a chemat în judecată pe pârâțul P.D., solicitând instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța, să dispună instituirea unui sechestrul judiciar asupra autoturismului

marca Dacia 1310 de culoare alb, an fabricație 1998, înmatriculat sub nr. B. pe numele numitei P.G., cu cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. 3098 din 20 martie 2000, pronunțată în dosarul nr. 3225/2000, Judecătoria Sector 4 București a respins acțiunea reclamantei ca neîntemeiată, întrucât reclamanta nu a făcut dovada necesității înființării sechestrului judiciar.

Prin decizia nr. 1807/A, pronunțată în dosarul nr. 2891/2000, Tribunalul București, Secția a V-a civilă și de contencios administrativ, a admis apelul împotriva sentinței civile nr. 3098/2000 a Judecătoriei Sector 4 București, a desființat sentința atacată și a trimis cauza spre soluționare Secției comerciale a Tribunalului București, admitând excepția necompetenței materiale a Judecătoriei Sector 4 București, invocată de apelanta-pârâtă.

Tribunalul București, Secția comercială, în baza art. 596 alin. (1) C. proc. civ., a obligat reclamanta la plata unei cauțiuni în cuantum de 5.000.000 lei.

Prin sentința civilă nr. 8753 din 20 decembrie 2000, Tribunalul București, Secția comercială, a respins acțiunea formulată de reclamanta SC G.C. SRL ca neîntemeiată.

Pentru a se pronunța astfel, instanța a reținut că acțiunea reclamantei este neîntemeiată, întrucât, conform art. 1632 C. civ. și art. 596 C. proc. civ., reclamantul trebuia să dovedească necesitatea înființării sechestrului, simpla existență a unui proces asupra proprietății sau posesiei unui bun mobil nu justifică prin ea însăși luarea acestei măsuri, ci trebuie să dovedească necesitatea înființării.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel în termen, motivat și legal timbrat, SC G.C. SRL, criticile vizând nelegalitatea și netemeinicia sentinței atacate.

Astfel, apelanta, în esență, susține că cererea îndeplinește condițiile legale pentru admiterea sechestrului, cu atât mai mult cu cât este vorba de un autoturism, pentru care nu mai este nevoie de

vreo dovadă că există pericolul deteriorării, acesta putând fi supus oricând distrugerii printr-un eveniment rutier.

Curtea de Apel București, Secția a V-a comercială, prin decizia nr. 74 din 2 aprilie 2001, a admis apelul reclamantei și, în consecință, a schimbat sentința apelată, în sensul că a admis acțiunea și a încuviințat sechestrul judiciar asupra autoturismului marca Dacia T., an fabricație 1998, nr. înmatriculare B și a numit sechestrul judiciar pe P.G. și s-a luat act că nu se solicită cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, tribunalul a reținut că, în cauză, reclamanta a demonstrat necesitatea instituirii acestei măsuri, întrucât însăși natura obiectului material al litigiului, autoturism, justifică luarea măsurii asigurătorii solicitate, fiind evident că utilizarea acestuia de către pârât conduce la deteriorarea mașinii și există pericolul ca bunul să dispară sau să se distrugă înainte de soluționarea litigiului, așa încât sunt îndeplinite condițiile art. 596 C. proc. civ., raportate la art. 1632 C. civ.

Nemulțumit de această soluție, pârâtul P. a declarat recurs, criticând soluția pronunțată pentru nelegalitate și netemeinicie, susținând, în esență, că reclamanta nu a făcut dovada existenței unui litigiu și nici dovada necesității înființării sechestrului judiciar, fiind în sarcina reclamantei.

Pârâtul a mai susținut, în recursul său, că cererea de sechestrul judiciar nu îndeplinește cerințele legale prevăzute de art. 596 C. proc. civ. și art. 1632 C. civ. și că greșit a fost numită P.G., care este asociat și conduce două firme de taximetre, în raport cu obiectul firmelor, căci reprezintă un real pericol pentru prezentul litigiu.

Recursul este fondat, pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 598 alin. (1) C. proc. civ., ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau a unui alt drept real accesoriu,

asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil ori asupra folosinței sau administrării unui bun proprietate comună, instanța competentă pentru judecarea cererii principale va putea să încuviințeze, la cererea celui interesat, punerea sub sechestrul judiciar a bunului, dacă această măsură este necesară pentru conservarea bunului respectiv.

Din chiar enunțul textului citat rezultă că instituția sechestrului judiciar are ca scop conservarea unui bun determinat care formează obiectul litigiului dintre părți, iar cererea pentru încuviințarea unui sechestrul judiciar trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- să existe un proces cu privire la proprietatea sau posesiunea bunului care formează obiectul judecății;
- instanța de judecată să considere această măsură necesară pentru conservarea dreptului, respectiv depunerea unei cauțiuni.

Sechestrul judiciar reprezintă o măsură cu caracter facultativ, instanța de judecată neputând fi obligată să încuviințeze cererea, decât dacă reclamantul învederează împrejurări care să justifice luarea acestei măsuri, fie deteriorarea bunului în litigiu ori privarea celui alt coproprietar de fructele sau veniturile la care este îndreptățit.

Depunerea reclamantei a certificatului constatator potrivit căruia se atestă existența unui litigiu referitor la autoturism, nu justifică necesitatea luării măsurii sechestrului judiciar și, în același timp, nu este suficientă.

Astfel, necesitatea trebuie să rezulte din pericolul de degradare, de dispariție, de înstrăinare a bunului, fiind în sarcina reclamantei să facă dovada unei astfel de situații.

Or, din examinarea actelor dosarului, Curtea apreciază că instanța de apel, nelegal și netemeinic, a încuviințat cererea de sechestrul judiciar, deoarece reclamanta nu a făcut dovezi în acest sens, nefiind îndeplinite condițiile de lege precitate.

Iar, pe de altă parte, măsura fiind facultativă, instanța putând să dispună în sensul admiterii cererii de sechestrul judiciar numai în condițiile în care face dovada necesității acestei măsuri, respectiv acțiunile prin care debitorul deteriorează bunul sau îl privează pe coproprietar de atributele dreptului său de proprietate, ceea ce nu este cazul în speță.

Așa fiind, Curtea a admis recursul, a modificat decizia atacată în sensul respingerii apelului reclamantei împotriva sentinței tribunalului, ca nefondat.

57. Obiectul litigiului de fond. Somație de plată. Netemeinicia cererii de instituire a sechestrului judiciar

Dacă reclamantul nu supune judecății un litigiu referitor la proprietatea sau posesia asupra unui bun mobil sau imobil, ci a investit instanța cu o cerere în emiterea ordonanței conținând somația de plată, invocând un drept de creanță împotriva debitorului, nu poate fi instituit sechestrul judiciar asupra bunurilor debitorului.

*Trib. Constanța, sentința civilă nr. 3304/Com.
din 21 mai 2002, nerecurată,
în T.C.C.J.M.C. 2000-2002, p. 500*

Reclamanta a solicitat ca, în raport de dispozițiile art. 598 și urm. C. proc. civ., să se dispună instituirea sechestrului judiciar asupra bunurilor pârâtei și ale administratorului acesteia.

Cererea a fost motivată prin faptul că derularea normală a raporturilor comerciale dintre cele două societăți a fost împiedicată de neexecutarea obligațiilor asumate de pârâtă, care nu a livrat integral marfa contractată. În aceste condiții, s-a solicitat instanței, prin acțiune separată, soluționarea litigiului intervenit între părțile contractante și obligarea furnizorului pârât la resti-

tuirea sumei de 731.603.880 lei, reprezentând contravaloarea mărfii nelivrate.

Potrivit art. 598 C. proc. civ., măsura sechestrului judiciar se poate lua ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau altui drept real principal, asupra posesiunii unui bun mobil sau imobil, dacă acest lucru este necesar pentru conservarea dreptului pretins.

În speță, reclamantul nu a supus judecății un litigiu referitor la proprietatea sau posesia unui bun mobil sau imobil, ci la un drept de creanță împotriva debitorului obligației contractuale.

Pe de altă parte, acțiunea formulată de reclamant pentru valorificarea dreptului de creanță nu implică o judecată pe dreptul comun, fiind formulată în condițiile O.G. nr. 5/2001.

Față de aceste considerente, acțiunea reclamantului apare ca nefondată.

58. Interpretarea clauzelor contractuale prin care sunt interzise măsurile asigurătorii. Admisibilitatea sechestrului judiciar

Clauza din contractul de leasing, conform căreia activul ce face obiectul contractului nu poate face obiectul măsurilor asigurătorii, trebuie interpretată în sensul că se referă la acțiunile declanșate împotriva utilizatorului, atâta timp cât acesta nu este proprietarul bunului, fără a împiedica luarea măsurii sechestrului judiciar dacă sunt îndeplinite toate condițiile legale.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 9 noiembrie 2006,
dosar. nr. 35384/3/2006, nepublicată*

Prin cererea înregistrată sub nr. 35384/3/2006, disjunsă din dosarul nr. 29199/3/2006, reclamanta SC B.I.E. SRL a solicitat instanței instituirea unui sechestrul judiciar asupra imobilului hală de asamblare și teren aferent situate în București, Sector 2, precum și asupra imobilului secție de producție, parter, situate în București, Sector 1, până la soluționarea irevocabilă a acțiunii principale, cu încredințarea bunurilor sechestrate către reclamantă și înscrise în Cartea funciară.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că sunt îndeplinite condițiile art. 598 C. proc. civ., existând un proces asupra proprietății imobilelor, măsura fiind necesară pentru conservarea dreptului dobândit prin contractul de leasing imobiliar, cu clauză irevocabilă de vânzare nr. 917/2003.

În drept, a invocat art. 593 alin. (3), art. 598 și art. 600 C. proc. civ., iar în justificarea cererii, a depus înscrisuri.

La termenul din 9 noiembrie 2006, pârâta SC S. SA a depus întâmpinare, prin care a invocat excepția inadmisibilității cererii de instituire a sechestrului judiciar asupra terenului, având în vedere că terenul nu face obiectul contractului de leasing imobiliar și excepția lipsei de interes a reclamantei în justificarea acestei măsuri, atâta timp cât se află în posesia bunului. Totodată, a susținut că cererea este inadmisibilă și față de art. 26 din contractul de leasing, potrivit căruia activul nu poate fi supus niciunei măsuri sau proceduri asigurătorii.

Pe fond, a solicitat respingerea ca neîntemeiată a cererii, cu motivarea că nu este îndeplinită condiția art. 598 C. proc. civ., în sensul că măsura nu este necesară, atâta timp cât activul construcție este în posesia reclamantei și aceasta refuză să dea curs notificării privind restituirea spațiului.

În subsidiar, a susținut că paza bunului sechestrat nu ar putea fi atribuită reclamantei în calitate de administrator al sechestrului.

deoarece nu ar putea îndeplini acte de administrare și conservare în bune condiții.

Totodată, a solicitat, ca în cazul admitterii cererii, să fie obligată reclamanta la plata unei cauțiuni de 30% din valoarea contractului de leasing, întrucât această măsură îi poate crea prejudicii mari, în calitate de proprietar, din cauza duratei îndelungate a litigiului de fond.

În ceea ce privește excepțiile invocate, instanța a apreciat că sunt neîntemeiate, întrucât toate argumentele invocate nu justifică excepțiile procesuale, ci constituie aprecieri de fond și vor fi analizate pe fondul cauzei.

Deliberând asupra cererii, instanța a reținut că poate încuviința punerea unui sechestr judiciar asupra unui bun, ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau a altui drept real principal cu privire la acesta, dacă măsura este necesară pentru conservarea dreptului respectiv, conform art. 598 C. proc. civ.

În speță, se constată că dosarul nr. 29199/3/2006 al aceleiași instanțe are ca obiect un proces asupra dreptului de proprietate cu privire la imobilul teren și construcție situat în București, Sector 2 și asupra construcției din București, Sector 1, fiind îndeplinită astfel prima cerință legală pentru instituirea măsurii asigurătorii.

În acest cadru, instanța a respins ca neîntemeiată apărarea pârâtei privind faptul că terenul nu a constituit obiectul contractului de leasing nr. 917/2003, ce a stat la baza cererii reclamantei, atâta timp cât și dreptul de proprietate asupra acestuia formează obiectul dosarului menționat anterior.

În ceea ce privește clauza inserată de părți în art. 26 din contract, se constată că aceasta nu are incidență, deoarece părțile au avut în vedere alte împrejurări.

Astfel, recunoscând că prin contractul de leasing nu se transferă în mod direct dreptul de proprietate asupra imobilelor, părțile au prevăzut că bunurile nu poate forma obiectul executării

silite pornite împotriva debitorului. Totodată, au precizat că activul nu poate fi supus nici unei măsuri sau proceduri asigurătorii, referindu-se tot la acțiunile declanșate de terți împotriva utilizatorului.

De altfel, dacă se apreciază incidența clauzei, în cazul de față s-ar constata inoperantă renunțarea la un drept anterior nașterii lui.

Pe de altă parte însă, existența procesului cu privire la dreptul de proprietate asupra imobilelor, nu este suficientă pentru instituirea acestei măsuri, legea impunând ca măsura să fie necesară pentru conservarea acestui drept.

Necesitatea măsurii va fi apreciată de instanță, în mod concret, în funcție de aspectele invocate de reclamantă și de probele administrate de aceasta, pentru justificarea cererii.

Faptul că imobilele se află în posesia reclamantei, fapt recunoscut de ambele părți, nu înlătură de principiu necesitatea măsurii, deoarece dreptul de proprietate de care se bucură încă pârâta i-ar permite să instituie acte de dispoziție cu privire la acestea, de natură a o prejudicia în mod grav pe reclamantă.

Cu toate acestea, se constată că reclamanta doar a invocat pericolul înstrăinării bunului, dar nu a dovedit în mod concret această susținere, deși sarcina probei îi revenea, conform art. 1169 C. civ.

Pentru aceste considerente, instanța a apreciat că reclamanta nu a dovedit îndeplinirea condițiilor cumulative prevăzute de art. 598 C. proc. civ., astfel încât a respins cererea ca nefondată.

Notă: Prin decizia comercială nr. 179/R din 5 februarie 2007 a Curții de Apel București, Secția a VI-a comercială, a fost respins, ca nefondat, recursul declarat de reclamantă.

Secțiunea a 2-a. Reguli de procedură

59. Administratorul bunului supus sechestrului judiciar. Desemnare. Asigurarea conservării bunului

În situația în care părțile nu se înțeleg asupra persoanei care urmează să administreze bunul supus sechestrului judiciar, instanța trebuie să desemneze o persoană imparțială, care să îndeplinească sarcinile de administrator cu obiectivitate, atâta timp cât deținătorul bunului a dovedit dezinteres în conservarea acestuia.

*C.A. București, Secția comercială,
decizia comercială nr. 1924 din 14 noiembrie 2005,
în C.A.B.C.P.J.M.C. 2005, p. 443*

Prin încheierea pronunțată la 14 noiembrie 2005, în dosarul nr. 4617/2005, Tribunalul București, Secția a VI-a comercială, a admis cererea formulată de reclamanta SC P. SA, în contradictoriu cu pârâțul A.O., și a dispus instituirea unui sechestr judiciar asupra imobilului situat în București, Sector 6, spațiu comercial, până la soluționarea cauzei ce face obiectul dosarului nr. 13020/2004 al Tribunalului București, Secția a VI-a comercială. A desemnat administrator pe pârâțul A.O. și a obligat-o pe pârâtă la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru a decide astfel, instanța a reținut că, în cauză, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 598 C. proc. civ., pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a comercială, existând un proces care are ca obiect discutarea proprietății asupra bunului în discuție, prin care SC P. SA revendică spațiul comercial asupra căruia se solicită înființarea sechestrului, după cum există și pericolul înstrăinării bunului, ceea ce determină necesitatea instituirii sechestrului pentru conservarea dreptului respectiv.

Instanța de fond a considerat că această condiție este îndeplinită prin aceea că ambele părți dețin titlu de proprietate asupra bunului, iar din adresa nr. 371/2005, emisă de SC T.G.S. SRL (unitatea de pază angajată de reclamantă), rezultă că există indicii privind posibilitatea înstrăinării bunului.

Instanța a desemnat ca administrator-sechestru pe pârâțul A.O., față de dispozițiile art. 600 alin. (2) C. proc. civ., pârâțul fiind deținătorul bunului.

Reclamanta a declarat recurs, arătând că persoana propusă a fi administrator-sechestru, H.D.O., este o terță persoană, care nu are nici un interes în cauză, pârâta nefăcând această dovada pentru persoana propusă, S.A.M.

Desemnând ca administrator judiciar pe pârât, instanța de fond nu a ținut seama de faptul că acesta nu este o persoană imparțială, neutră cauzei, care să dovedească conservarea bunului în litigiu, atâta timp cât acesta nu s-a comportat ca un bun proprietar, manifestând dezinteres total față de bun, fiind necesar ca reclamanta să ia măsuri pentru protejarea bunului, pe cheltuiala proprie, urmare a constatării devastării bunului și deteriorării spațiului comercial.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 304 pct. 8 C. proc. civ.

Intimatul A.O. a depus întâmpinare, solicitând respingerea recursului, arătând că înțelege să-și îndeplinească obligațiile ce îi revin în calitate de administrator, să răspundă pentru toate actele și faptele contrare conservării imobilului.

Curtea a apreciat ca fondat recursul, pentru considerentele ce vor fi expuse în continuare.

Rațiunea pentru care instanța a numit administrator-sechestru pe pârâțul-intimat A.O. a fost aceea că, în absența unui acord al părților asupra unei anumite persoane, instanța poate desemna orice persoană, care va putea fi chiar deținătorul bunului.

Or, din actele depuse rezultă că intimatul-pârât a dat dovadă de rea-credință, în sensul că deși a înstrăinat bunul, spațiu comercial în litigiu, în contul unei datorii, nu a adus la cunoștința instanței aceasta, pârâtul intimat fiind interesat în această înstrăinare și prejudiciind prin aceasta, implicit, pe recurentă.

Cum scopul instituirii sechestrului judiciar îl reprezintă conservarea dreptului, pârâtul nefiind în măsură să asigure aceasta, se impune numirea unei terțe persoane care să nu fie interesată în cauză și care să îndeplinească cu obiectivitate sarcinile ce îi revin.

În acest sens, curtea a apreciat că H.D.O. îndeplinește condițiile pentru a fi desemnat administrator-sechestr, sens în care față de dispozițiile art. 312 C. proc. civ., a fost admis recursul, modificată în parte încheierea atacată, în sensul desemnării lui H.D.O. ca administrator-sechestr.

60. Judecarea cererii de sechestr în camera de consiliu. Încălcarea principiului publicității procesului. Consecințe

Cererea de instituire a măsurii sechestrului judiciar se judecă în ședință publică, fiind pe deplin aplicabil art. 121 alin. (1) C. proc. civ., în lipsa unor dispoziții derogatorii. Sancțiunea judecării cererii în camera de consiliu constă în nulitatea încheierii prin care s-a soluționat cererea.

*C.A. Craiova, Secția comercială,
decizia comercială nr. 499 din 15 iunie 2004,
în B.J. 2004, p. 73*

Reclamantii B.M.I. și B.M. au chemat în judecată pe pârâta SC B.R. SRL, solicitând instanței să o oblige la predarea unor bunuri împrumutate acesteia în temeiul contractului de comodat

încheiat la data de 29 iunie 2003 și, în același timp, instituirea sechestrului judiciar asupra acestor bunuri.

Tribunalul Dolj, Secția comercială și de contencios administrativ, a admis cererea prin încheierea din 30 ianuarie 2004, încuviințând punerea sub sechestr a bunurilor și numind administrator judiciar.

În cauză, s-a constatat că sunt întrunite condițiile art. 598 C. proc. civ.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâta, care a susținut că i-a fost încălcat dreptul la apărare, deoarece instanța nu s-a pronunțat asupra cererii de amânare aflate la dosarul cauzei.

Totodată, s-a învederat instanței că ședința a avut loc în camera de consiliu, ceea ce atrage nulitatea acesteia, în condițiile în care principiul publicității este un principiu fundamental al procedurii civile.

Analizând actele dosarului, Curtea a reținut că recursul este fondat, pentru motivele ce vor fi expuse în continuare.

În conformitate cu art. 600 alin. (1) C. proc. civ., cererea de sechestr judiciar se judecă de urgență, cu citarea părților, dar în ședință publică, nu în camera de consiliu, cum se întâmplă în cazul cererilor de instituire a sechestrului asigurător – art. 592 alin. (2) C. proc. civ.

În speță, instanța a citat părțile, însă a soluționat cererea în Camera de consiliu, ceea ce atrage nulitatea încheierii din 30 ianuarie 2004, în condițiile în care s-a încălcat principiul publicității.

Procedând astfel, instanța a produs un prejudiciu ce nu poate fi îndreptat decât prin casarea hotărârii și trimiterea cauzei spre rejudecare.

În drept, au fost avute în vedere dispozițiile art. 304 pct. 5 C. proc. civ.

61. Executarea sechestrului. Aplicarea de peceti. Nelegalitate. Calea procesuală prin care se atacă modul de executare a sechestrului judiciar

Sechestrul judiciar instituit de instanță se execută de organul de executare prin predarea bunului în mâinile administratorului-sechestrului. Executarea sechestrului judiciar prin aplicarea de peceti este ilegală, această măsură fiind caracteristică urmăririi bunurilor mobile aflate în posesia debitorului, potrivit art. 418 C. proc. civ.¹⁾, dar nu și imobilelor. În consecință, contestația la executarea sechestrului judiciar este întemeiată.

C.A. Craiova, Secția civilă, decizia civilă nr. 1660 din 28 februarie 2000, în B.J. 2000, p. 187

Contestatorii A.C. și A.M. au solicitat ca, în contradictoriu cu intimații D.I. și C.M., să se dispună anularea procesului-verbal întocmit la data de 18 iunie 1999 de executorul judecătoresc de pe lângă Judecătoria Slatina în dosarul de executare nr. 1488/1999.

Prin sentința civilă nr. 4852/1999, pronunțată de Judecătoria Slatina, s-a admis contestația la executare și s-a dispus anularea procesului-verbal de instituire a sechestrului judiciar asupra imobilului din Slatina str. P. nr. 31, reținându-se că prin măsura dispusă s-a încălcat dreptul de proprietate al contestatorilor.

Apelul declarat de intimata D.I. a fost respins de Tribunalul Olt prin decizia civilă nr. 3184 din 18 decembrie 1999.

Intimata a atacat cu recurs ambele hotărâri, criticându-le pentru nelegalitate și netemeinicie.

Recursul a fost apreciat ca fondat, pentru considerentele ce vor fi redate în continuare.

¹⁾ Articolul 418 C. proc. civ. a fost modificat prin O.U.G. nr. 138/2000 (M. Of. nr. 479 din 2 octombrie 2000).

În cauza înregistrată sub nr. 4001/1999 la Judecătoria Slatina, în care părțile se judecă în acțiunea pentru anularea contractului de întreținere încheiat, s-a dispus instituirea sechestrului judiciar asupra imobilului ce face obiectul contractului de întreținere.

În procesul-verbal întocmit la data de 18 iunie 1999 de executorul judecătoresc de pe lângă Judecătoria Slatina cu ocazia executării măsurii, s-a consemnat numirea în calitate de administrator-sechestrul a lui C.M. (căruia i s-a încredințat paza bunului) și aplicarea de peceti pe ușa principală și pe alte trei uși ale imobilului.

Se constată că înființarea sechestrului s-a dispus de instanță în conformitate cu art. 596 C. proc. civ., ca măsură asiguratorie, în baza căreia bunul litigios a fost încredințat spre păstrare și administrare, pe întreaga perioadă a procesului, unei persoane desemnate în acest scop.

Potrivit textului de lege, sechestrul judiciar nu presupune aplicarea de peceti, cum a procedat executorul judecătoresc, această măsură fiind caracteristică urmăririi bunurilor mișcătoare aflate în posesia datornicului, potrivit art. 418 C. proc. civ., dar nu și imobilelor.

Executând măsura instanței, executorul judecătoresc a depășit dispozițiile încheierii de instituire a sechestrului judiciar, prin aplicarea pecetilor.

Au fost modificate hotărârile atacate, admitându-se contestația la executare, cu anularea procesului-verbal de aplicare a pecetilor.

62. Formularea cererii de instituire a măsurii asigurătorii pe calea ordonanței președințiale. Inadmisibilitate

Este inadmisibilă cererea de instituire a măsurii asigurătorii pe calea ordonanței președințiale, deoarece legiu-

torul a stabilit proceduri distincte pentru ordonanța președințială și pentru sechestrul judiciar.

*Trib. București, Secția a VI-a comercială,
încheierea din 10 mai 2005,
dosar nr. 1336/2005, nepublicată*

Prin cererea formulată la data de 11 martie 2005, reclamanta SC L.T.I SRL a solicitat pe calea ordonanței președințiale, în contradictoriu cu pârâta L.N., înființarea sechestrului judiciar asupra terenului în suprafață de 600 mp, situat în București, Sector 3 și asupra a două apartamente, până la soluționarea dosarului nr. 1335/2005 al Tribunalului București, ce are ca obiect constatarea nulității absolute a contractelor de vânzare-cumpărare încheiate în fraudă reclamantei și fără mandat de reprezentare.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că la data de 25 octombrie 2004, prin procură autenticată, administratorul său, S.F., a dat mandat administratorului C.G. pentru vânzarea imobilului situat în B, pentru ca la data de 8 februarie 2005, prin declarație autenticată, să revoce procura. În condițiile în care procura era revocată, administratorul C.G. nu putea înstrăina pârâtei imobilele arătate anterior.

Potrivit actului constitutiv al societății, cei doi administratori au dreptul de semnătură nelimitat pentru administrarea ordinară și drept de semnătură limitat în cazul administrării extraordinare, astfel încât pentru înstrăinarea bunurilor imobile, administratorul C.G. avea nevoie de procură specială.

Totodată, reclamanta a menționat că vânzarea s-a efectuat în condițiile în care pentru respectivele imobile erau încheiate antecontracte de vânzare-cumpărare, pentru care s-a plătit arvuna de 120.000 euro.

Prin urmare, a arătat reclamanta, se impune instituirea sechestrului judiciar.

Pârâta a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția inadmisibilității cererii pe cale ordonanței președințiale, iar pe fond, respingerea cererii.

Se arată de reclamantă că cei doi administratori au drepturi egale, astfel încât vânzarea imobilelor s-a făcut în condiții de legalitate. A mai arătat că divergențele dintre cei doi administratori nu au relevanță, în condițiile în care înstrăinarea imobilelor s-a făcut în numele societății.

Deliberând asupra excepției inadmisibilității cererii, instanța a reținut că pe calea ordonanței președințiale se pot lua, potrivit art. 581 C. proc. civ., doar măsuri provizorii, vremelnice, grabnice, cu privire la păstrarea unui drept sau prevenirea unei pagube iminente ori pentru înlăturarea pagubelor ce s-ar ivi cu prilejul unei executări.

Sechestrul judiciar este o măsură asigurătorie care însă prejudică fondul cauzei, astfel încât tribunalul a apreciat cererea inadmisibilă.

Un alt argument în aprecierea cererii ca inadmisibilă este dat de faptul că cele două proceduri sunt reglementate distinct de Codul de procedură civilă – art. 581 și respectiv art. 598.

Drept consecință, a fost respinsă ca inadmisibilă cererea.

Notă: Încheierea a devenit irevocabilă prin decizia nr. 852/R din 3 august 2005 a Curții de Apel București, Secția a VI-a comercială, prin care s-a luat act de renunțarea recurentei-reclamante la judecata cererii de recurs.

Anexe

I. Cerere de sechestru asigurător

Domnule Președinte,

Subscrisa SC _____, cu sediul social în București, str. _____, C.U.I. nr. _____, cod fiscal nr. _____, cont bancar nr. _____, deschis la Banca _____, reprezentată de director general _____, în calitate de creditor, vă solicit să încuviințați instituirea măsurii sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile (respectiv _____) ale debitoarei-pârâte SC _____, cu sediul _____

În fapt, arăt că dețin împotriva debitoarei o creanță izvorâtă din contractul de _____, încheiat la data de _____, prin care debitoarea a achiziționat bunuri, dar nu a achitat contravaloarea acestora, așa cum rezultă din facturile fiscale nr. _____

Creanța este constatată prin facturile fiscale menționate și este exigibilă.

În lipsa unui titlu executoriu, măsura sechestrului apare ca necesară pentru protejarea drepturilor creditorului.

Pentru realizarea creanței, menționez că am introdus acțiune, ce face obiectul dosarului nr. _____, aflat pe rolul Tribunalului _____

În drept, îmi întemeiez cererea pe dispozițiile art. 908 C. com., art. 591 C. proc. civ.

Anexez cererii următoarele înscrisuri: copia acțiunii de fond, certificat de grefă privind acțiunea de fond, copia înscrisului constatator al creanței.

Semnătura reprezentantului legal

Domnului Președinte al _____

II. Cerere de poprire asigurătorie

Domnule Președinte,

Subscrisa SC _____, cu sediul social în București, str. _____, C.U.I. nr. _____, cod fiscal nr. _____, cont bancar nr. _____, deschis la Banca _____, reprezentată de director general _____, în calitate de creditor, vă solicit să încuviințați instituirea măsurii popririi asigurătorii asupra sumelor pe care terțul poprit SC _____, cu sediul în _____, le datorează debitoarei mele SC _____, cu sediul _____

În fapt, arăt că dețin împotriva debitoarei o creanță izvorâtă din contractul de _____, încheiat la data de _____, prin care debitoarea a achiziționat bunuri, dar nu a achitat contravaloarea acestora, așa cum rezultă din facturile fiscale nr. _____

Creanța este constatată prin facturile fiscale menționate și este exigibilă.

În lipsa unui titlu executoriu, măsura sechestrului apare ca necesară pentru protejarea drepturilor creditorului.

Pentru realizarea creanței, menționez că am introdus acțiune, ce face obiectul dosarului nr. _____, aflat pe rolul Tribunalului _____.

Privitor la terțul poprit, arăt că debitoarea are conturi deschise la Banca _____, așa cum rezultă din facturile fiscale nr. _____ și din contractul încheiat între părți.

În drept, îmi întemeiez cererea pe dispozițiile art. 908 C. com., art. 597 raportat la art. 592 C. proc. civ.

Anexez cererii următoarele înscrisuri: copia acțiunii de fond, certificat de grefă privind acțiunea de fond, copia înscrisului constatator al creanței.

Semnătura reprezentantului legal _____

Domnului Președinte al _____

III. Cerere de ridicare a sechestrului asigurator

Domnule Președinte,

Subscrisa SC _____, cu sediul social în București, str. _____, C.U.I. nr. _____, cod fiscal nr. _____, cont bancar nr. _____, deschis la Banca _____, reprezentată de director general _____, în calitate de debitor, vă solicit să dispuneți ridicarea sechestrului asigurator încuviințat prin încheierea din Camera de consiliu de la data de _____, în dosarul nr. _____ al Tribunalului _____, la cererea creditorului SC B. SA, cu sediul în _____.

În fapt, arăt că:

- am consemnat la C.E.C. suma urmărită și cheltuielile de judecată, așa cum rezultă din recipisa nr. _____, pe care o anexez;
- cererea principală în temeiul căreia a fost încuviințată măsura asiguratorie a fost anulată, respinsă sau perimată sau creditorul a renunțat la judecata cererii.

În drept, îmi întemeiez cererea pe dispozițiile art. 594 sau, după caz, art. 595 C. proc. civ.

Anexez cererii următoarele înscrisuri, în copie certificată: încheierea de încuviințare a măsurii, recipisa C.E.C., hotărârea nr. _____, încheierea de la data de _____, în copie legalizată.

Semnătura reprezentantului legal

Domnului Președinte al _____

IV. Cerere de restituire a cauțiunii

Domnule Președinte,

Subscrisa SC _____, cu sediul social în București, str. _____, C.U.I. nr. _____, cod fiscal nr. _____, cont bancar nr. _____, deschis la Banca _____, reprezentată de director general _____, creditor în dosarul nr. _____, vă solicit să dispuneți restituirea cauțiunii consemnate în dosarul nr. _____, având ca obiect instituirea măsurii asigurătorii împotriva debitoarei mele SC _____, cu sediul în _____

În fapt, arăt că prin încheierea din camera de consiliu de la data de _____, pronunțată în dosarul nr. _____ al Tribunalului _____, s-a instituit măsura _____

Pentru instituirea măsurii, conform dispozițiilor instanței, am consemnat o cauțiune de _____, cu recipisa nr. _____, aflată în prezent la camera de valori a instanței.

Situația de fapt este următoarea _____

[se va completa conform dispozițiilor art. 723' alin. (3) C. proc. civ.]

În drept, îmi întemeiez cererea pe dispozițiile art. 594 sau, după caz, art. 595 C. proc. civ.

Anexez cererii următoarele înscrisuri în copie certificată: încheierea de încuviințare a măsurii, recipisa C.E.C., hotărârea nr. _____, încheierea de la data de _____, în copie legalizată.

Semnătura reprezentantului legal

Domnului Președinte al _____

Index alfabetic *)

A acțiune de emitere a
ordonanței conținând
somația de plată 9, 10, 57

Acțiune pauliană 53

Acțiuni 7

Administrator-sechestru
- numire 52, 59

Aplicarea de peceti 61

Arbitraj 39

Averea mobilă a
debitorului 2

Bun imobil 1-3, 42, 55

Bunuri ale debitorului
- identificarea de către
creditor 5, 6

Casare cu trimitere 42-44

Cauțiune
- de ½ din valoarea
reclamată 12, 13
- dovada consemnării 12,
13, 15, 29, 41
- obligația consemnării 28
- plata anticipată 32, 40
- restituire 30, 31, 35, 36
- stabilirea
cuanțumului 33, 34
- stabilirea termenului

pentru depunerea dovezii
consemnării 34

Cerere de
sechestrul asigurător
- admisă 31
- formulată în cursul
arbitrajului 39
- instanța competentă 39,
47-49
- judecarea cererii cu
citarea părților 44
- judecarea cererii fără
citarea părților 46
- respinsă 30

Citarea părților 9

Chitanță 41

Condiția intentării
acțiunii 9, 10, 15

Contract de

- *escrow* 17
- împrumut 18
- leasing 58
- *lohn* 39

Creanță

- ce nu este constatată în
scris 12, 13, 15, 40
- exigibilitate 11, 16-21
- născută din lipsa de
folosință a unui bun 21

*) Cifrele fac trimitere la numerele marginale ale spețelor.

Evacuare 53

Excepția necompetenței
funcționale 8

Executor judecătoresc 6, 53

Factură fiscală acceptată la plată

- act constatator de
creanță 9

Foaie de vărsământ 41

Fraudarea creditorului 25

**Indisponibilizarea bunurilor
pe durata procesului 5**

Insolvabilitate 5, 23, 53

Interpretarea clauzelor
contractuale 58

Intrarea debitorului în
procedură de faliment 36

**Înscris doveditor
al creanței 13**

**Litigiu având ca obiect
fondul cauzei 17**

**Mentținerea măsurii
asigurătorii 26**

Navă maritimă 4

Noțiunea de

- „act scris” 9
- „intentarea acțiunii” 9

Ordin de interdicție 4

Ordonanță președințială 62

Poprire asigurătorie 41, 49
- condiții 9, 10, 15, 16

Prescripția dreptului
material la acțiune 19

Principiul
- *accessorium sequitur
principale* 47

- publicității 60

Proba

- calității de
creditor 14, 16
- creanței prin act scris 11
- existenței unei creanțe
certe și exigibile 17
- raportului juridic dintre
debitor și terțul
poprit 10, 16

Probele aflate la dosarul
cauzei 14

Procedură necontencioasă 5
- fără citarea părților 40

**Raport de drept
internțional privat 49**

Răspundere civilă

- contractuală 11
- delictuală 20

Răspunderea
administratorilor 22

Ridicarea măsurii
asigurătorii 35

- condiția respingerii
cererii în temeiul căreia a

fost încuviințat sechestrul
37, 38

Rolul activ al
instanței 32, 54

Sarcina probei 16

Scopul măsurii asigurătorii

- conservarea activului patrimonial al debitorului, în vederea recuperării creanței creditorului, după obținerea titlului executoriu 27
- conservarea bunurilor debitorului până la obținerea titlului executoriu 8, 23
- conservarea bunurilor pentru recuperarea creanței 26
- crearea unei garanții pentru îndeșularea creanței 24
- indisponibilizarea bunului pentru îndeșularea creanței creditorului, după obținerea titlului executoriu 25

Scrisoare de garanție bancară 29

Sechestrări succesive pentru aceeași creanță 4

Sechestrul

- asigurător 28-40, 42-48
- aducerea la îndeplinire de executorul judecătoresc 6
- condiții 8, 9, 11-14, 18-27
- diferențiere față de sechestrul judiciar 24
- obiect 1-7

Sechestrul

- judiciar 57-60, 62
- asupra unui imobil 55
- executare 61
- existența unui proces 51-53
- judecarea cererii 60
- lipsa unui litigiu de fond 50, 54
- oportunitate 51, 52, 56

Stingerea creanței prin plată 26

Terț poprit de naționalitate străină 49

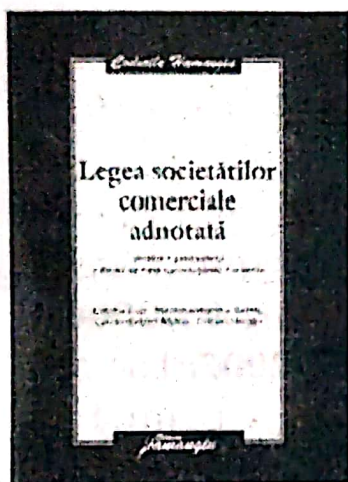
Temeiul juridic invocat de reclamant 14

Titlu executoriu
- în posesia creditorului 8

Vânzarea bunului indisponibilizat
- cauză ilicită 25

Legea societăților comerciale Repere bibliografice, practică judiciară, decizii ale Curții Constituționale, adnotări

*Cristina Cucu, Marilena-Veronica Gavriș,
Cătălin-Gabriel Bădoiu, Cristian Haraga*

Septembrie 2007

978-973-1720-66-1
79 lei, 720 p.

Lucrarea oferă o analiză detaliată, **articol cu articol**, a Legii societăților comerciale nr. 31/1990. Sub fiecare text din lege, autorii au selectat și indicat **studiile considerate relevante**, publicate în revistele de specialitate în ultimii 17 ani, au parcurs **practica judiciară**, selectând și rezumând sute de hotărâri judecătorești (inclusiv soluții anterioare Legii nr. 31/1990 – care au rămas însă valabile și în lumina dispozițiilor acestei legi). În completarea acestor explicații practice vin notele originale ale autorilor, ei înșiși judecători cu experiență în materie comercială. Cartea are un index tematic detaliat, cu trimiteri la nivel de articol, la jurisprudență și la adnotări, precum și un tabel cronologic al tuturor spețelor la care s-au făcut referiri în cuprinsul lucrării.

Legea societăților comerciale nr. 31/1990

Analize și comentarii pe articole

Ioan Schiau

Titus Prescure

Septembrie 2007

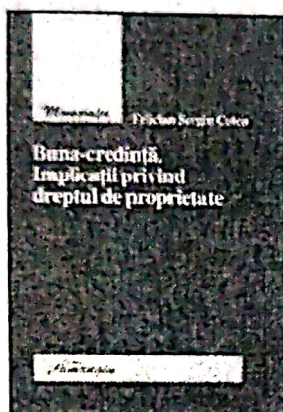
978-973-1720-72-2

95 lei, 888 p.

Cartea de față reprezintă primul comentariu al Legii societăților comerciale nr. 31/1990, după modificările aduse prin **Legea nr. 441/2006**, prin noua lege a insolvenței, **Legea nr. 85/2006** și prin **O.U.G. nr. 82/2007**. Lucrarea este realizată de o echipă de profesioniști, atât teoreticieni, cât și practicieni ai dreptului societăților comerciale. Astfel, analizele și comentariile prezentate în această carte sunt, de fapt, expresia și rezultanta cercetărilor personale ale autorilor, precum și ale practicii pe care ei înșiși au realizat-o în materie societară din decembrie 1990 până astăzi.

Buna-credință. Implicații privind dreptul de proprietate

Felician Sergiu Cotea

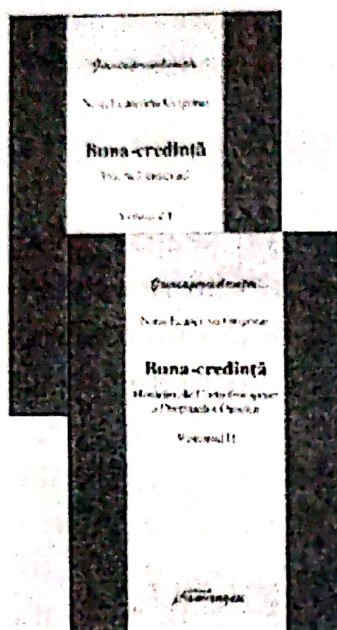
978-973-1720-90-6
37 lei, 576 p.

De foarte multe ori – și mai cu seamă după promovarea legislației privind restituirea bunurilor preluate de către stat în mod abuziv – am auzit și auzim în continuare justițiabili care invocă în fața instanțelor de judecată faptul că au acționat cu bună-credință, apelul la această sintagmă fiind făcut aproape în orice împrejurare, mai ales de către cei aflați în poziții defensive, încât înțelesul său s-a banalizat, buna-credință ajungând să însemne un fel de pecete în care nimeni nu mai are încredere.

Deși nu și-a propus să epuizeze întreaga problematică pe care o presupune aplicarea principiului bune-credințe, autorul a dorit și a reușit să atragă atenția asupra importanței lui în contextul legislativ actual, să prezinte principalele opinii care au fost exprimate în literatura de specialitate în legătură cu funcționalitatea sa, precum și cele mai semnificative cazuri din practica judiciară în care instanțele i-au dat sau, din contră, nu i-au recunoscut eficiență juridică și, nu în ultimul rând, să ofere suporturi care să deschidă discuții în viitor.

Buna-credință

Nina Ecaterina Grigoraș

vol. I 978-973-1836-07-2

vol. II 978-973-1836-08-9

59 lei (vol. I + II)

769/192 p.

Această lucrare este o prezentare a practicii Înaltei Curți de Casație și Justiție și a jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în ceea ce privește instituția bunei-credințe.

Culegerea s-a născut din necesitatea teoretică și practică de aplicare cât mai unitară a noțiunii de „bună-credință” la cazuistica diversă a ultimilor ani. Chiar și la nivelul Înaltei Curți au fost opinii contradictorii, în cuprinsul lucrării fiind sintetizate opiniile pro și contra.

Deși buna-credință este o instituție fundamentală în toate ramurile din sistemul de drept românesc și a născut numeroase puncte de vedere, controverse și aprinse polemici, din nefericire, reglementarea în drept este săracă, total insuficientă pentru a acoperi varietatea nesfârșită a spețelor aflate pe rolul instanțelor. Și în acest caz, datorită carențelor legislative nepermise, magistratului i-a revenit sarcina ca, printr-o muncă responsabilă și creativă, prin analogie cu alte dispoziții legale, să desăvârșească aplicarea acestei noțiuni de la nivelul filosofiei și polemicii dreptului la nivelul vieții și problemelor de zi cu zi ale justițiabililor.

Jurisprudență

Din cuprins:

I. Sechestrul asigurător și poprirea asigurătorie

Obiectul măsurilor asigurătorii

Condițiile instituirii măsurilor asigurătorii

- Inexistența titlului executoriu
- Creanță constatată sau nu prin act scris.
Condiția intentării acțiunii. Proba raportului juridic dintre debitor și terț poprit, condiție specială a popririi asigurătorii
- Exigibilitatea creanței
- Scopul măsurii asigurătorii. Consecințe

Cauțiunea

Ridicarea măsurilor asigurătorii

Reguli de procedură

II. Sechestrul judiciar

Condiții

Reguli de procedură

Anexe

Cerere de sechestrul asigurător

Cerere de poprire asigurătorie

Cerere de ridicare a sechestrului asigurător

Cerere de restituire a cauțiunii

Preț: 19 lei

ISBN 978-973-1836-09-6

